Ailenin ve aşkın gücüne dair muhteşem bir roman…

Çok sevdiği karısı Mikaela geçirdiği bir kaza sonucu komaya girince Liam'ın dünyası başına yıkılır. Liam karısının bir daha asla uyanamama ihtimaline rağmen hem umudunu yitirmemeye hem de çocukları için güçlü olmaya çalışmaktadır. Günlerini Mikaela'nın baş ucunda oturup ona hatıralarını ve sevgisini anlatarak geçirmekte, bir mucize, bir umut ışığı görmek için dua etmektedir. Fakat daha sonra karısının geçmişine dair beklenmedik bir şey keşfeder: Mikaela ilk evliliğini dünyaca ünlü bir film yıldızı olan Julian True'yla yapmış ve görünüşe bakılırsa onu hiç unutamamıştır.

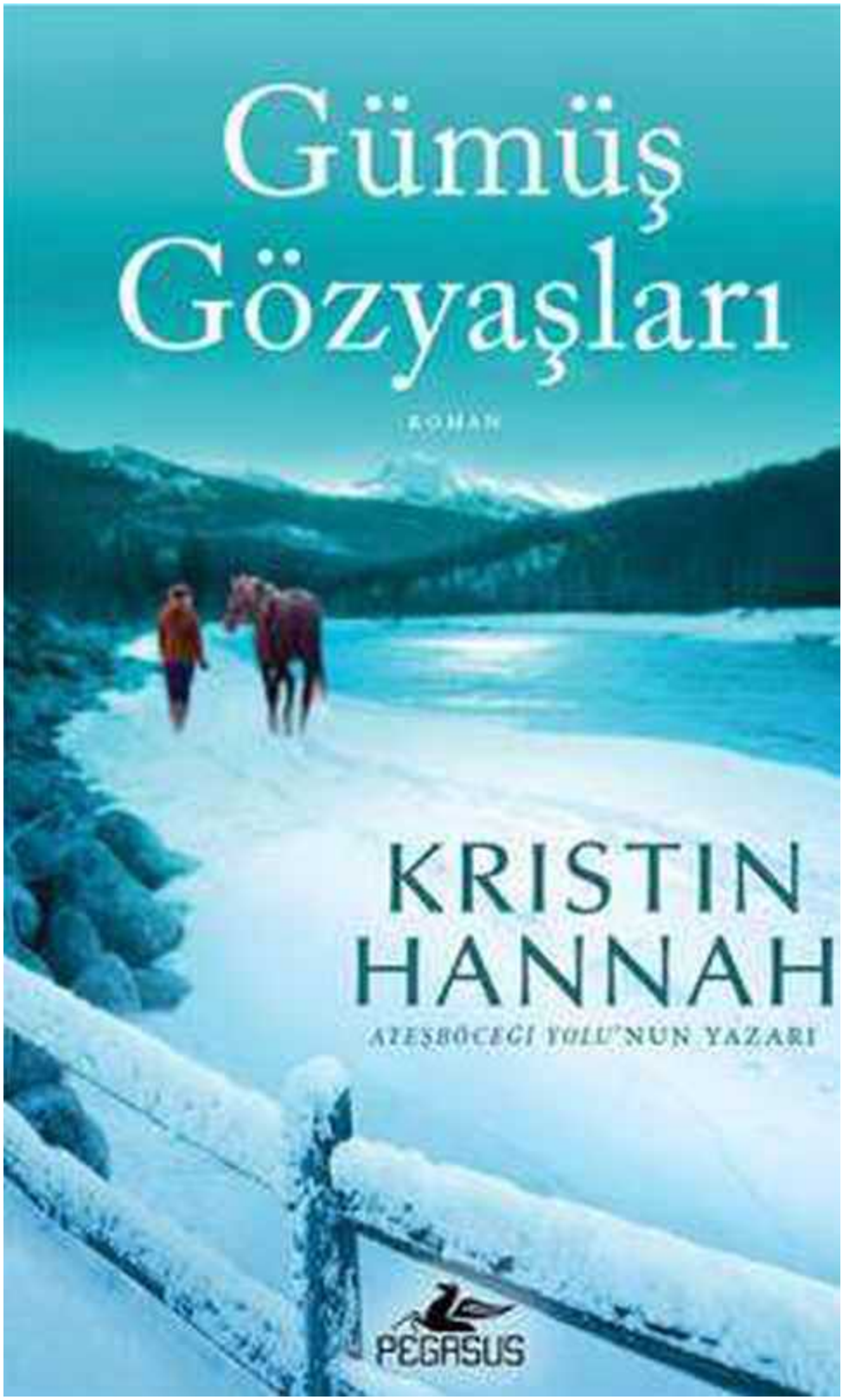
Liam yalnızca eski kocasının ismine tepki veren karısını hayata döndürmek için her şeyi göze alarak Julian'ı kasabaya çağırır. Birlikte kurdukları o sıcacık aile ortamının acı verici sırlarla dolu olduğunu öğrenmek Liam'ı paramparça eder. Hayatlarına giren bu yeni gerçekle birlikte umutlar, acılar ve hayal kırıklıkları birbirine karışacak, bazı şeyler sonsuza dek değişecektir.

Gümüş Gözyaşları, aşk uğruna her şeyini riske atmaktan çekinmeyen sıradan bir adamın hikâyesini anlatırken evliliğe ve bağlılığa dair dokunaklı ve akıllardan çıkmayacak bir portre çiziyor.

"Bu kitap bir mücevher! Hannah hikâyenin ana fikrini kusursuz bir temele oturtmuş ve satır aralarında anlatmak istediği her bir duygu damlası için derinlemesine düşünmüş."
San Jose Mercury News

"Bir çırpıda okunacak türden bir kitap… Elinizden bırakamayacaksınız. Bu hikâye sizi hem ağlatacak hem gülümsetecek."
New York Post

Kapak Görseli © Tom Hallman



Pegasus Yayınları: 1069 Bestseller Roman: 476

GÜMÜŞ GÖZYAŞLARI KRISTIN HANNAH özgün Adı: Angel Falls

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan Editör: Tüvana Zararsız Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu Sayfa Tasarımı: Meral Gök Baskı-Cilt: Alioglu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaş a/1 stanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2015 ISBN: 978-605-343-554-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYIN LARI, 2015 Copyright © Kristin Hannah, 2000

İlk basımı Random House, Inc. m altyaymcısı Crown Publishers tarafından 2000 yılında yayımlanmıştır. Tekrar basımı Random House, Inc.'in altyaymcısı Ballantine Books tarafından 2005 yılında ABD'de yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Jane Rotrosen Agencyden Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm haklan saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. L td. Şti/den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177 Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBU L Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

- GÜMÜŞ
  - günler geliyor bazı
  - "Julian."
  - " Kilimin ettim. Nasılmış?"

- t ıiıtmı* Gozy.ışhı *
- Gümüş Gözyaşları

GÜMÜŞ

GÖZYAŞLARI

İngilizceden Çeviren: SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

e-Babil Kütüphanesi

ePub ebook PDF ekitap indr

Sonsuz gayretleri, kitabı yayma hazırlarkenki sezgileri ve dostlukları için Ann Patty'ye ve Elisa VVares'e teşekkürü borç bilirim. Böylesine harika editörlerle çalışmak benim için hem bir zevk hem de bir onurdu.

Tıbbi konulardaki paha biçilmez yardımları için Doktor Barbara Snyder'a ve Katherine Stone'a tekrar teşekkürlerimi sunarım.

Bütün güzel hatıralar için sevgili dostlarım Ruth Hargiss'e, Trish Bey'e ve Lori Adams'a teşekkürler.

Birinci Kısım

Olabilecekler ve olanlar hep var olan şeye işaret eder.

Ayak sesleri hafızada,

geçmediğimiz yollarda, asla açmadığımız

kapılarda yankılanır...

-T. S.

Norton

Eliot, Burnt

Washington Eyaleti'nin kuzeybatısında sivri uçlu granit dağlar sisli gökyüzüne doğru uzanırdı ve macerasever- lerin son teknoloji teçhizatlarla kuşandığı, helikopterlerin kullanıldığı bu çağda bile o dağların zirvelerine erişmek çok zordu. Ülkenin bu kısmındaki ağaçlar yaşlı bir adamın sakalı kadar gürdü ve en kuvvetli ışınlar dışında güneşin içeri sızmasına izin vermezlerdi. Dağcılar yol kenarına park ettikleri araçlarına giden yolu ancak yaz mevsiminin en güneşli zamanlarında bulabilirlerdi.

Bu bakir ormanın yeşil siyah karanlığının derinliklerinde küçük L ast Bend kasabası yer alırdı. Ziyaretçilere göre -burada yabancı yoktur- bu kasaba

yalnızca kendi hayal güçlerinin dolambaçlı yollarında

karşılaşabilecekleri türden bir yerdi. Bu yollardan ilk geçtiklerinde kahkahadan başka şekilde tanımlanamayacak sesler duyduklarına dair yemin ederlerdi. Sonra kimisi gerçek, kimisi eski filmlerden ve Life dergisindeki görsellerden esinlenilerek üretilmiş anılar akıllara gelirdi.

Büyükannelerinin limonatasının tadı ya da bunaltıcı bir yaz gecesinin geç saatlerinde sessizce ileri geri, ileri geri sallanan veranda salıncağının gıcırtıları hatırlanırdı.

Last Bend kasabası elli yıl önce lan Campbell adındaki iri varı bir İskoç'un, Edinburgh'daki atalarından kalma harabe evini bırakıp maceraya atılmaya karar vermesiyle kurulmuştu, lan bu süre içinde -ailesinin anlattığı efsaneye göre

VVyoming'de- kayalıklara tırmandı, sonraki on yılınıysa iki şeyi arayarak dağdan dağa gezmekle geçirdi: en

yüksek tırmanışını gerçekleştirebileceği ve izlerini bırakabileceği bir yer... Sonunda aradığını VVashington'ın North Cascade sıradağlarında bulan lan, kocaayakların kamp ateşi başında anlatılan efsanelerin ötesine geçtiği, buzulların buz mavisi nehirlerin üstünde yıl boyunca gezindiği bu yerde hak talep etti. Arabasını görkemli Baker Dağı'nın olabildiğince yakınlarına sürüp önce kırların en güzel yerinden yüz dönümlük bir arazi,

sonra da günün birinde Baker Dağı Otobanı'na bağlanacak olan çakıl taşlı yolun üzerinden bir yer satın aldı. Kasabasını Angel[1] Gölü'nün taşlık ve bakir kıyısına kurdu ve buraya Last Bend[2] adını verdi. Ona göre sahip olmaya değecek bir evi aramak gerekirdi ve o kendisininkini yolun son dönemecinde bulmuştu.

Elektriği ve suyu olmayan, yosunlarla kaplı bir kütük evde yaşamayı kabul edecek bir kadın bulması biraz zaman aldıysa da sonunda onu da buldu. Bu, onunkilere benzer hayalleri olan İrlandalI, ateşli bir kızdı. Hayallerini birleştirerek kasabayı yeniden düzenlediler, lan'm karısı ana cadde boyunca Japon akçaağacı fidanları dikti ve Buz Günleri, Kocaayak Yarışı, Cascade Caddesi ve ana caddenin kesiştiği köşedeki perili evde Cadılar Bayramı kutlaması gibi bir düzine geleneği uygulamaya koydu.

Righteous Brothers[v]m o sevgi dolu hallerini kaybettiği yıl lan ve 1 iona, hayallerindeki evi yapmaya başladılar. Arazilerinin orta-

sındaki küçük tepenin üstünde büyük, yarım daire şeklinde ahşap bir kulübe inşa ettiler. Gökyüzünün çelik mavisine büründüğü günlerde buzlu dağların zirveleri dokunabilecekleri kadar yakınlarındaymış gibi görünürdü. Özenle biçilmiş çimenleri çevreleyen devasa Douglas köknarları ve sedir ağaçlan, meyve bahçesini kış mevsiminin buz gibi nefesinden korurdu. Arazilerinin en batısında Angel Deresi uzanıyordu. Yılın karanlık günlerinde şiddetle akan, yaz aylarının güneşli ve sıcak günlerinde sessizce çağıldayan bir dereydi bu. lan ve Fiona kış mevsiminde verandalarına çıkıp birkaç kilometre ötedeki Angel Şelalesinin uğultusunu dinleyebilirdi. Şimdi bu evde CampbelİIların üçüncü jenerasyonu yaşıyordu. Dikkat çekici bir biçimde eğimli olan çatının hemen altında küçük bir çocuğun odası vardı. Corvette şeklinde bir yatak, girintili çıkıntılı duvarlara asılmış Batman posterleri, tüylü halının üstüne saçılmış Goosebumps[4] kitapları, sayısız plastik dinozor, oyuncak yılanlar ve Yıldız Savaşlarının aksiyon figürleriyle dolu bu oda, medyanın etkili olduğu bu çağdaki diğer küçük çocuk odalarından pek farklı değildi.

Dokuz yaşındaki Bret Campbell sessizce yatağına uzanmış, baş ucundaki, kırmızı rakamları karanlıkta tık tık ederek değişen dijital saati izliyordu. Beş otuz. Beş otuz bir. Beş otuz iki.

Cadılar Bayramı sabahıydı.

Bu özel cumartesi sabahı için alarm kurmak istemişti ama nasıl kuracağını bilmiyordu ve yardım istediği takdirde sürpriz bozulacağı için Mr. Freeze figürlü yorganının altına kıvrılıp bek lemeyi tercih etmişti.

Saat tam 05:45'te yorganı üstünden atıp kalktı. Ses çıkarmamaya çalışarak yatağının altındaki alışveriş torbasını çıkarıp açlı.

Lambalar yanmıyordu ama ışığa ihtiyacı yoktu. Zaten bir haftadır her gece bu kıyafetlere bakıp durmuştu. Çıplak Kral adlı ikinci el giysi dükkânından satın aldıkları bir çift göz alıcı çizme, Ekonomik Pazar adındaki indirimli ürünler satan dükkândan aldıkları suni deri yelek, annesinin yaptığı keçe dizlikler, kareli bir gömlek, Zeke'nin Yeri'nden aldıkları YVrangler marka yeni bir kot pantolon ve hepsinden güzeli, oyuncakçıdan aldıkları parlak bir şerif yıldızıyla silah kuşağından oluşan bir Cadılar Bayramı kostümüydü bu. Babası ona kuşağına takması için küçük bir kement bile yapmıştı.

Pijamasını çıkarıp kostümünü giydi ve kuşağını, silahları, dizlikleri, kementi ve kovboy şapkasını bıraktı. Şu anda onlara ihtiyacı yoktu. Kendini gerçek bir kovboy gibi

hissetti. Üzerinde bazı talimatlar bulunan not defterini -her ihtimale karşı- alıp yatak odasının kapısını açtı ve karanlık koridora baktı.

Diğer iki yatak odasını kontrol etti. Her iki kapı da kapalıydı ve dışarı hiç ışık sızmıyordu. On altı yaşındaki ablası Jacey elbette ki uyuyordu. Günlerden cumartesiydi ve lisedeki futbol maçlarından sonra ertesi gün hep öğlene kadar uyurdu. Babası bütün geceyi hastanede bir hastasının başında geçirdiği için o da bu sabah yorgun olacaktı. Bir tek annesi erken uyanacak ama o da saat altıda atma binmek üzere ahırda olacaktı.

Yıldız Savaşlarındaki karakterlerden biri olan Darth Maul figürlü saatinin ışık düğmesine bastı. Saat beş kırk dokuzdu.

"Eyvah!" Kareli gömleğinin yakasını kaldırıp merdivenlerin son basamaklarını koşarak indi. Karanlık mutfağa girince kahve

makinesinin açma düğmesine bastı -bir sürpriz daha- ve gidip ön kapıyı yavaşça araladı.

Verandaya çıktığında yanındaki siyah erkek silüeti onu korkuttu ama dikkatli bakınca onun ne olduğunu hatırladı. Dün gece annesiyle birlikte yaptıkları bal kabağı kafalı çiftçiydi bu. Taze saman kokusu aradan bir gün geçmiş olmasına rağmen kendini hissettiriyordu.

Bret süslemelerin arasından geçip verandadan aşağı atladı ve araç yoluna doğru koştu. Boş misafir kulübesine geldiğinde sağa döndü ve çitlerin ikinci ve üçüncü parmaklıklarının arasından geçti. Nefes nefese kalmış bir halde kaygan çimenleri güçlükle geride bıraktı.

Büyükbabasının yaptığı iki katlı ahır, tek bir projektör ışığıyla aydınlatılıyordu. Bret hiç tanımadığı meşhur büyükbabasına; adını sokaklara, binalara, dağlara veren ve Last Bend'in tam da burası olması gerektiğini bir şekilde bilen o adama her zaman hayranlık duymuştu.

Bret kendini bildi bileli büyükbabasının maceralarıyla ilgili hikâyeler dinliyor ve günün birinde tıpkı onun gibi olmak istiyordu. O yüzden Cadılar Bayramı sabahında bu kadar erken saatte uyanmıştı. Aşırı korumacı annesini gece Angel Şelalesi'ne onlarla birlikte at sırtında gitmeye hazır olduğuna ikna edecekti.

Ahır kapısının soğuk, demir sürgüsünü kavrayıp çekti. Bu eski ahırın kokusunu seviyordu; ona hep annesini hatırlatırdı. Bazen, evden uzakta olduğu zamanlarda saman, deri ya da yağ gibi bir şeyi

koklar, annesini düşünürdü.

Yem saatinin geldiğini sanan atlar hafifçe kişneyip bölmelerinde hareketlenmeye başladı. Bret ışıklan açıp geniş beton koridordan hızla geçerek araç gereç odasına doğru yürüdü. Annesinin everını tahta askıdan almaya çalıştı ve kollarında nasıl dengeleyeceğini çözene kadar iki defa düşürdü. Peşinden sürüklenip takırdayan kolanla birlikte Gümüş Fişek'in bölmesine gitti.

Fakat olduğu yerde kalakaldı.

Tanrım$ Fişek bu sabah ne kadar da büyük görünüyor...

Büyükbabam asla korkmazdı.

Bret derin bir nefes alıp bölmenin kapısını açtı.

Defalarca denedikten sonra sonunda eyeri atın sırtına yerleştirmeyi başardı. Kolanı bile sıkıştırabildi. Bunu yeterince iyi yapamamış olabilirdi ama en azından kayışı takabilmişti.

Fişek'i meydanın ortasına getirdi. Çizmelerini göremiyordu; yumuşak toprağın içine gömülmüşlerdi. Tepedeki lambalar Bret'in ve Fişek'in üstünde garip gölgeler

oluşturuyordu ama Bret o oynak, siyah çizgileri sevmişti. Ona bugünün Cadılar Bayramı olduğunu hatırlatmışlardı.

Fişek başını eğip burnundan nefes vererek toprağı eşelemeye başladı.

Bret koşum takımlarını daha da sıkı kavradı. Korkusunu yenmeye çalışarak, "Sakin ol, kızım," dedi usulca. Annesi hayvanlarla hep bu şekilde konuşurdu. Sabırlı ve sakin olunursa en çılgın hayvanın bile sakinleştirilebileceğini söylerdi. Ahırın kapısı sarsıldı ve uzun, derinden gelen bir gıcırtı duyuldu. Tahta kapı beton zemine sürtünerek açıldı.

Annesi kapıda dikiliyordu. Arkasında doğmakta olan güneş, morun çok güzel bir tonuna bürünmüş ve annesinin saçlarını pembe alevler sarmıştı. Bret onun yüzünü pek seçemese de karanlık silü- etini görebiliyor, betonun üzerindeki düzenli ayak seslerini duyabiliyordu. Sonra annesi durup bir elini gözlerine siper etti. "Bret? Tatlım, sen misin?"

Bret, Fişek'i de alıp meydanın

kenarında ellerini beline koymuş bekleyen annesinin yanma gitti. Annesi uzun, kahverengi bir kazak ve siyah bir binici pantolonu giymişti. Çizmeleri şimdiden

tuzlanmıştı. Bret'e bakıyordu. Bu, annelere özgü bir bakıştı. Bret onun gülümsüyor olmasını diledi.

Tıpkı 4-H Kampı'nda* öğrendiği gibi dizginleri sertçe çekip kısrağı aniden durdurdu. "Eyerini tek başıma yerleştirdim, anne." Bret, Fişek'in kadife gibi yumuşak ağzını okşadı. "Onu gemleye-medim ama eyeri gerektiği gibi yerleştirdim."

"Erkenden kalkıp en sevdiğin bayram olan Cadılar Bayramı'nda benim için atımı eyerlemişsin." Annesi eğilip Bret'in başını okşadı.

"Beni uzun süre yalnız bırakmaktan nefret ediyorsun, değil mi, Bretster?"

"Kendini ne kadar yalnız hissettiğini biliyorum."

Annesi güldü ve toprağm üstüne diz çöktü. O böyle bir kadındı; üstünün başının kirlenmesinden çekinmez, çocuklarının gözlerinin içine bakmayı severdi. En azından sevdiğini söylerdi... Eski, siyah, deri eldivenini sağ elinden çıkarıp bıraktı. Eldiven bacağına düştü ama annesi elini uzatıp Bret'in yüzüne dökülen saçları kenara çekerken bunu fark etmemiş gibiydi. "Evet, küçük binici, akimdan neler geçiyor bakalım?"

Annesinin bir diğer özelliği de buydu: Onu asla kandıramazdınız. Sanki beyninde her şeyi gören bir röntgen cihazı vardı. "Bu yıl ben de geceyi sizinle birlikte Angel Şelalesi'nde geçirmek istiyorum. Geçen yıl bana biraz daha büyüdüğüm zaman sizinle gelebileceğimi söylemiştin. Şimdi tam bir yaş daha büyüdüm ve bu yılki festivalde çok iyiydim. Yani dokuz yaşında olup da mavi kurdele kazanan çok az kişi vardı

ve bölmemi temiz tutup Scotty'nin tüylerini sii rekli taradım. Üstelik kocaman, yaşlı, safkan bir atın eyerini tek başıma

yerleştirebiliyorum.

Disneyland'de olsam Mickey'nin eline kesinlikle yetişebilirdim."

5 ABD@de gençlerin çeşitli alanlarda potansiyellerini geliştirmeleri ıçm tasarlanmış «n

gençlik organizasyonu, (ç. n.) ıs

Annesi dizlerini yere koydu. Gözüne toprak kaçmış olmalıydı çünkü gözleri yaşarmıştı. "Artık büyüyorsun, değil mi?"

Bret dizlerini bükerek hâlâ annesinin kucaklayabileceği kadar küçükmüş gibi görünmeye çalıştı. Annesi koşum takımlarını nazikçe ondan aldı ve Bret de kollarını onun boynuna doladı.

Annesi küçük çocuğun alnına bir öpücük kondurup onu sıkıca sardı. Bu Bret'in en sevdiği öpücüklerden biriydi; annesinin ona her sabah kahvaltı sofrasında

verdiklerinden...

Böyle kucaklanmak hoşuna gidiyordu. Artık -dördüncü sınıfa başladığından beri- büyük çocuklar gibi davranması gerekiyordu. Mesela okul koridorlarında

yürürken annesinin elinden tutamıyor, ona hoşça kal öpücüğü vermiyordu. Dolayısıyla ancak böyle zamanlarda küçük bir çocuk gibi davranabiliyordu.

"Pekâlâ, sanırım atının eyerini takabilecek kadar büyüyen bir çocuk, gece vakti ata da binebilir. Seninle gurur duyuyorum, oğlum." Bret yüksek sesle, "Yaşasın!" diye haykırıp annesine sarıldı. "Teşekkürler, anne."

"Bir şey değil." Annesi nazikçe geri çekilip ayağa kalktı. Birlikte öylece dururlarken eldivenli elini indirdi ve Bret de onun elini tuttu.

Annesi onun elini sıktı. "Jeanine atları kurtlardan arındırmaya gelmeden önce Fişek'i bir saat çalıştırmalıyım. Cadılar Bayramı eğlencesi başlayana kadar yapmam gereken milyonlarca iş var."

"İğne yapacak mı?"

"Bu kez değil." Annesi Bret'in saçını tekrar okşadı ve yerde duran eldivenine uzandı.

"Burada kalıp ata binmeni izleyebilir miyim?"

"Kuralları hatırlıyor musun?"

"Ah, haydi ama, anne..."

"Tamam, ama konuşmak ve çitlerden inmek yok."

Bret sırıttı. "Kuralları tekrar tekrar hatırlatmak zorunda mısın?"

Annesi güldü. "Otur bakalım, Jim Carrey." Annesi ona arkasını dönüp kolanı sıkıştırdı ve kısrağın yularını taktı. "Gidip bana kaskımı getirir misin, Bretster?"

Bret araç gereç odasına koştu. Üzerinde Mike'm eşyaları yazan sandığın önünde eğilip kapağı kaldırdı ve böcek ilaçlarının, fırçaların, koşum takımlarının,

tokaların ve toynak makasının bulunduğu bölmeyi karıştırıp sonunda siyah kadife kaplı

tozlanmış kaskı buldu. Onu

koltuğunun altına sıkıştırıp kapağı

kapattı ve tekrar meydana koştu. Annesi şimdi Fişek'in üstündeydi. Eldivenli ellerini nazikçe atın

boynuna yerleştirmişti.

"Teşekkürler, tatlım." Eğilip kaskı aldı.

Bret meydanı çevreleyen çitlerdeki en sevdiği noktaya vardığında annesi Fişek'i duvar boyunca devam eden yola doğru götürüyordu. Çitlere tırmanıp en üst parmaklığa oturdu.

Isınması için Fişek'e zaman tanıyan annesini izliyordu: Yürü, tırıs git, daha uzun adımlarla tırıs git ve eşkin adımlarla ilerle. Bret atla binicinin bulanık bir görüntüye

dönüşmesini izledi.

Annesinin ne zaman atlamaya karar verdiğini hemen anlamıştı.

Onu o kadar çok izlemişti ki artık işaretleri biliyordu ama onları adlandıramıyordu. Annesinin altmış santimlik ilk atlamayı ne zaman yapacağını hemen anlıyordu.

Tıpkı bir şeylerin ters gittiğini anladığı

g^{ibi}...

Bret öne eğildi. "Bekle, anneciğim!

Engel yanlış yerde. Biri yerini değiştirmiş olmalı..."

Fakat annesi onu duymamıştı. Fişek'in kontrollü bir şekilde ilerlemesini sağlamak için onu dizginlemeye çalışırken at onunla mücadele ediyor, zıplayıp sıçrıyordu.

"Hoo, kızım, yavaşla bakalım! Sakin ol..."

Gümüş Gözyaşları

Annesi yanından hızla geçerken Bret bu sözleri duydu. Oturduğu yerden inmek istedi ama buna izni yoktu. Annesi atlara engel atlatırken Bret yerinden kımıldamamalıydı.

Ona seslenmek için de geç kalmıştı. Annesi çoktan çitlere gelmişti. Bret'in kalbi küt küt atıyordu.

Bir şeyler ters gidiyor. Bu sözler zihninde birbirine karışmıştı ve her nefesiyle birlikte biraz daha büyüyüp çirkinleşiyordu. Onları yüksek sesle ifade etmek, haykırmak istemişti ama dudakları

kımıldamıyordu.

Gümüş Fişek toparlanıp tuğla engellerin üstünden kolayca atladı.

Bret annesinin zafer çığlığını ve kahkahasını duydu.

Bir an için rahat bir nefes almıştı.

Fakat sonra Gümüş Fişek aniden durdu. Annesi kahkahalar atarken bir anda atın üzerinden uçtu ve başını ahırın direğine öyle sert çarptı ki bütün çit

sarsıldı. Sonra da vücudu buruşuk bir sayfa gibi toprağın üstüne yuvarlanıp kaldı.

O kocaman, üstü kapalı alanda Bret'in ağır ağır nefes alıp verişi dışında hiç ses yoktu. At bile hiçbir şey olmamış gibi sessizce binicisinin yanında duruyordu.

Bret çitlerin üstünden inip annesine doğru koştu. Yanma varır varmaz diz çöktü. Annesinin kaskının altından kan sızıyor, kısa siyah saçlarına bulaşıyordu.

Bret onun omzuna dokunup hafifçe sıktı. "Anneciğim?"

Annesinin kanlı saçları yüzünün bir kenarına kaydı. îşte o anda
Bret, annesinin sol gözünün açık olduğunu gördü.

Bret'in çığlığını ilk duyan, ablası Jacey olmuştu. Genç kız, babasının uzun paltosuna sarınıp meydana doğru koşarken, "Bretster!" diye

haykırdı ve sonra oracıkta yatan annesini gördü. "Aman Tanrım! Sakın ona dokunma!" diye bağırdı Bret'e. "Babamı çağıracağım."

Bret istese de yerinden kımıldayacak halde değildi. Orada öylece oturmuş, gözlerini yaralı annesine dikmiş, uyanması için durmadan dua ediyordu. Fakat duaları bile sessizdi; sesi çıkmıyordu.

Sonunda babası ahıra koştu.

Bret ayağa fırlayıp kollarını ona doğru uzattı ama babası onun yanından geçip gitti. Bret arkaya doğru öyle hızlı tökezledi ki çitlere çarptı. Nefesi kesildiği için ağlayamıyordu bile. Orada öylece durmuş, annesinin yüzünden süzülen kıpkırmızı kanı izliyordu. Jacey gelip onun yanında durdu. Babası annesinin yanında diz çöküp siyah doktor çantasını

toprağın üstüne koydu. "Dayan, Mikaela..." diye fısıldarken kaskı nazikçe çıkardı -yoksa Bunu Bret mi yapmalıydı?- ve annesinin ağzını açıp parmaklarını dişlerinin arasına soktu. Annesi öksürüp tükürükler saçtı ve Bret babasının parmaklarının arasından süzülen kanı gördü.

Babasının o her daim temiz olan elleri şimdi annesinin kanına bulanmıştı. Penye pijamasının kolu bile kanlar içindeydi.

"Dayan, Mike," diyordu babası tekrar tekrar, "dayan. Hepimiz buradayız... bizi bırakma..."

Bizi bırakma... Bu "ölme" demekti. Öyleyse annesi ölebilirdi.

Babası Jacey'ye baktı. "Hemen 91l'i ara." Sanki hiç kımıldamadan ve konuşmadan saatlerce orada durmuşlardı. Sonunda kırmızı ışıklar loş ahırın içine süzülürken siren sesleri her yanı sardı. Bir ambulans gevşek toprak zeminde at taşıma römorkunun yanında durdu. Mavi

üniformalı sağlık görevlileri ahıra doğru koşarken peşlerinden sürükledikleri tekerlekli sedye oraya buraya çarpıp duruyordu. Bret'in kalbi öyle hızlı atıyordu ki hiçbir şey duyamıyordu.

0>m kartonu! diye haykırmak istedi ama arzını açtığında dudaklarından kalın, siyah bir bulut dışında bir şey dökülmedi. Ardından o dumanın küçük bir örümcek yığını gibi dağılışını izledi.

Ağzını kapatıp gerilerken çitlere sertçe çarptı ve sersemlediğini hissetti. Ellerini kulaklarına götürüp gözlerini yumdu ve çılgınca dua etmeye başladı.

Ölüyordu.

Hatıralar belli bir sıra izlemeden zihnine doluşuyordu. Bazıları bahar yağmurundan sonra etrafa yayılan gül kokusunun izlerini taşırken bazıları hayatının öpücüğünü tattığı o göl kıyısındaki kumlar gibi kokuyordu. Bir kısmıysa -aslında çoğu- gökkuşağı renklerinde$ yapış yapış bir pişmanlık ağına sarılı halde aklına geliyordu.

Şimdi onu taşıyıp vücudunu tuhaf bir

yatağa yerleştiriyorlardı. Işıklar öyle parlaktı ki gözlerini açamıyordu. Bir motor çalıştı ve sarsıntı canını yaktı. Ah, Tanrım, canı çok yanıyordu...

Kocasının sesini, hayatının son on yılı boyunca ona rehberlik eden o tatlı, sevgi dolu sözleri duyabiliyordu. Çocuklarının, bebeklerinin sesini duyamasa da orada olduklarını, onu izlediklerini biliyordu. Şimdi küçücük bir ses, nefes, herhangi bir sözcük bile olsa onlara bir işaret verebilmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Ilık gözyaşları gözlerinin kenarlarından süzülüp kulaklarının arkasına akıyor ne başının altındaki sert, kötü kokulu yastığı ıslatıyordu. Çocukları ağladığını görmesin diye gözyaşlarına engel olabilmeyi, onları tutabilmeyi çok istiyor ama kendini kontrol etmesi, onlarla son kez vedalaşmak için elini kaldırması ona çok zor ve imkânsız gibi görünüyordu. Hem belki de ağlamıyordu... Belki de damlalar halinde vücudundan sızan şey,

kimsenin göremediği ruhuydu.

İkinci Bö lüm

Liam Campbell gençliğinde Last Bend'den nasıl kaçacağını

bilememişti. Kasaba çok küçük ve

sıkıcı, babasının avucunun

içindeymiş gibi tıkış tıkıştı. Liam her gittiği yerde efsanevi babasıyla kıyaslanıyor, onunla

karşılaştırıldığında yetersiz kaldığını hissediyordu. Evde bile

görünmez olmuştu. Anne ve babası birbirlerine o kadar âşıktı ki kitap okuyup piyanist olmayı hayal eden bir çocuğa evde pek yer kalmıyordu. Harvard'a kabul edilişini büyük bir şaşkınlıkla karşılamış fakat lisans eğitimini tamamladığında bir piyanist olabilecek kadar iyi olmadığını fark etmişti. Last Bend'in, hatta Harvard'm en iyi piyanisti bile olsa kendini yeterince iyi bulmuyordu. Belki pahalı bir özel okulda müzik

öğretmenliği yapabilirdi ama onun yeteneği en iyinin de en iyisinin gücünü, öfkesini ya da sonsuz tutkusunu barındırmıyordu. Böylece çocukluk hayalini sessizce bir kenara koyup tıbba yöneldi. İnsanları elleriyle eğlendirecek kadar yetenekli olmasa da onlara şifa verecek kadar yardımsever olduğuna inanıyordu. Böylece onun gibi fazlaca içine kapanık, sıradan ve sessiz birinin rekabete girmekten çok daha iyisini

yapması gerektiği bilinciyle gece gündüz çalıştı.

Simi birinciliğiyle okuldan mezun olup Bronx'ta bulunan bir AIDS kliniğinde, Sarmaşık Birliği'ndeki sınıf arkadaşlarını şaşkına çevirecek bir iş buldu. AIDS salgınının yaşandığı ve insanların bu hastalıktan çok korktuğu bir dönemdi. Fakat Liam kendini ancak orada, gerçek acıların içinde bulabileceğine inanıyordu.

Ölüm ve çaresizlik kokan o koridorlarda hastaların hayatını değiştiriyordu ama bir kez olsun, "İyileştin, tedavin bitti," dediği biri olmamıştı.

Onun yerine işe yaramayan tedaviler uygulamış, gün geçtikçe gücünü kaybeden elleri tutmuş, Paris'te yaşama hayalleri kurma şansını asla yakalayamayacak yeni doğmuş bebekleri kucağında taşımıştı. Sürekli ölüm belgesi hazırlamaktan eline kalem almaya

korkar olmuştu.

Annesi kalp krizi sonucu aniden hayatını kaybettiğinde kasabaya dönmüş ve tek oğluna ilk kez ihtiyaç duyan babasıyla ilgilenmişti.

Hep bir gün buradan tekrar gideceğini düşünürken de Mikaela'yla tanışmıştı.

Mike...

Liam ait olduğu yeri sonunda onun sayesinde bulmuştu.

Şimdiyse hastanede onun hayatta kalıp kalmayacağını öğrenmeyi bekliyordu.

Hastaneye varalı yalnızca birkaç saat olmuştu ama bu Liam'a bir ömür gibi gelmişti. Çocukları bekleme salonundaydı. Birbirlerine kenetlenip ağladıklarını, Jacey'nin küçük kardeşinin gözyaşlarını sildiğini hayal edebiliyordu. Aslında yanlarında olmayı çok istiyordu ama onlara baktığı anda gözyaşlarına boğulacağını ve o gözyaşlarının da üçünü birden yaralayacağını biliyordu.

"Liam?"

Sesin geldiği yöne dönünce bacağını ilk yardım arabasına çarptı ve üzerindeki malzemelerin

sallanmasına neden oldu. Uzanıp arabayı sabitledi.

Nöroloji Bölümü Balkanı Doktor Stephen Penn tam karşısında duruyordu. Liam'ın yaşında olmasına rağmen -ellisine yeni basmıştı- Stephen şu anda yaşlı ve yorgun görünüyordu. Liam ve Stephen yıllarca birlikte golf oynamışlardı ama ilişkilerinin hiçbir evresi onları bu ana hazırlamamıştı.

Stephen, Liam'ın omzuna dokundu. "Benimle gel."

Birlikte sade, gösterişten uzak koridorlardan geçip yoğun bakım ünitesine gittiler. Liam hemşirelerin ona bakamadığını gördü. "Hasta yakınının" hislerini anlamak bir alçak gönüllülük göstergesiydi.

Cam duvarlı özel bir odaya girdiler. Mikaela açık renkli perdenin arkasındaki daracık yatakta kırık bir bebek gibi uzanıyordu ve makinelere bağlanmıştı: suni

solunum cihazı, serumlar, kalp atış hızından kafa içi basıncına kadar her şeyi ölçüp takip eden monitörler... Solunum cihazı ona hava üflüyor, her ritmik ses, sessiz odada yankılanıyordu.

"Beyin... beyni işlevselliğini kaybetmemiş ama ilaçlar yüzünden ne durumda olduğunu

bilemiyoruz." Stephen bir iğne alıp Mikaela'nın küçük, çıplak ayağına batırdı ve tepki görmeyince hiçbir şey söylemedi. Liam'ın da onunla birlikte değerlendirebileceğini bildiği birkaç test daha yaptı. Sonra alçak sesle, "Beyin cerrahı her ihtimale karşı buraya geliyor ama ameliyat gerektiren bir bulgu yok.

Onu solunum cihazına bağladık, nabzını ve ateşini kontrol altında tutuyoruz. Kanamayı da azalttık. Şey... elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun," dedi.

Liam gözlerini kapattı. Hayatında ilk kez doktor olduğu için pişman olmuştu. Karısının durumuyla ilgili gerçekleri bilmek ı> temiyordu. Modern bir tıp merkezleri ve kaliteli bir yaşam sürmek

için San Francisco'nun kuzeyinden buraya gelen çok iyi doktorları vardı. Fakat gerçek şuydu ki karısı için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Aslında konuşmak istemiyordu ama düşüncelerini kendine saklayamayacaktı. "Onsuz nasıl yaşarım, bilmiyorum..."

Stephen, Liam'a döndüğünde gözlerinde hüzünlü, anlayış dolu bir ifade belirdi. Bir an için doktor kimliğinden sıyrılarak sıradan bir adam, bir koca olmuş ve onu anlamıştı. "Yarın durumunu daha iyi değerlendiririz, eğer..." Fakat cümlesini tamamlamadı; buna gerek yoktu.

Eğer bu geceyi atlatırsa...

Liam makinelerin uğultusu ve serumun tıp tıp tıp seslerinin arasından güçlükle duyulan bir sesle, "Teşekkürler, Steve," dedi. Stephen gitmeye hazırlanırken

kapıda durup ona döndü. "Çok üzgünüm, Liam." Yanıt beklemeden odadan çıktı. Geri döndüğünde yanında birkaç hemşire vardı. Mikaela'ya birkaç test yapmak için hep birlikte onu odadan çıkardılar.

Cesaret, diye düşündü Liam, yalnızca özel birliklere katılıp uçaklardan atlayan ve isimsiz dağlara tırmanan adamlara özgü sıcak, kavurucu bir duygu değildir. Sessiz, hatta genelde buz gibi soğuk bir şeydir. Her şeyi kaybettiğinizi sanırken bulduğunuz küçücük bir kırıntıdır. Böyle bir

zamanda çocuklarınızla yüzleşebilmek, ellerini tutup
hiç gücünüzün kalmadığını

düşündüğünüzde bile onların gözlerindeki yaşı silebilmektir.
Kendi kederinizi bir kenara itip hayata tutunmak, sığ ve acı dolu nefesler alıp vermektir.

Liam kendi korkusunu bir kenara fırlatıp attı. Onu nereye attığını bilmiyordu ama bir şekilde sarıp sarmalayıp gömmeyi başardı ve yapılması gereken işe odaklandı. Trajedinin yanında bir sürü detayla geldiğini öğrenmişti. Doldurulması gereken sigorta formları, her ihtimale karşı toplanması gereken valizler ve değiştirilmesi gereken programlar vardı. Liam hiç ara vermeden hepsini

yaptı. Bütün bunları yaparken de kimseyle göz teması kurmadı çünkü kurmaması gerekiyordu. Eyaletin doğusunda yaşayan kayınvalidesi Rosa Luna'yı aradı ve telesekreterine acil bir "beni ara" mesajı bıraktı. Sonra artık daha fazla erteleyemeyeceği

düşüncesiyle kalabalık koridordan geçip hastanenin lobisine gitti. Jacey hediyelik eşya dükkânının yanındaki kırmızı vinil koltuğa oturmuş, dergi okuyordu. Bret ise yerde, hastane personelinin plastik bir kutuda tuttuğu oyuncaklarla dalgın dalgın oynuyordu.

Liam'ın elleri titremeye başladı. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturup hafifçe sallanarak durdu. Tanrım, bana yardım et, diye dua etti ve kollarını iki yanma indirip çocuklarına doğru yürüdü.

"Merhaba, çocuklar," dedi usulca. Jacey hemen ayağa fırladı. Okuduğu dergi uçuşarak yere düştü. Gözleri şişip kızarmış, dudakları titrek bir çizgiye dönüşmüştü. Üzerinde pembe, kırışık bir eşofman üstü ve bol bir kot pantolon vardı. "Babacığım?" Bret ayağa kalkmadı. Oyuncakları bir kenara itip yaşlı gözlerini sildi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Öldü, değil mi?" Oğlu bu cümleyi öylesine donuk ve yenilgiye uğradığını gösteren bir sesle söylemişti ki Liam yüreğinin yeniden kederle dolduğunu hissetti.

"Ölmedi, Bretster," derken gözlerini yakan gözyaşlarının sıcaklığını hissetti. Lanet olsun. Çocukların önünde

ağlamayacağına dair kendine söz

vermemiş miydi? Şu anda çocukları onun gücüne muhtaçtı; Liam korkusunu tek başına yaşamalıydı. Gözlerini ardına kadar açmaya çalıştı ve burun köprüsünü sıktı. Sonra da oğlunun yanına çöküp onu sımsıkı sardı. Onlara söyleyebileceği bir şey, korkularını yok edebilecek sihirli bir söz bulabilmek için Tanrı'ya yalvardı. Fakat "zaman gösterecek" demenin daha iyi bir yolu yoktu ve bu da soğuk bir teselliydi.

Jaeey, Liam'm yanma diz çöküp yanağım onıın omzuna yasladı. Liam diğer koluyla da kızına sarıldı.

Her sözünü tartarak, "Şu anda durumu iyi değil," dedi usulca. İnsan çocuklarına annelerinin ölebileceğini nasıl söyleyebilirdi ki? "Başından ciddi bir yara almış. Dualarımıza ihtiyacı var."

Bret, Liam'a iyice sokuldu. Titremeye başlamıştı ve gözyaşları Liamin doktor önlüğünü ıslatmıştı. Başım kaldırdığındaysa başparmağını emiyordu.

Liam ne yapacağını bilemedi. Bret başparmağını emmekten yıllar önce vazgeçmişti ama şimdi dört yaşında bir çocuk gibi babasına sokulmuş, kendini çaresizce rahatlatmaya çalışıyordu.

Liam çocuklarının o karanlık ve ürkütücü gerçeği, MikeTa birlikte onları yıllardır korumaya çalıştıkları şeyi öğreneceklerini anlamıştı: Dünya ürkütücü bir yerdi. Bazen kısacık bir an her şeyi değiştirebilirdi ve siz onları ne kadar severseniz sevin, insanlar ölebilirdi.

Nöbet saatleri birbiri ardına geçiyor, bütün bir günü dolduruyordu.

Sonunda akşam olmuştu. Liam çocuklarıyla birlikte bekleme salonunda oturuyordu. Hep birlikte duvar saatinin siyah akreple yelkovanının ağır, düzenli döngüsünü izliyorlardı. Saatlerdir hiçbiri konuşmamış, kelimeler kurşun gibi ağırlaşmıştı. Her bir sözcük onları dibe çekiyordu. Bu nedenle konuşmadan oturmayı tercih etmişlerdi. Birliktelerdi ama her biri kendi yalnızlığını yaşıyordu. Saat sekize geldiğinde onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duydular. Liam anında gerilip öne eğildi. Lütfen kötü bir haber olmasın...

Jacey'nin erkek arkadaşı Mark Montgomery müthiş bir enerjiyle sessiz salona girdi ve yüksek sesle, "Jace?" dedi. Kırmızı mavi postacı ceketi ve bol, siyah eşofman altıyla kapı girişinde durdu. "Yeni duydum..."

Jacey onun kollarına atılıp başını göğsüne yaslayarak ağlamaya başladı. Sonra geri çekilip Mark'a baktı. "Biz... henüz onu göremedik." Mark kolunu Jacey'nin belinden çekmeden onu koltuğa yöneltti. Birlikte oturdular ve Jacey ona yaslandı. Fısıltılarının dingin uğultusu odayı sardı.

Liam, Bret'in yanına gidip ona sarıldı ve onu kucaklayıp koltuğa taşıdı. Sonra saati izlemeye devam ettiler.

Saat dokuza yaklaşırken Stephen odaya geldi.

Liam, Bret'i kucağından indirip ayağa kalktı ve Stephen'm yanma ghti.

"Durumu aynı," dedi Stephen usulca. "Bu gece onun için yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bekleyip göreceğiz." Sonra sesini biraz daha alçalttı, Liam'm dostu

olarak hissettiği endişe sesine de yansımıştı. "Çocuklarını eve götür,

Liam. Biraz uyumaya çalışın. Sabah tekrar konuşuruz. Bir şey olursa... seni ararım."

Liam, Stephen'm haklı olduğunu biliyordu. Çocuklarını eve götürmeliydi ama o boş, bomboş eve geri dönme fikri...

"Onları eve götür, Liam," dedi Stephen tekrar.

Liam iç çekti. "Tamam."

Stephen onun omzunu sıvazladı ve dönüp gitti.

Liam derin bir nefes aldı. "Haydi, çocuklar, eve gitme vakti. Sabah tekrar geleceğiz."

Jacey ayağa kalktı. "Eve mi?" Dehşete kapılmış gibi bir hali vardı.

Liam onun da o boş eve girmek istemediğini biliyordu.

Mark önce Jacey'ye, sonra Liam'a baktı. "Birkaç kişi perili eve gideceğiz. Sen de... sen de bizimle gelmek ister misin?"

Jacey başını iki yana salladı. "Hayır, burada kalmalıyım..."

"Git, Jace," dedi Liam usulca. "Ama çağrı cihazını yanına al. Bir şey olursa seni ararım."

Jacey onun yanma geldi. "Hayır, baba..."

Liam kızını kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı ve "Git, Jace," dedi tekrar. "Bir iki saatliğine de olsa başka şeyler düşün. Bu şekilde ona bir yardımımız dokunmaz."

Jacey geri çekildi. Liam kızının verdiği mücadeleyi görebiliyordu; Jacey hem gitmek hem de kalmak istiyordu. Sonunda Mark'a döndü: "Tamam, ama çok kısa bir süre kalırım."

Mark yanma gelip Jacey'nin elini tuttu ve onu salondan çıkardı.

"Babacığım?" dedi Bret, Jacey gittikten sonra. "Ben acıktım."

"Tanrım, Bretster, affedersin. Haydi, eve gidelim."

Bret başparmağını tekrar ağzına götürerek ayağa kalktı.
Küçücük görünüyordu ve acınası bir hali vardı. Liam o anda oğlunun kıyafetini fark etti. Kareli gömlek, göğsüne bir şerif yıldızı iliştirilmiş suni deri yelek, yeni kot pantolon ve

kovboy çizmeleri... Kostüm... Perili ev...

Lanet olsun.

Saat neredeyse dokuzu çeyrek geçiyordu. Astronot, uzaylı ya da prenses kılığındaki çocuklar son birkaç saattir kasabanın her yerinde minibüslere

doluşuyordu. Eğlence daha başlamadan yorulan ve başı ağrıyan ebeveynlerse gençken dinledikleri rock'n 'roll şarkılarıyla teselli bulmaya çalışarak müziğin sesini açıyor, arabalarını Last Bend'deki tek siteye sürüyorlardı. Herkesin en yakın komşusunun genelde bir buçuk kilometre uzakta olduğu bir kasabada Cadılar Bayramı eğlencesinin de titizlikle planlanması gerekirdi.

Liam oğluna bakınca ansızın zihninde bir ışık yandı ve bir şey hatırladı: Mike kovboy kostümünü tamamlamak için gece geç saatlere kadar oturmuştu. "Angel Vadisi'ne gidip Cadılar Bayramı eğlencelerine katılmak ister misin?"

Başparmağını emmekten Bret'in yanağı içine çökmüştü. Çocuk başını iki yana salladı.

Liam onun demek istediğini anlamıştı. Cadılar Bayramı'nı her zaman annesi organize ederdi. "Pekâlâ, oğlum... Haydi, gidelim."

Birlikte dışarı, soğuğa ve ayaza teslim olmuş ekim gecesine çıktılar. Havada kuru yaprakların ve verimli, siyah toprakların kokusu vardı.

Arabaya binip eve gittiler. Garajın kapısı açılırken o sakin kozalarında da iniltili, cızırtılı sesler eşliğinde bir delik açıldı.

Liam oğlunun elini tutup onu eve soktu. Sıradan konulardan konuştular ama Liam nelerden bahsettiklerinin farkında bile değildi. Ev yapay bir aydınlığa kavuşana kadar bütün lambaları açtı.

Fakat keşke bu kadar sessiz olmasaydı. Bret'e yemek hazırla.

Evet, buna odaklan.

Telefon çaldı. Liam, Bret'e bir şeyler mırıldanıp sallana sallana mutfağa geçti ve telefona yanıt verdi.

"Selam, Liam. Ben Carol. Yeni duydum... çok üzüldüm..."

Her şey böyle başladı.

Liam kütüklerden yapılmış duvara yaslandı. Duyuyor ama dinlemiyordu. Bret'in oturma odasına gidip kanepeye uzanışını izledi. Televizyonun açıldığına işaret eden sesi duydu. The Rugrats dizisi oynuyordu. Televizyonun sesi çok yüksekti ve Bret en sevmediği, daha geçen hafta "bebeklere göre" dediği programı boş gözlerle izliyordu. Top gibi kıvrılmıştı ve başparmağını emiyordu.

Liam telefonu kapattı. Fakat sonra Carol'ın o sırada hâlâ konuştuğunu fark ederek bir ara ondan özür dilemek üzere zihnine bir not aldı.

Sonra boş mutfakta durup Bret için ne pişirebileceğini düşünmeye

başladı. Buzdolabında ki kavanoz ve karton kutulardan oluşan yığma baktı. Açılmış, plastik bir kutunun içinde biraz spagetti sosu buldu ama kutunun ne zaman açıldığına dair en ufak bir fikri yoktu. Buzlukta her birinin üstünde paketlenme tarihi ve içindekiler yazısı olmasına rağmen pişirme talimatı bulunmayan düzinelerce benzer kutu vardı.

telefon tekrar çaldı. Hu kez arayan kamptan Marioncii. Uam ona da karmakarışık bir açıklama yaptıktan sonra duaları için teşekkür edip teletonıı kapattı.

İki metre gitmemişti ki telefon tekrar çaldı. Bu kez yanıt vermeyip oturma odasına gitti ve oğlunun yanına diz çöktü. "Pizzaya ne dersin?"

Bret başparmağını ağzından çıkardı. "Monroelar geçen yıl kamyonetini kirlettikleri için Jerry Cadılar Bayramında evlere servis yapmıyor."

"Öyle mi?"

"Bugün kızartma gecesi zaten. Annemle birlikte tavuğu dün gece sosa yatırmıştık. Marine oluyor." "Kızartma!" Tavuk ve sebze... Ne kadar zor olabilirdi ki? "Bana yardım etmek ister misin?"

"Sen nasıl pişireceğini bilmiyorsun ki..." "Ben insanların karnını yarıp

apandisitlerini çıkarıyorum ve tekrar dikiyorum. Eminim küçük bir çocuğa akşam yemeği hazırlayabilirim."

Bret kaşlarını çattı. "Bence kızartma yapmak için o kadar bilgiye ihtiyacın yok."

"Haydi, şu mutfak taburelerinden birine çık. Yemeği birlikte hazırlayalım."

"Ama ben de nasıl pişirildiğini bilmiyorum."

"öyleyse öğreniriz. Bence eğlenceli olacak. Haydi, gel." Liam, Bret'in koltuktan kalkmasına yardım edip peşinden mutfağa gitti. Bret tabureye çıkarken Liam da bir torba dolusu sebzeyle marine edilmiş tavuğu buzdolabından çıkardı. Biraz aradıktan sonra kesme tahtasını ve büyük bıçağı buldu.

İşe mantarla başladı.

"Annem bunun içine mantar

koymuyordu. Ben mantar sevmem." "Öyle mi?" Liam mantarı tekrar torbaya koyup karnabahara uzandı.

"Evet." Bret ürkmüş gibi görünüyordu. "Sana bunları nasıl pişireceğini bilmediğini

söylemiştim..."

Liam brokoliyi aldı. "Bu iyi mi?"

"klı hı. Bir sürü ağaç."

Liam brokoliyi doğramaya başladı. "Daha ufak doğra!" diye bağırdı Bret. Liam başını kaldırmadı. Brokoliyi küçük parçalar halinde doğradı ama kenarlarını doğramakta zorlandı.

"Tavaya yağ koymalısın."

Telefon çalınca Liam isteksizce

yanıt verdi. Mike'm binicilik

kulübünden arkadaşı Shaela,

yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak için aramıştı. Liam elektrikli tavayı buldu ve Tanrım$ buna inanamıyorum$ ya da ona benzer bir şeyler söylemekte olan kadının sözünü kesip, "Teşekkürler, Shaela," diyerek

telefonu kapattı. Sonra tavanın fişini takıp içine biraz yağ koydu. Bret kaşlarını çatarak, "Çok fazla yağ koydun," dediği sırada telefon tekrar çaldı.

"Ben çıtır çıtır seviyorum." Liam telefona yanıt verip herkese söylediklerini tekrar etti. Arayan, at kurtarma programından Mabel'dı. Mabel dördüncü defa, "Çok üzüldüm..." deyince Liam az kalsın bağıracaktı. Aradıkları için onlara gerçekten minnettardı ama her şeyin fazlasıyla gerçek görünmesine sebep oluyorlardı. Üstelik yağ da cızırdamaya başlamıştı, üstünden dumanlar çıkıyordu.

"Baba..."

Mabel sözünü bitirmeden Liam telefonu kapattı. "Affedersin. Bretster. Affedersin..." Tavuğu ve karışımı tavaya atınca yağlar her tarafa saçıldı. Yağ zerrecikleri

yanaklarına sıçramış, canını yakmıştı

Lanet ederek brokolinin başına döndü. O sırada telefon tekrar çalınca Liam parmağını kesiverdi, kan sebzenin üstüne damlayıp tezgâhın üstünü lekeledi.

Bret, "Babacığım, elin kanıyor!" diye haykırdı.

?ırrr... zırrr...

Yangın dedektörü de ötmeye başlamıştı: biiip! Liam'ın ahizeye uzanırken çarptığı tava yere düştü.

Vıcık vıcık yağlı tavuk, yanmış yağ kokusu ve duman her yeri sardı.

Arayan. Lou'nun Bovling Salonu'ndan Myrna'ydı ve yapabileceği bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Liam telefonu kapattığında yorgunluktan âdeta sersemlemişti. Bret'in tir tir titreyerek buzdolabına yaslanırken başparmağını ağzına götürdüğünü gördü.

Liam bağırmak mı ağlamak mı yoksa kaçıp gitmek mi istediğini bilmiyordu. Fakat hiçbirini yapmayıp Bret'in önünde diz çöktü. Yangın alarmı hâlâ ötüyor, işaret parmağı kanamaya devam ediyordu. "Affedersin, Bretster. Sorun yok."

"Annem yemekleri böyle pişirmiyor." "Biliyorum."

"Açlıktan öleceğiz."

Liam ellerini Bret'in ensesine götürdü ve irade gücüyle oğlunun güvenliğini sağlayabilirmiş gibi gözlerini onun gözlerine dikti. "Açlıktan ölmeyeceğiz. Bir şeyler atıştırmak için kasabaya gitmeye ne dersin?"

Bret ona baktı. "Üstümü değiştireceğim, tamam mı?"

Liam ona tekrar sarıldı. Elinden sadece bu geliyordu.

Bret usul usul ağlarken Liam o gözyaşlarının hazin sessizliğinde yüreğinin parçalarına

ayrılmasından korktu.

Üçüncü Bö lüm

J acey eve yorgun ve bitkin bir halde Liam'm beklediğinden daha erken dönmüştü. Ağzını bile açmamış, Liam'ı yanaklarından öpüp odasına çekilmişti.

Liam iki çocuğun da uyuduğundan emin olduktan sonra Mikaela'nın çalışma odasına gidip lambayı açtı. İlk farkına vardığı şey, karısının yeni yağan yağmur kadar yumuşak ve tatlı kokuşuydu. Masanın üstü gelişigüzel yığılmış evraklarla doluydu. Liam gözlerini kapatsa karısının elinde bir fincan sıcak, ekstra kavrulmuş kahveyle

o masanın başına oturduğunu ve gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan ihmal edilmiş hayvanlarla ilgili mektuplar yazdığını görebilirdi.

Sıradan bir gün olsa karısı bükük dudakları ve şefkat dolu güzel gözleriyle başını kaldırıp ona bakardı. Skykomish'te açlıktan ayakta duramayan bir kısrak varmış... Onu da alsak mı?

Liam karısının masasına gidip sandalyenin üstündeki gazetelere sertçe vurdu ve gazeteler pat diye ahşap zemine düştü. Liam bilgisayarı açıp internete girdi ve "kafa yaralanmaları" hakkında

araştırma yaptı.

Sonraki bir saat boyunca başka insanların yaşadığı acıları okudu. Bir not defterinin neredeyse tamamını kitap ve uzman isimlen.

tedavi yöntemleri gibi bilgilerle doldurdu. Fark yaratabilecek her £oyi not aldı. Fakat işi bittiğinde bildiklerine yeni bir şey ekleyememişti. Beklemekten başka çare yoktu.

Sayfaları kapatmaya bile gerek duymadan oturumu sonlan- dırdı ve odadan çıktı.

Alt kata inip iki yaz önce Legion Hall balo salonundaki Tex- Mex* dans partisinden beri yapmadığı bir şeyi yaparak kendine duble tekila koydu ve bir dikişte içti. Dünyanın hiç değişmediğini görünce hayal kırıklığına uğrayarak bir tane daha doldurup içti. En azından şimdi biraz sersemlemişti ve boğazındaki düğüm de nihayet çözülmüştü. Aşağıdaki karanlık çayıra bakan geniş pencereye gitti. Böy- lesine karanlık bir gecede atlar görünmüyordu ama Liam onların oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Mikaela'nm kurtardığı düzinelerce at, eyaletin batı kısmındaki iflas etmiş çiftliklerden gruplar halinde ya da tek tek getirilmişti. Yaralı, aç ve bakımsızlardı ama Mike hepsini tek tek tedavi etmiş, iyi durumdaki çiftliklere vermişti. İşte bu kadar şefkat dolu bir kalbi vardı. Bu Liam'm, karısının en sevdiği özelliklerinden biriydi.

Peki ama bunu ona en son ne zaman söylemişti? Liam bunu

hatırlamıyordu ve sorun da buydu. Kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Sevgisini göstermekte sıkıntı çekmezdi ama sözcüklerin de önemli olduğunu biliyordu.

Keşke karısına onun güneşi ve ayı, bütün dünyası olduğunu en son ne zaman söylediğini hatırlayabilseydi. Kendine bir içki daha koydu ve kabarık

koltuğa çöktü.

Karısı ölebilirdi...

ft (İng.) Meksika ve ABD'nin güneybatısına özgü yemek ve müzik gibi ortak öğeler için kullanılan bir ifade, (ç. n.)

Hayır. Liam düşüncelerinin o yola sapmasına izin vermeyecekti. Mike yakında uyanacak ve Liam'm bu kadar korkmasına birlikte kahkahalarla güleceklerdi. Her an uyanabilirdi.

Fakat o yol Liam'ı çağırıp duruyordu. Liam için için yanan çaresizliğinin kokusunu alabiliyor, korkunun ağaç yapraklarının hışırtısını andıran bir sesle omuzlarına çöktüğünü

hissediyordu.

Gözlerini kapatıp karısına dair her şeyi hatırladı ve gözlerini açtığında Mike koltukta, yanı başında oturuyordu. Üzerinde Liam'm çöpe atacağını söyleyip durduğu o yırtık pırtık Levi's kot pantolonu ve Mike'm iki katı olan bir kadının bile rahatlıkla giyebileceği genişlikte tüylü, siyah, kayık yakalı kazağı vardı. Mike arkasına yaslanıp ona baktı.

Liam uzanıp karısının en sevdiği kazağının yumuşaklığını

hissedebilmeyi, dolgun alt dudağını öpebilmeyi çok isterdi ama onun aslında yanında olmadığını biliyordu. O, Liam'm içindeydi. Her an taşacakmış gibi içine dolmuştu. "Bu akşam mutfaktaki halimi görseydin çok gülerdin, tatlım."

Liam kederini daha fazla içinde tutamadı, güçlü olamadı. Sonunda arkasına yaslanıp ağlamaya başladı.

"Babacığım?" Merdivenlerin

yukarısından zayıf, temkinli bir ses duyuldu. "Kiminle

konuşuyorsun?"

Mike bir anda kayboldu.

"Kimseyle konuşmuyorum." Liam

7 (İsp.) Merhaba, (ç. n)

gözyaşlarını silip yalpalayarak ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi.

Bret fosforlu mor renkte, dinozor desenli bir tişört ve penye şorttan oluşan uyduruk pijamasıyla merdivenlerin başında duruyordu. Asıl pijamaları dolabının karmakarışık çekmecelerinden birindeydi ama o karmaşanın içinde ancak Mike aradığını bulabilirdi.

"Uyuyamadım, babacığım."

L,iam, Bret'i kucaMayp büyük yatak odasına götürdü ve Mike olmadan gözüne fazlasıyla büyük görünen yatağa yatırdı. Sonra o da oğlunun yanma kıvrıldı.

"Bana bakıyordu, baba."

Liam oğluna daha da sıkı sarıldı. Ne tuhaftı ki Liam daha geçen hafta Bret'in çok hızlı büyüdüğünü düşünmüştü. Şimdi kollarının arasında yatan çocuksa inanılmaz derecede küçüktü ve bu sabahtan beri daha da çocuklaşmıştı. Liam bu meseleyle daha sonra ilgilenecekti. "Anneni gördüğünde gözlerinin açık olduğunu mu söylemek istiyorsun?" "Gözlerimin içine bakıyordu ama... orada değildi. Annem gibi değildi." "Gözlerini kapatamayacak kadar yaralanmıştı. Şimdi de gözlerini açamayacak kadar yaralı"

"Yarın onu görebilir miyim?"

Liam karısının nasıl göründüğünü düşündü; (S.ny aralı, şişmiş, renksiz yüzünü, burun deliğine takılmış nazogastrik tüpü, damarlarına saplanmış bütün o iğneleri, makineleri... Bu görüntü bir çocuğu dehşete düşürürdü. Liam böyle anıların nasıl olduğunu bilirdi; onun da babasına dair anıları vardı. Bazı şeyler bir kez görüldü mü asla unutulmazdı ve insanın kafasındaki bir resmi sonsuza dek lekeleyebilirdi. "Hayır, oğlum, sanmıyorum. Hastanelerde çocukların yoğun bakım servisine girmelerine izin verilmez. Onu kendi odasına aldıklarında görebilirsin."

Bret usulca, "Filmlerdeki ölüler de öyle görünüyor," dedi.

"O ölmedi. Sadece bir süreliğine dinleniyor. Uyuyan Güzel gibi."

"Onu öpmeyi denedin mi, peki?"

Liam'ın ona yanıt vermesi biraz zaman aldı. Bu anı sonsuza dek hatırlayacağını ve uzun bir süre de canım yakacağını biliyordu. "Evet, Bretster, denedim."

Bret uykuya dalana kadar Liam yatakta kaldı ve sonra sessizce kalkıp merdivenlere yöneldi. Bu kez kendine bir fincan çay yaptı. Tanrı biliyordu ki tekila hiçbir işe yaramamıştı.

Onu öpmeyi denedin mi A Liam eğimli ahşap tavana baktı. "Duydun mu, bebeğim? Bana seni öpmeyi deneyip denemediğimi sordu."

Telefon çaldı.

Liam onu duymazlıktan geldi ve telefon dört kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Fakat Liam, Mike'ın o tatlı, derinden gelen

7 (İsp.) Merhaba, (ç. n)

sesini duymaya hazır değildi. Gözlerini sıkıca kapattı.

Campbell'lann evini ve Whatcom County atlarını kurtarma programı ofisini aradınız. Şu anda size yanıt veremiyoruz...

Sinyalin ardından bir ses daha duyuldu. "Hold[7], Doktor Liam. Ben Rosa. Şu an..."

Liam ahizeyi kaptı. "Merhaba, Rosa." "Doktor Liam, sen misin? Daha önce arayamadığım için kusura bakma ama bu gece akşam vardiyasında çalı..."

Liam kelimeleri toparlayabilecek gücü hâlâ varken aceleyle, "Mike bir kaza geçirdi," dedi. Sonra derin bir nefes alıp Rosa'ya her şeyi anlattı. Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Yarın orada olurum.' O ana kadar Rosa'nın yardımına ne kadar ihtiyaç duyduğunun farkında

olmayan Liam, "Teşekkürler," dedi. "Uçak biletini ayarlarım."

7 (İsp.) Merhaba, (ç. n)

Hayır. Arabayla daha çabuk gelirim. Sabah erkenden yola çıkarım. Mike sabaha..."

Mike sabaha çıkabilecek mi A Liam o yarım kalan soruyu, "Öyle umuyoruz," diye yanıtladı. "Sabah... iyi olacak. Teşekkürler, Rosa."

"Doktor Liam?" Rosa tekrar duraksadıktan sonra usulca, "Onun için dua et," dedi. "Şu anda Tanrı'ya, ilaçlardan ve makinelerden daha çok ihtiyacı var. Onun için dua et."

"Her an dua ediyorum, Rosa. Her an..." Telefonu kapattıktan sonra yatak odasına gitti. Sırf kapı eşiğinden geçmek için bile bütün gücünü harcaması gerekmişti. Daha önce bu odaya geldiğinde Bret yanındaydı ve kucağındaki çocuk tılsım görevi görmüştü. Şimdiyse kendini savunmasız ve yapayalnız hissediyordu. Mikaela'nm ait olduğu yer burasıydv, bir keresinde sırf eğlence olsun diye itfaiye arabası

rengine boyadığı, şimdiyse yumurta kabuğu beyazı olan pürüzsüz duvarlarım altın sarısı bir ayın, yıldızların ve güneşin süslediği, ona kendini Rüzgârın Sesi[8] filmindeki Candice Bergen gibi hissettiren şifon cibinlikli bir yatağın bulunduğu bu odaya, onların odasına aitti. Bu yatak ne yazık ki LianTa da kendini Candice Bergen gibi hissettiriyordu ama ne önemi vardı ki? Mike bu odayı seviyordu. Liam her gece bu yatağa kıvrılır, karısı onun gibi tek sıra dışı özelliği bir kadını derinden sevmek olan bir adamı yanında istediği için Tanrı'ya şükrederdi.

Rosa Elena Luna oturma odasındaki küçük sunağa gidip dikkatlice iki adak mumu yaktı. Kum dolu kırmızı kâsenin içindeki küçük alevlerin parıltısı rahatlatıcıydı.

X 1975 ABD yapımı The <ind and the n.)

Eski muşamba döşemenin üstünde diz çöküp ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini Bakire Meryem heykeline dikip dua etmeye başladı. Önce İsa'nın Duası'm okudu.

Fakat o tanıdık kelimeler göğsüne dolan acıyı dindirmeye yetmemişti. Gözyaşları görüşünü

bulanıklaştırdıysa da ağlamadı. Gözyaşları, iyileştirici bir gücü olmayan su damlacıklarından başka bir şey değildi; Rosa bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Çürük masanın bacağına tutunarak ayağa kalktı. Lokantadaki uzun gecenin ardından dizlerinden mısır patlatılırken çıkan seslere benzeyen sesler çıkıyordu.

Yıllardır ilk kez William Brownlow'u aramak istiyordu. Duvardaki telefona özlem dolu bir

bakış attı.

Onu arasa eline ne geçecekti ki? Yıllardır görüşmemişlerdi. Sunville küçük bir kasabaydı ama böylesine küçük bir yerde bile farklı çevrelerde yaşıyorlardı. William'in mütevazı bir elma bahçesi vardı.

Çok güçlü ve zengin bir adam değildi ama Rosa'nın yanında Kennedy gibi kalıyordu. Mikaela'ya babalık etmişse de onun gerçek babası olamamıştı. William'in başka bir ailesi vardı; kusursuz bir aile... On beş yılını Rosa'nın yatağında geçirmişti ama bu on beş yılın her anı William'in, karısından ve meşru çocuklarından çaldığı anlardı.

Gayrimeşru kızını kurtarmaya gelmezdi. Rosa karanlık oturma odasmda durdu. Solgun ay ışığı arada bir eski, yıpranmış perdenin arasından

süzülüp Rosa'nın indirimden aldığı koltuğu, ahşap kenarlı plastik sehpaları ve duvarlardaki dini resimleri aydınlatıyordu. Mikaela ve Liam ona sürekli bu evden taşınması için ısrar eder ya da tadilat masraflarını karşılamayı teklif ederlerdi. Fakat Rosa onları her defasında reddederdi. Buradan ayrılırsa Tanrının ondan hatırlamasını istediği hataları unutmaktan korkuyordu.

Her şey burada, asla kabul etmemesi gereken bu evde başlamıştı. Bu o zamanlar ona gayet makul görünmüştü; onu seven bir adamın hediyesiydi ve Rosa, VVilliam'ın karısından ayrılacağına inanıyordu. Mum ışığı incecik camlardan aşağı süzülen buğu damlacıklarının izlerini aydınlatıyordu.

Mikaela küçükken o izlere bayılırdı. Rosa'ya, "Bak, anne, evin içinde yağmur yağıyor!" diye seslenirdi. Rosa şimdi Mikaela'nm, annesinin neden onunla birlikte pencerenin önünde durmadığını anlayıp anlamadığım merak ediyordu. Çünkü Rosa orada yağmur damlaları değil, gözyaşları görüyordu. Bu eski evin tanık olduğu hüzne ağladığını biliyordu. Kötü bir aşk...

O kötü aşk bu evin kalbiydi; evin

çivisine varana dek her şeyi satın alıp faturaların çoğunu ödemişti. O kötü aşk duvarların boyasına karışmış, evin etrafına çitler örmüştü ve onları sürekli yükseltiyordu. Aşkı tanıyabilecek herkesten gizlemek üzere tasarlanmış ön kapıya giden çakıl taşlı yola karışmıştı. Pencereleri örten perdelerin dokusuna işlemişti.

Rosa günahının bedelini ödeyeceğini biliyordu. Ne kadar günah çıkarırsa çıkarsın ruhu armmayacaktı ama böyle bir şey... böyle bir şey hiç aklına gelmemişti. "Lütfen, Tanrım," dedi, "kızımı bana bağışla..."

Yine sessizlik oldu. Dışarıya adımını atarsa söğüt ağacının yapraklarının hışırtısını işiteceğini, o sesleri bir kadının feryadına benzeteceğini biliyordu.

Bitkinlikle iç geçirerek küçük yatak odasına gitti ve sahip olduğu tek valizini dolaptan çıkarıp hazırlanmaya başladı.

Dö rdüncü Bö lüm

Baş ucunda duran telefon ertesi sabah saat altıda çaldı. Liam rüya görüyordu. Mikaela'yla birlikte oturduğu veranda salıncağından çocukların uzaktan gelen kahkahalarını dinledikleri, güzel bir rüyaydı. Bir an için onun elinin sıcaklığını kendi elinde hissetmişti. Sonra yanı başında sessizce uyuyan çocuğu fark etmiş ve her şey zihnine doluşmuştu.

Telefona uzanırken kalbi ikinci el çim biçme makinesi misali hızla atıyordu.

Arayan, hastane hemşirelerinden Sarah'ydı. Mikaela sabaha çıkmıştı. Liam, Bret'in üstünden dikkatlice uzanıp telefonu kapattı. Yataktan kalkıp duş aldı ama sabun ve şampuan kullanmadığını ancak duştan çıktıktan sonra fark edebildi. Sonra çocuklarını uyandırmaya ghti.

Bir saat içinde üçü birlikte hastanenin yolunu tutmuştu. Liam çocukları bekleme odasına oturtup yoğun bakım ünitesine gitti Saçma da olsa Mikaela'nm yanına giderken onu yatağında oturmuş, gülümserken bulmayı hayal ediyordu.

lakat odada öliim sessizlimi vardı ve Mikaela yerinden hiç

kımıldamamıştı.

l'stelik şimdi daha da kötü görünüyordu. Yüzünün sağ tarafı tanınmayacak kadar şişmişti. Her iki gözü kabarık, renksiz birer ot paryasının altına

gizlenmişti.

AH'ftat plastik tüpler burnunun sol deliğini istila etmişti ve Mikaelanm yenesi tamamen gevşemişti. Solgun yanağına akan tükürük renksiz., incecik bir iz bırakmış, yastığın üstünde ıslak, gri bir leke oluşturmuştu. İnce örtü göğsüne kadar çekilmişti. Örtünün düzgün bir şekilde katlanmış olması ve karısının vücudunu sarış biçimi l.iam'a ölümü düşündürmüştü.

Sonunda uzman doktorlardan oluşan ekip geldi. Mikaela'yı muayene edip ona birtakım testler uyguladıktan sonra kendi aralarında konuştular. Liam sessizce yanlarında bekleyip

sevgili karısının testlerde birer birer başarısız oluşunu izledi.

Açıkçası neden uyanmadığını bilmiyoruz, Liam.

Ülkenin en iyi doktorlarının arasında olmalarına rağmen bundan başka bir şey söyleyemiyorlardı. Mikaelanm neden uyanamadığmı bilmiyorlardı. Bekle ir ümidini kesme. Bir gün daha, sonra bir gün daha yaşaması için dua et. Kendiliğinden uyanması için dua et...

Liam tıbbi bir mucize beklememesine rağmen içten içe böyle bir ümit besliyordu. Zorlu bir ameliyat bile bu belirsizlikten çok daha iv ivdi.

Liam tekrar saatine baktığında saat on bir olmuştu. Perdedeki küçük aralıktan sabah güneşinin gül rengi ışınlarını gördü.

Çocuklarına bir şeyler söyleme vakti gelmişti.

Yavaş va\aş bekleme salonuna yürüdü.

Ne ironiydi *ım,).., Sanki umut o salondan başka bir yerde barınamazdı. Oysa Liam bundan sonra her yerin onun için bir bekleme salonu olacağını biliyordu. O ve çocukları umudu yanlarından hiç ayırmayacaktı. Evde boş kalan yerleri kendi elleri kadar net bir şekilde görebileceklerdi. Yemek masasındaki boş sandalye ya da koltuğun boş tarafı onlara hep onu hatırlatacaktı.

Rahatlamak için kendine bir dakika verdi ve hemşire masasının arkasındaki bölüme geçti.

Salon oldukça büyüktü; geniş ailelerin kederlerini veya sevinçlerini paylaşmak için toplanabileceği kadar büyük... Kahverengi suni deri kaplamalı sandalyeleri ve üzerine saçılmış dergilerin yanı sıra düzgünce bırakılmış birkaç Incil'in bulunduğu ahşap görünümlü masalarıyla bu salonun steril bir beyazlığı vardı. Bu durum, buna benzeyen diğer tüm odalarda olduğu gibi duvardaki saatin tik taklarını vurguluyordu.

Jacey arkası ona dönük halde pencerenin önünde duruyordu. Dikkatlice otoparkı izliyordu ama Liam onun yaralanarak kanlar içinde meydanın toprak zeminine yığılan annesinden başka bir şey düşünmediğini tahmin edebiliyordu. Bret altın rengi koltuğa cenin pozisyonunda uzanmış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Ne gördüğünü Tanrı bilirdi. Bugün de başparmağını emiyordu.

Liam olduğu yerde duracak gücü kendinde çok zor bulmuştu. Belki de bundan sonra hep böyle olacaktı; her şey "çok zor" gelecekti.

"Selam, çocuklar," dedi sonunda. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki bir an için yüksek sesle konuştuğunu bile unuttu.

Jacey ona bakmak için döndü. Her zaman kusursuz bir şekilde biçim verdiği uzun, siyah saçları şimdi omuzlarından aşağıya ö\
loce dökülmüştü. Beli büzgülü, bol bir pantolon ve üzerine büvük gelen bir kazak giymişti. Gümüş rengi gözyaşları solgun yanaklarını

ıslatmıştı. Liam onun kıpkırmızı, şiş gözlerindeki acı dolu soruyu görebiliyordu.

"Hâlâ hayatta..." dedi.

Jacey titreyen elini ağzına götürdü. Küçük kardeşinin önünde ağlamamak için ne kadar çaba gösterdiği ortadaydı. "Tann'ya şükür!"

Liam koltuğa gidip Bret'i kucağına aldı. Kaskatı duran küçük çocuk âdeta nefes alıp vermekten vazgeçmiş gibiydi. "Otur, Jace," dedi Liam.

Jacey yanlarındaki sandalyeye oturup Liam'ın eline uzandı.

Bret de ona yaklaşıp gözlerini açtı. Gözyaşları küçük çocuğun pembe yanaklarına akıyordu. "Onu bugün görebilir miyiz?"

Liam derin bir iç çekti. "Henüz olmaz. Dün sana annenin başından yaralandığını söylemiştim ama... bir şey daha var: O şu anda derin bir uykuda. Buna koma deniyor. Bu da vücudun kendini iyileştirme yöntemlerinden biri. Ağır bir grip geçirdiğinde iyileşmek için sürekli uyursun ya... îşte bu da öyle bir şey."

Jacey'nin renksiz dudakları titredi. "Uyanacak mı, peki?"

Liam irkildi. Ne dese yalan olacaktı. "Uyanmasını umuyoruz."

Liam, Jacey'ye baktı ve kızın gözlerindeki çaresizliği, durumu anladığını gösteren o hüzünlü ifadeyi gördü. O bir doktor kızıydı; komaya girenlerin bazen uyanamayabildiğini biliyordu.

Ne yazık ki Liam kızını bu gerçekten kurtaracak bir şey söyleyemedi. Umut insanlara tavsiye edebileceği bir şeydi ama içini

doldurabileceği bir reçete değildi.

"Ona inanmalıyız," dedi Liam, "umudumuzu güçlü ve canlı tutmalıyız. Hazır olduğunda uyanacaktır."

Bret gözlerini sildi. "Onu iyileştir, babacığım."

"Doktorlar onu iyileştirmek için ellerinden geleni yapıyor, Bretster.

Ama o şu anda uyuyor..."

"Uyuyan Güzel gibi," dedi Jacey, küçük kardeşine.

Bret gözyaşlarına boğuldu. "Uyuyan Güzel yüz yıl uyudu ama!"

Liam, Bret'i kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı. Jacey de onlara yaklaşıp ikisine birden sarıldı.

Liam, Bret'in minik omuzlarını ve kızının sıcak gözyaşlarının ıslaklığını hissedince yüzünü oğlunun gür, kızıl saçlarına gömdü.

Ve dua etti...

Hastanenin otoparkında çok sayıda araç vardı. O öğleden sonra arabasıyla lan Campbell Tıp Merkezi'ne girerken tuhaf bir şekilde Rosa'nın aklına ilk gelen düşünce bu oldu. Boş bir park yeri bulması birkaç dakikasını aldı. Sonunda külüstür bir Ford pikapla eski bir Impala'nın arasına park etti ve motoru durdu.

Derin bir nefes alıp parmaklarını teker teker kaldırarak elini direksiyondan çekti. Kaloriferi yıllardır çalıştırmamış olmasına ve dışarıda hava sıcaklığı beş dereceyi geçmemesine rağmen terlediğini fark etti.

Bej rengi plastik torpido gözüne iliştirilmiş olan küçük Bakire Meryem heykelciğine baktı. Sonra arabadan inip hastaneye doğru yürüdü.

Otomatik kapılar vınlayarak açıldı ve hastanenin acı, iç bayıltın ilaç kokusu burun deliklerini istila etti.

Rosa'nın adımları yavaşladı. Siyah, vinil çantasını küçük vücuduna yapıştırdı ve ayaklarının altındaki döşemeye odaklandı. Bu, bir türlü vazgeçemediği eski bir alışkanlıktı. Gergin olduğu zamanlarda olduğu yerle olmak istediği yer arasındaki adımlarını sayardı. Danışma masasında durdu ve görevli onu karşıladığında başını neredeyse hiç kaldırmadı.

"Doktor Liam Campbell'ı görmeye geldim," dedi

'Hemen anons ediyorum/[1] diye karşılık verdi kız. "Lütfen oturun."

Koşa başını sallayıp kıza arkasını döndü. Başını kaldırmadan gri plastik sandalyelere doğru giderken yine adımlarını saydı. Tamı tamına on dört adım...

Liam'ın adının koridorlarda yankılandığını duydu. Birkaç dakika sonra da Liam'ın ona doğru geldiğini gördü.

Tam da Rosa'nın tahmin ettiği gibi yorgun ve bitkin görünüyordu. Uzun boylu bir adamdı ama bu genelde insanların dikkatini çekmezdi. Bazen Rosa, Liam'la konuşmak için döndüğünde ya da ona bir şey uzattığında onun boyu karşısında şaşkına dönerdi. Normalde bu kadar yer kapladığım fark etmezdi. Ayrıca aslan gibi de yürekli bir adamdı. Rosa onun kadar sevgi dolu birini daha tanımamıştı.

"Hola, Doktor Liam/' dedi ayağa kalkarken.

"Merhaba, Rosa."ristinHa,,,,ah

Rosa bir an için onun bir şeyler

söylemesini bekledi. Liam'a baktı. Yeşil

gözlerinde Rosa'nın bilmesi gereken her

şeyi anlatan, yürek parçalayıcı bir hüzün

vardı.

"Yaşıyor mu?" Rosa'nın sesi fısıltıdan bile kısıktı.

Liam başını salladı.

Rosa çantasının metal tokasıyla oynarken, "Ah... Tanrı'ya şükür. Onu şimdi görebilir miyim?" dedi.

Liam bakışlarını başka bir yöne çevirdi. Gölgeli sarı saçları, yıkamayı unutmuş gibi tutamlar halinde birbirine yapışmıştı ve dağınıktı. "Keşke..."

Her zaman kısık ve değişken olan ses tonu şimdi ipek bir iplik kadar ince çıkmıştı. Fısıltıyı andıran o incecik ses, Rosa'nın tüylerini ürpertti.

Liam, "Keşke seni bundan koruyabilseydim, Rosa," diyerek sözlerini bitirdi ve gülümsemeye çalıştı. Fakat bunu başaramaması Rosa'yı duyduğu

sözlerden daha çok korkuttu. "Haydi, gidelim," diyebildi yalnızca. Birbirlerine bağlanan koridorlardan geçtiler. Rosa yol boyunca başını kaldırmadan her adımını saydı. Yanında yürüyen Liam'ın vücudu, ayakta durmasına yardımcı olan bir destek gibiydi.

Sonunda Liam kapalı bir kapının önünde durdu.

Ardından alışkın olmadıkları bir şey yaptı; Rosa'nın omzuna dokundu. Kısa, rahatlatıcı bir dokunuştu bu ve Rosa'yı şaşırtmıştı. Aralarında bu türden bir yakınlık yoktu. Rosa bugüne dek Liam'ın ona dokunduğunu hiç hatırlamıyordu. Şimdi Liam'ın onu rahatlatmak istemesi Rosa'yı derinden etkilemişti.

Rosa ona gülümsemek, hatta d©kumış¹ruaaL^{n}-karşılık vermek istedi ama

il , • Gümüş Gözyaşları i $_{w}$

parmakları titriyordu ve boğazı

kupkuruydu.

"îyi görünmüyor, Rosa. İçeriye yalnız mı girmek istiyorsun?"

Rosa "evet" demek istedi, hatta öyle dediğini sandı ama "hayır" dediğini kendi kulaklarıyla duydu. Liam anlayışla başını sallayıp onun peşinden odaya girdi.

Rosa kızını gördüğü an durup derin bir nefes aldı. "Dios nıio!^{u} Mikaela yanları parmaklıklı, daracık bir yatakta yatıyordu. Etrafı uğuldayıp vınlayan makinelerle çevriliydi. Neyse ki oda fazla aydınlık değildi. Rosa bütün bunları floresan lambanın göz alıcı ışığında görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu.

Dokuz adım... Tam dokuz adımda kızının yatağına ulaşmıştı.

Mikaela'nın güzel yüzü çizikler ve yaralarla dolup şişmiş, gözleri kabarık, siyah katmanların arkasına gizlenmişti

Rosa parmaklıklara yaslanarak kızının yanağına dokundu. Cildi gereğinden fazla şişirilmiş bir balon gibi gergin ve sertti. Ro>a dakikalarca sessiz kaldıktan sonra, "Benim küçük kızım," dedi, "çok daha iyi göründüğün zamanları biliyorum. Belli ki çok sert bir şekilde düşmüşsün." Geri çekildi. Elleri şiddetli bir şekilde titriyordu. Yatağın parmaklıklarını kavrayan ellerinin takırtısını Mikaela'nın duymasından korkuyordu.

"Bizi ne kadar duyabildiğini... ya da duyup duymadığını bilmiyoruz," dedi Liam. "Uyanıp uyanmayacağını da..." Rosa ona baktı. Liam'ın sözleri ilk anda canını yakmıştı ama sonra bu sözleri onun içindeki doktorun söylediğini fark etti. Rosa kendini ne kadar değiştirebiliyorsa Liam da o kadar değiştirebi- livordu. O bir bilim adamıydı, kanıtlara inanırdı. Rosa ise inançlı bir kadındı ve uzun, zorlu yaşamı

;0 dsp.) fcvet, hatırladın Wt! fç n.)

ona gerçeklerin neredeyse hiçbir zaman insanın gözüne görünmediğini öğretmişti. "Geçen yaz hep birlikte Hawaii'ye gittiğiniz zamanı hatırlıyor musun?"

Liam kaşlarını çattı. "Elbette."

"Eve döndüğünüzde Jacey aramıştı. Sörf yapmıştı, si[10]?"

"Evet."

"Ve bir sorun yaşamıştı; sörf tahtası kafasına çarpmış ve suyun altında dehşet dolu anlar yaşamıştı. Su yüzeyinin hangi yönde olduğunu bilememişti." Liam'ın parmaklarının yatağı daha sıkı kavradığını gördü ve anladı: "Korkma, Doktor Liam. Mikaela da Jacey gibi. Bilmediği bir yerde kayboldu. Eve dönüş yolunu bulması için ona rehberlik etmeliyiz. Bunun için de sesimize, anılarımıza ihtiyacımız var. Onları Mikaela'ya ışık tutan bir fener gibi kullanmalıyız."

Liam'ın bakışları yumuşadı. "Gelmene

;0 dsp.) fcvet, hatırladın Wi! fç n.)

sevindim, Rosa."

"Sı[1]. Böyle bir zamanda yalnız kalmak zordur."

Liam yalnız kelimesini duyunca irkildi ve Rosa onun ne düşündüğünü anladı. Karısı olmazsa bütün ömrünü yapayalnız geçirecekti. Çok sevdiği çocukları vardı, evet. Ama yine de bir sevgiliden başkasının dindiremeyeceği türden bir yalnızlık çekecekti. Rosa'nın çok iyi bildiği bir yalnızlıktı bu.

Rosa'nın Liam'a dair bildiği ve neredeyse on iki yıl önce onu görür görmez anladığı bir şey varsa o da bu adamın Mikaela'yı sevdiğiydi. Birçok kadının özlemini çektiği fakat çok azının elde edebildiği türden, iliklerine işleyen bir sevgiydi bu. Rosa elinde olmadan Mikaela'nın bu gerçeği ve ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Kızı sevildiğinin farkında mıydı yoksa kalbinin karanlık, yasaklı bir köşesinde eski, kötü bir aşkın kalıntıları mı vardı, bilmiyordu.

Rosa o karanlık aşkın kızının kalbinin ne kadar derinlerine yerleştiğini biliyordu. Bazen ilk aşkın kök saldığını, başka hiçbir şeye veya hiç kimseye yer bırakmayacak bir düzensizlikle her yeri sarabileceğini de biliyordu.

Rosa kızının yanında bir saat kadar kaldıktan sonra Liam'ı Mikaela'nın yatağının başında bırakıp torunlarını bulmaya gitti.

Jacey ve Bret birbirlerine kenetlenmiş bir halde bekleme odasındaki koltuğa oturmuşlardı.

Rosa'nın konuşmak için çaba sarf etmesi gerekmişti. "Çocuklar?"

Jacey çığlık atarak kardeşinin kollarından kurtuldu ve Rosa'nın yanma koştu.

Rosa torununa sarılırken tekrar tekrar, "İyileşecek, ıiimı[11], dedi.

Bret sessizce koltukta oturmuş, başparmağını emiyordu.

Rosa, Jacey'yi bırakıp koltuğa doğru

yürüdü. Bret'in önünde diz çöktü. "Ho/fl, benim küçük adamım."

Bret'in kızarmış gözleri, gözyaşlarıyla ıslanan yüzünde kocaman görünüyordu. "O öldü, büyükanne."

"O yaşıyor, Bret ve şu anda bize ihtiyacı var." Rosa yavaşça Bret'in sağ elini tutup nazikçe çekerek başparmağını ağzından çıkardı. Sonra dua ederek elini onun eline bastırdı. "Bu eller dua etmek içindir." Jacey de elini onların elinin üstüne koydu.

Rosa başını eğip dua etmeye başladı: "Cenneti yaratan Babamız..." Kelimelerin acı dolu yüreğini doldurmasına izin verdi. Bu, elli yıldan fazla bir süre önceki İlk Komünyon töreninden beri her gün ettiği duaydı.

Sonra Bret ve Jacey de ona eşlik etmeye başladılar.

Ev şimdi sessizdi. Akşamın dokuz buçuğunda olması gereken türden bir sessizlik değildi ama burası artık böyle bir yere dönüşmüştü.

Jacey bir ödevi için Mike'ın çalışma odasında internette geziniyordu. Liam onun yanma geldi.

Kızının omzunu hafifçe sıkıp, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Jacey başını kaldırdı. Gözleri hâlâ biraz şişti. Liam kızının da onlardan farksız olduğunu, ani ve beklenmedik gözyaşlarına teslim olduğunu biliyordu. "Sanırım iyi."

"İstersen bilgisayarı oturma odasına alabiliriz..."

"Hayır. Onun... çalışma odasında olmak hoşuma gidiyor. Burada onu hissedebiliyorum. Bazen unutuyorum ve

kafasını uzatıp 'Haydi, bu kadar yeter, kızım. Bilgisayarı kullanmalıyım/ demesini bekliyorum." Jacey

gülümsemeye çalıştı. "Sessizlikten iyidir." Liam onun ne demek istediğini anlamıştı. "Pekâlâ, ama geç saatlere kadar çalışma." "Tamam."

Liam onu orada, Mike'ın varlığını çok sevilen bir koku gibi saklayan o odada bırakıp Bret'in odasına yöneldi.

Oğlunun kapısını çaldı. İçeriden önce bir gürültü, sonra da kısık bir, "Gel," sesi duyuldu.

Liam kapıyı açtı. Odanm içi, üçgen şeklindeki altın rengi ışığım yatağa yansıtan küçük bir Batman gece lambasından ve yıldızlı karanlık gökyüzünü gözler önüne sererek odaya astronot kapsülü havası veren keskin hatlı çatı penceresinden süzülen ışık dışında karanlıktı.

"Merhaba, oğlum." "Merhaba, babacığım."

Karanlıktan yükselen o ses, geçen bahar beyzbolda ilk sayı turunu yapan dokuz yaşındaki çocuğun sesi değil, bir bebeğin sesi gibiydi ve Liam o sesi duyunca olduğu yerde kaldı.

Hareket etmediğini fark edince hafif bir kahkaha atmaya çalıştı. "Affedersin. Sanırım Han Solo'ya[12] bastım."

"Zaten bacakları kopmuştu. Geçen yaz Joe Lipsky onları koparmıştı."

Liam küçük yatağa yığılırcasma oturdu ve Bret'in gözünün önüne düşen bir tutam kızıl saçı kenara çekti. "Ne zaman istersen benimle uyuyabileceğini

biliyorsun."

Bret başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kâbus gördüğünde hep bizim yatağımıza gelirdin. Şimdi kâbus görmesen de yanımda olmak istediğin zaman... gelebilirsin."

"Biliyorum."

Bu konuşma onları bir yere götürmeyecekti. Çocukları konuşturmayı başaran hep Mike olurdu, Liam bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

12 Orijinal Yıldız Savaşları (Star Hars) üçlemesinde yer alan kurgusal bir karakteniir. (ç. ni "Annem orada değil ki..."

Tahii ya. O kocaman, battal boy yatak Liam'a olduğu kadar Bret@e de kocaman görünüyordu. "Ama ben varım, Bret. Hem bak ne diyeceğim..."

"Ne?"

"Bu bir sır. Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verir misin?"

Bret'in mavi gözleri o minik suratında inanılmaz derecede büyük görünmüştü. "Söz veriyorum."

"Bazen ben de çok korkuyorum... özellikle de geceleri yalnızken. Sana sarılmak çok iyi gelecek. O yüzden istediğin zaman gelebilirsin. Tamam mı?"

Bret başmı Liam'm omzuna yaslayıp ona iyice sokuldu.

Uzunca bir süre orada kaldılar; yıldızlar göz kırpıp birer birer gözden kayboluncaya kadar... Liam, Bret'in uyuduğunu sanarak ondan uzaklaştığı sırada oğlu, "Gitme, babacığım..." dedi. Liam olduğu yerde kaldı. "Bir yere gitmiyorumSağ tarafa dönüp kot pantolonunun arka cebinden ince bir kitap çıkardı. "Eskiden annenle birlikte sana kitap okurduk. Belki yine okuyabilirim, diye düşündüm. Kendin okuyacak kadar büyüdüğünü biliyorum ama belki hoşuna gider. Uyumana yardımcı olur."

"Olabilir."

"Annenin en sevdiği kitaplardan birini getirdim: Aslan, Cadı ve Dolap." "Korkutucu mu?"

"Hayır." Liam yatak başlığına yaslanıp Bret'i yanma çekti, kitabı alıp ilk sayfasını açtı ve yüksek sesle okumaya başladı. "Bir zamanlar isimleri Peter, Susan, Edmund ve Lucy olan dört çocuk varmış..."

Kelimeler baba oğulu nazikçe birbirine bağlamış, onlan çocukların bir dolaptan girip büyüleyici bir dünyayı keşfedebilecekleri bir noktaya taşımıştı. Liam bölümün sonuna geldiğinde kitabı kapattı. Yatağın

yanındaki saat on buçuğu gösteriyordu. Bret'ın uyku saati çoktan geçmişti. "Bu gecelik burada bıraksak iyi olacak sanırım. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz Bret ona baktı. "Mucizelere inanır mısın, babacığım?"

Liam gülümsedi. "Sana, Jacey'ye ya da annenize her baktığımda mucizelere inanıyorum." "Doğduğum zamanı tekrar anlatsana." Anlatıla anlatıla eskimiş bir efsane, soğuk gecelerde onları ısıtan hikâyelerden ördükleri bir örtüydü bu. "Annen çığlık attı," dedi Liam. "Çığlık attı ve senin gördüğü en güzel, en harika bebek olduğunu söyledi."

Bret gülümsedi. "Sen de çok küçük olduğumu söyledin."

Liam oğlunun yumuşacık yanağına dokundu. "O kadar küçüktün ki..."

"Ama ciğerlerim büyüktü ve acıktığımda öyle bir çığlık atıyordum ki pencereler zangırdıyordu."

"Hemşireler de kulaklarını tıkamak zorunda kalıyordu."

Bret'in içten tebessümü Liam'ın kalbini ısıttı.

"Babacığım, hani şu savaşa giden çocuklar var ya... (Ynlar geri geliyor mu?" Liam, Bret'in mutlu bir sonu

garantilemek istemesine şaşmamıştı. "Evet, geri geliyorlar. Bazen

kaybolabiliyorlar ama er ya da geç gerçek dünyaya dönüyorlar."

"Yarın gece biraz daha kitap okuyacak mısın? Söz mü[7]

"Söz." Liam eğilip Bret'in alnına bir öpücük kondurdu Bunu yaparken de aklına "anne öpücüğü" geldi. Bret üç

yakındayken

Mike'm keşfettiği, onu kâbuslardan koruyan büyülü bir öpücüktü bu '"Baba öpücüğü' ister misin? Ben de bir parça mucize yaratabilirim/'

'Hayır/'

idam onu anladı. Bret o öpücüğü annesine saklamak istiyordu.
Onu babasıyla paylaşırsa annesi hiç dönmeyecekmiş gibi hissedecekti.

Bret başını kaldırdı. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hep onu düşünüyorum." Liam oğlunu kendine çekip, "Biliyorum, tatlım," dedi. "Biliyorum."

Bir an için, belki de bir kalp atımından daha kısa bir süreliğine hayat huzurlu bir yere dönüştü. Liam küçük oğlunun saçının o tatlı kokusunu içine çekti ve o yumuşak kollarını boynunda hissetti. Bu kadarı ona yetmişti. Düzinelerce değerli görüntü, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca topladığı anılar gözünün önüne geldi. Böylece yaşadıklarını hatırladı ve olabilecekler için dua edecek gücü kendinde buldu.

Beşinci Bölüm

Rosa evin yanındaki küçük kulübeye yerleşip birkaç özel eşyasını pembe fayanslı banyoya yerleştirdikten sonra buzdolabını buzlu çay ve buğday ekmeğiyle doldurdu. Daha fazlasına gerek yoktu; tüm zamanını çocuklar ve Mikaela yla birlikte geçirmeyi planlıyordu.

Ertesi sabah Liam hastaneye gittikten sonra Rosa çocuklara sıcak bir kahvaltı hazırladı ve onları okula götürmek istedi. Henüz olmaz, büyükanne, lütfen...

Rosa onları kıramadı ve bir günlerini daha hastanede geçirme isteklerini geri çeviremedi ama sonraki gün okula gideceklerdi. Bekleme salonu çocuklara göre bir yer değildi; saatlerini, günlerini orada geçirmeleri doğru olmazdı.

Tıp merkeziyle aralarındaki birkaç kilometreyi kat ettiler ve sonra Rosa çocukları bekleme odasına bıraktı.

Çantasını vücuduna sıkıca yapıştırmış halde kalabalık koridordan hızla geçerek Mikaela'nm yoğun bakım ünitesindeki odasına giderken üç yüz on bir adım saydı.

Küçük, perdelerle çevrili oda onu hâlâ korkutuyordu, içeride tuhaf sesler çıkaran bir sürü makine vardı. Yatağın başında durup güzel, yaralı kızına baktı. "Yaylansak da kendi çocukların olsa da sen hep benim küçük kızım olarak kalacaksın, sı, mi hijaRosa, Mikaela'nın yara almamış olan yanağını okşadı. Mikaela'nm derisi gergindi ve şişmişti ama Rosa kızının teninin düne göre biraz daha yumuşadığını hissetmişti.

Yatağın yanındaki sehpanın üstünde duran tarağı alıp Mikaela'nın kısa saçlarını taramaya başladı. "Bugün saçını yıkayacağım, hija."

Rosa gülümsemeye çalışırken konuşmaya devam etti: "Yıllardır kısacık kestirsen de bu saçlara bir türlü alışamadım. Gözlerimi kapattığımda hâlâ sırım gibi saçları omuzlarından aşağı dökülen

o nifia'yı görüyorum.

Rosa kızının kendini çok mutsuz hissedip saçlarını marketten aldığı bir makasla kısacık kestiği o iç karartıcı günü hatırladı. Mika- ela onu bekliyordu. Hiç gelmeyecek bir adamı bekleyip duruyordu ve onun dönmeyeceğini nihayet anladığında o güzelim saçlarına kıymıştı. Çünkü o adam Mikaela'nm en çok saçlarını beğenmişti...

Kendini çirkinleştiremezsin. Mikaela'nın ne yaptığını görünce Rosa ona böyle demişti ama aslında, kendini onun için bu kadar hırpaladığına değmez, demek istemişti.

Bunu söyleyememişti çünkü o, bir kadının yanlış adama duyduğu aşka değer biçecek en son kişiydi.

Mikaela'nm o adamı unutabileceğine ve unuttuktan sonra da saçlarını tekrar uzatacağına inanmak istiyordu.

Fakat Mikaela'nm saçları hâlâ bir erkek çocuğununki kadar kısaydı.

"Hayır," dedi Rosa yüksek sesle, "onu düşünmeyeceğim. O zamanlar da onu düşünmemizi hak etmiyordu, şimdi de hak etmiyor. Onu değil, küçük kızımı düşüneceğim. Ne kadar da zeki, güzel ve komiktin. Beni hep güldürürdün. ı 3 iisp.) Tamam m», kızım? (ç.

n.) "Ne büyük hayallerin vardı, hatırlıyor musun? Yatak odanın duvarlarına o fotoğrafları yapıştırmıştın, uzak yerlerin fotoğraflarını... Londra'ya, Fransa'ya, Çin'e gitme hayalleri kurardın. Ben de sana sürekli, 'Böylesine büyük hayalleri nereden buluyorsun, Mikita?' diye sorardım. Bana ne yanıt verdiğini hatırlıyor musun?"

Rosa kızının saçlarını nazikçe okşadı. "'Büyük hayaller kurmalıyım, anne... onları ikimiz adına kuruyorum,'" derdin. "Bunu söylediğinde içim parçalanırdı." Rosa'nın eli sabitlendi. Kızının o koskoca hayallerinin Kaliforniya'nın kızgın güneşinin altında nasıl yok olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Üzerinden yıllar geçmişti. O kadar uzun zaman önce olmuştu ki geride hiç iz bırakmamış olması gerekirdi ama bırakmıştı.

"Şimdi büyük hayalleri olan benim, querida[14]. Bu yatakta oturup gözlerini açtığını, bize geri döndüğünü hayal ediyorum." Rosa'nın sesi çatlayıp boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Şimdi bir hayalim var; her zaman istediğin gibi bir hayal. Şimdi hayallerimin... ve senin hayallerinin peşinden gidiyorum, Mikita. İkimiz adına hayaller kuruyorum."

Öğleden sonra Stephen, Liam'la Rosa'yı odasına çağırdı.

"İyi haber şu ki durumu stabil. Solunum cihazı çıkarıldı, kendi kendine nefes alıp verebiliyor. Nefes borusu ameliyatına gerek duymadık. Serumla besleniyor. Onu yoğun bakım ünitesinden çıkarıp hastanenin batı kanadındaki özel bir odaya yerleştirdik."

Liam bu sözleri neredeyse hiç duymamıştı. Bir doktor söze, "iyi haber şu ki..." diye başladığında arkasından korkunç bir haberin geleceğini çok iyi bilirdi.

Rosa kapının yakınında duruyordu.

"Nefes alıp veriyor. Yani yaşıyor, sı?" 14 (İsp.) Tatlım, (ç. n.)

Stephen babını salladı. "Evet. Sorun şu ki neden hâlâ uyanmadığını bilmiyoruz. Sağlıklı, durumu stabil, beyin fonksiyonları iyi. Bu durumda

artık uyanması gerekirdi."

Rosa, "Bir insan bu şekilde ne kadar uyuyabilir?" diye sordu.

Stephen tereddüt etti. "Kimisi birkaç gün içinde uyanır, kimisi... yıllarca komada kalır ve asla uyanmaz. Keşke daha net bir şeyler söy leyebi lseydi m."

"Teşekkürler, Steve."

Stephen gülümsemedi. "îki yüz kırk altı numaralı odada."

Liam ayağa kalkıp Rosa'nm yanma gitti ve nazikçe kolunu tuttu. "Haydi, gidip onu görelim."

Rosa başını salladı. Birlikte Stephen'ın odasından çıkıp Mikaelanın yeni odasına gittiler.

İçeri girdikten sonra Liam pencereyi açtı ve başını soğuk öğlen havasına çıkardı. Sonra dönüp karısının baş ucuna gitti ve onun şişmiş yanağını nazikçe okşadı. "Kış geldi, bebeğim. Sonbaharda uykuya daldın ve şimdi kışa girdik. Üç günde böyle bir değişim nasıl gerçekleşebilir?" Liam güçlükle yutkundu. Sonsuz bir koşturmaca içinde geçecek günler ve boş, bomboş gecelerden ibaret olacak hayatı gözlerinin önüne geldi. Karısı olmadan geçireceği haftalar, Şükran Günü, Noel, Paskalya...

Rosa onun yanma gitti. "Ümit etmekten vazgeçmemelisin, Doktor Liam. Mikaela da uyanan şanslı kişilerden biri olacak." Liam, Rosa'ya eksik bilgi vermişti. Ona kötü bir sonuçla karşılaşabileceklerini söylemişti ama bu pek de ihtimal dâhilinde değilmiş gibi bir hava yaratmıştı. Şimdiyse manevra yapacak gücü kalmamıştı. Beyin hasarı, felç, hatta ömür boyu koma gibi olasılıklar vardı. Liam yarın sabah daha güçlü olacağını, yolunu şaşıran kaderiyle daha iyi mücadele edeceğini biliyordu. Son birkaç gün böyle geçmişti; umutlarındaki dalgalanmalar, insanı uyuşturan, ciddi korkularla dolu anlara karışmıştı.

Liam kımıldamadan dururken Mike'ın uyanmasını günlerce, haftalarca beklemenin nasıl bir his olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp yavaşça dışarı verdi. "Hiçbir zaman pes etmeyeceğim, Rosa. Ama... tutunacak bir şeye ihtiyacım var ve meslektaşlarım bunu bana veremiyor."

"Tanrı'ya olan inancına tutun, Doktor Liam. Tanrı'ya tutunmaktan korkma." Liam bir elini kaldırdı. "Şimdi olmaz,

Rosa. Lütfen..."

"Tanrı'yla konuşamıyorsan hiç değilse Mikaela'yla konuş. Burada bir hayatının olduğunu hatırlaması gerek. Şimdi onu ancak aşk geri getirebilir."

Liam, Rosa'ya döndü. "Ya benim aşkım onu geri getirmeye yetmezse, Rosa?" "Yetecektir

Liam, Rosa'nın böylesine katıksız bir inanç duyabilmesine imrenmişti. Kendi içinde de buna benzer bir duygu aradıysa da tek bulabildiği korkuydu.

Rosa ona baktı. "Şu anda sana... hiç olmadığı kadar ihtiyacı var. Sen eve dönüş yolunda ona rehberlik eden ışık olmalısın. Şu anda tek düşünmen gereken şey bu."

"Haklısın, Rosa," dedi Liam ve sonra daha güçlü bir sesle tekrarladı: "Haklısın." "Onunla ne konuştuğun da önemli. Ona değerli şeylerden bahset." Rosa, Liam'a yanaştı. "Ben hayatım boyunca uyudum. Doktor Liam. Kızımın da uyumasına izin verme." Kadının dudakları titriyordu.

Bıvt öğle vaktini bağırmadan getirebilmişti ama şimdi öfke nöbetinin geri gelip idinde biriktiğini hissedebiliyordu. Başta yalnızca huysuzdu takat sonra aksiyon figürlerinden birinin kafasını koparmış ve Pcoylc dergisinin son sayısını çöpe atmıştı.

Bu bekleme salonunda oturmaktan, görmezden gelinmekten sıkılmıştı.

Bret'in bu iğrenç, çirkin odada tek başına kalması kimsenin umurunda değildi. Jacey'nin arkadaşları öğle arasında gelmişti. Ne de olsa hepsinin de

ehliyeti vardı ve Jacey grubuyla birlikte kafeteryaya giderken küçük kardeşini

orada bırakmaktan bir an olsun çekinmemişti. Büyükannesiyle babası bile onu büsbütün unutmuş gibiydiler. Yalnızca hemşireler Bret'le konuşuyordu ama onlar da ne zaman ona baksalar gözlerinde Bret'in midesini bulandıran o zavallı çocuk ifadesi oluyordu.

Bret tekrar koltuğa gidip resim yaparak oyalanmaya çalıştı ama yapamadı. Midesinde gittikçe büyüyen o tuhaf his vardı. Birazdan çığlığı basacağından emindi.

Fakat bunu yapmak yerine en yakınındaki boya kalemlerinin arasından siyah olanını alıp duvara gitti. Yalnız olup olmadığını görmek için etrafına bakmaya bile tenezzül etmedi. Umurunda değildi. Hatta birinin onu görmesini bile istiyordu. Pürüzlü duvara kocaman ve kaim harflerle "bu hastaneden nefret ediyorum" yazdı. İşi bittiğinde kendini daha iyi hissediyordu. Sonra döndü ve karşısında başhemşire Sarah'yı buldu. Kadın elinde bir sürü karikatür kitabıyla kapıda duruyordu. Hemşire yine o zavallı çocuk bakışıyla, "Ah, Bret..." dedi usulca.

Bret hemşirenin bir şeyler söylemesini, gelip onu azarlamasını beklemiş ama kadının tek yaptığı dönüp oradan uzaklaşmak olmuştu. Birkaç dakika sonra hastanenin hoparlöründen babasının adının anons edildiğini duydu.

Boya kalemini yere bırakıp koltuğa döndü ve kafasını kopardığı aksiyon figürüyle oynamaya başladı.

"Bretster?"

Bu babasının sesiydi.

Bret'in yanakları yanmaya başlamıştı. Sonra yavaşça babasına döndü.

Liam elinde bir kova ve süngerle duruyordu. Kovayı elinden bıraktı ve birkaç uzun adım atarak Bret'in önündeki sehpaya oturdu.

"Biliyorum, babacığım." Bret ağlamamaya çalıştı ama elinde değildi. Her nefes alışında gözyaşlarının tadını alıyordu. "Affedersin."

Babası Bret'in gözyaşlarını sildi. "Seni yalnız bıraktığımız için özür dileriz, Bretster. İlgilenmemiz gereken çok fazla şey var. Özür dilerim."

Bret boğazını düğümleyen, derin bir nefes aldı. "Duvarlara yazı yazmamalıydım, babacığım. Özür dilerim."

Babası belli belirsiz gülümsemişti. "Anneni görmek istediğini biliyorum, oğlum. Ama o... pek iyi görünmüyor. Yüzünde yaralar var. Onu o halde görürsen rüyalarına girer."

Bret annesinin gözü açık halde ona baktığı anı düşünüp ür- perdi. Gözlerini silip, "Ölüler gözleri açıkken de bizi görebilirler mi?" diye mırıldandı.

"Annen ölmedi, Bret. Yemin ederim ki ölmedi." Babası derin bir iç çekti. "Onu görmek istiyor musun?"

"Kurallar onu görmeme izin vermiyor."

"O kuralları çiğneyebiliriz. Sen istersen..." Bret burnunu çekti ve üst dudağına akan sümüğü sildi. Fakat annesinin o görüntüsü tekrar gözünün önüne gelince kalbi küt küt atmaya başladı. "Hayır," dedi kısık sesle, "onu görmek

istemiyorum."

Babası ona sarıldı ve Bret yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Kucaklanmak ona iyi gelmiş, kendini neredeyse güvende hissetmişti. Uzunca bir süre babasına kenetlenip kaldı.

Sonunda babası, "Evet, dostum," dedi, "sanırım şu duvarı temizlemeye başlasan iyi edersin. Bunu temizlik görevlililerine yaptırmak haksızlık olur."

Bret geri çekildi, titrek bacaklarıyla doğruldu ve gidip kovayı aldı. Kovayı kaldırdığında sabunlu sular sıçrayıp pantolonunun paçasını ıslattı.

Onu metal tutacağından iki eliyle kavrayarak duvarın yanına getirdi ve orada bıraktı. Süngeri suya daldırıp iyice sıktı ve yarattığı pisliği temizlemeye başladı.

Bir dakika geçmeden babası da yanma gelip diz çöktü, diğer süngeri alıp suya batırdı ve sıktı.

Babası tam onun göz hizasında gülümsedi. "Aslında bu pisliği ailece yarattık, öyle değil mi?"

Akşam yemeği saatinde Rosa çocukları eve götürdü. Liam onlarla gitmesi gerektiğini biliyordu ama Mikaela'yı bırakamazdı; bu mümkün değildi.

Karısına baktı. Mikaela şimdi yan yatıyordu, hemşireler onu çevirmişti. "Atlarınla ilgilenmesi için Judy Monk'u çağırdım," dedi. "Hepsi de gayet iyi görünüyor. O çılgın at da dâhil... Adı neydi, tatlım? Ağılın en üst parmaklıklarını yedi ama onun dışında iyi. Veterinerin dediğine göre Scotty'nin bağırsaklarmdaki iltihap tamamen geçmiş."

Evden getirdiği kutuya uzandı. "Sana birkaç şey getirdim." Liam karton kutuyu sandalyeden alıp yatağın yanındaki sehpaya koydu ve içinden güzel kokulu yapraklarla dolu, kurdeleli bir torba çıkardı. "Marketteki Myrtle'm dediğine göre en çok bu markayı seviyormuşsun." Rengârenk yaprakları küçük bir cam bir kâsenin

içine dökünce odaya tatlı bir vanilya kokusu yayıldı. Sonra Liam kutudan aile fotoğraflarından oluşan bir koleksiyon çıkardı ve Mikaela'nm yalnızken uyanması ihtimaline karşı hepsini pencerenin kenarına dizdi.

Başka bir sehpanın üzerine yerleştirdiği teybe de bir kaset koydu. Ona eski günleri hatırlatması için Madonna'nın

Crnzyfor You şarkısını çaldı. Son olarak da kutudan Bret'in eski, küçülmüş kazaklarından birini çıkardı ve onu Mikaela'nm omuzlanna koyup kazağın minik kollarını karısının boynuna attı. Mikaela'ya ulaşacak tek bir şey varsa o da küçük oğlunun unutulması mümkün olmayan tatlı kokuşuydu.

Anılar usulca sessiz odaya doluşurken Liam, Mikaela'yı ilk gördüğü günü hatırladı. Burada, tam da bu hastanede karşılaşmışlardı. Liam annesinin cenazesi için kasabaya dönmüş ve babasının, büyük lan Campbell'm alzaymıra yakalandığım öğrenmişti. Hastalık efsanevi Ian'ın kişiliğini yavaş yavaş ve sistemli bir biçimde siliyordu.

Kaçınılmaz ölüm yolculuğu

başladığındaysa lan kendi adım taşıyan hastaneye yatırılmıştı.

Liam da Mikaela'yla o sırada karşılaşmıştı. O zamanlar Mi- kaela çok gençti. Yalnızca yirmi beşindeydi ve Liam'ın gördüğü en güzel kadındı. Karışma doğru eğilerek, "Seninle konuşmayı ne kadar özledim, biliyor musun?" dedi usulca. "Babamın baş ucunda oturuyordun. O günü hatırlıyor musun? Hiçbir şey söylememiştim. Öylece kapıda durmuş, babamla konuşmanı dinlemiştim."

Liam yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve Mikaela'nm sol elini avucunun içine alıp parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. "Bana ilk baktığın anı hâlâ hatırlıyorum. Tabii ki beni

görüyordun ¡ıım lan ın benim babam olduğunu söyleyene kadar beni fark etmemiştin.

"Bahar mevsimiydi... Hatırladın mı? Odasının penceresini açmıştın ve ona küçük, pembe açelyalar getirmiştin. Kederini daha o anda fark etmiştim. Yaşadığın hüzün o kadar mı derindi? Şimdi bunu çok merak ediyorum. O zamanlar o hüznü yalnızca benim görebildiğimi sanıyordum, benzer bir savaşın askerleriymişiz gibi... Yürüyen yaralılardık. Seni gülümseten kişi ben olsam ne hissederim, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?

"'Onunla konuşuyor musun?' diye sormuştun bana. Çok utanmıştım. 'Artık kimse babamla gerçek anlamda konuşmuyor/ demiştim.

"Sen de bana, 'O halde onunla sen konuşmalısın/ demiştin. 'Ne

söylediğinin bir önemi yok, burada olduğunu bilsin yeter.
Onunla ilgilendiğini bilsin.'"

İlgi... Ne de küçük bir kelimeydi. Aşk ve nefret gibi... O dört harf çok fazla anlam yüklüydü. O zamana kadar Liam ve babası birbirleriyle ilgilenmeye pek vakit bulamamıştı.

"Senin sayende onu tekrar kazandım, biliyorsun. Güçlü, cesur, her işin altından

kalkan bir adam olduğu günlerde onu gerçek anlamda tanıyamamıştım ama yaşlanıp çöktüğünde ve korkmaya başladığında nihayet onu tamma şansını yakaladım. Sen bana onunla

konuşabilmeyi öğrettin ve son haftalarında beni gördüğü, beni tanıyıp orada olduğumu anladığı anlar oldu. Ölmeden bir önceki gün elimi tuttu
ve hayatım boyunca ilk ve son kez beni sevdiğini söyledi. Bu da senin sayende oldu, Mikaela. Bunun için sana hiç teşekkür ettim mi, bilmiyorum."

Liam ayağa kalkıp yatağın parmaklıklarına yaslandı. Yavaşça Mikaela'nm elini bırakıp şişmiş yanağını

okşadı. "Seni bütün kal-

bimle seviyorum, Mike. Hayatımızın sonuna dek burada olup
seni bekleyeceğiz, çocuklar ve ben... Bize geri dön, bebeğim." Liam'm sesi çatladı. Biraz bekleyip karısının alnına bir öpücük kondurdu ve ona iyice yaklaşıp, "Sonsuza dek..." diye fısıldadı.

Sonra karısının elini bırakmadan tekrar sandalyeye oturdu.

Her şeye rağmen yıldızlar Gece gezenlerin yolunu aydınlatır.

—William Cartwright

Mikada dört hafta boyunca karanlıktan başka bir şey görmedi.

Birinci haftanın sonunda Liam ve çocuklar hayatın dev am ettiğine dair o çok eski gerçeği keşfetmişlerdi. Hayatın durmasını ne kadar isteseler de durmayacağını anlamışlardı. Rutin hayat günden güne etraflarını saran o

steril, keder dolu çemberin içine giriyor, onlan dürtüyordu. Güneş şaşırtıcı biçimde Mikaela'nm olmadığı bir dünyaya doğmayı sürdürüyor, saatler sonra da batıyordu. Şükran Günü gelip geçmişti ve kasım ayının son haftasında ilk kar yağmıştı.

Liam yerinden kımıldamadığında da hareket ediyormuş gibi görünmenin mümkün olduğunu öğrenmişti. Koma hali uzadıkça onun da başka şansı kalmamıştı. Çocuklar okula dönmüş, Rosa kasabadaki herkese yetecek kadar kazak ve battaniye örmüştü Liam atlara bakmaları için adam tutmuştu ve faturaları ödüyordu Sonunda hasta kabul etmeye de başlamıştı. Başta yalnızca birkaç kişiye bakıyordu ama şimdi yarım günlük programına geri dönmüştü. Her gün saat ikide ofisten çıkıyor, akşam yemeğine kadar Mike'ın baş ucunda oturuyordu. Jacey bazı

günler geliyor bazı

günler gelmiyordu. Bret henüz annesini ziyaret edecek gücü kendinde bulamamıştı ama Liam oğlunun er ya da geç o gücü bulacağını biliyordu.

Hastalan Liam'ı günde birkaç saat meşgul ediyor, Liam da bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Çünkü çalışmadığı zamanlarda bekliyor, bir ay önce bir başkasının yattığı, gelecekte de başkalarının yatacağı o yatakta uzanan güzel, sevgili karısını izliyordu.

Liam ofisinin penceresinin önünde durmuş, dışarıyı izliyordu. Kar, bitişik evde yaşayan Bayan Peterson'ın bahçesindeki çitleri örtmeye başlamıştı.

Birkaç saat içinde ilkokulun son ders zili çalacak, çocuklar Turnagain Tepesi'nde toplanıp kızaklarıyla lastiklerini kardan kayganlaşan yolda sürükleyecek, kendilerini tepeden başlayıp Bay Robbin'in kurbağalı gölcüğünün kenarına kadar giden nefes kesici bir yolculuğun kollarına bırakacaklardı. Liam bu çocukların, arka bahçelerinin karla kaplandığını görme ümidiyle yann sabah erkenden uyanıp yatak odalarının pencerelerine koşacaklarını biliyordu. Ebeveynler çığlık atan çocuklarıyla birlikte sabah haberlerini izleyecek, içten içe otobüs yolunun kapanmamış olmasını dileyecekti. Fakat çocukların duası, heyecanı onlarınkini bastıracak ve okullar tatil olacaktı. Öğle vakti fırıncı Bayan Sanman sobasının üzerinde tencerelerce süt kaynatacak, sokağının köşesine gelebilecek kadar cesur olanlara bedava sıcak çikolata dağıtacaktı. İtfaiyecilerse Sasquatch Caddesi'nin sonundaki yol ayrımı boyunca yerlere su sıkıp eyaletin en iyi buz pateni pistini oluşturacaktı.

Liam bir an için hayatının ne halde olduğunu unutmuştu. Telefona sarılıp onu aramak ve Hey, Mike, koş! Kar yağıyor, demek istediyse de kendine gelmesi çok sürmedi.

Onun Mikaela'sı karı severdi. Bir kar tanesinin o soğuk, temizlik hissi uyandıran tadını ve evden içeri girdiğinde yüzünde kalan

buz gibi minik damlacıkları severdi. Sıradan bir ev kadınına bile Grace Kelly havası veren siyah, angora başlıklarını, kenarlan suni kürkten eldivenlerini, saçlarındaki kar eriyip pembe yanaklarına süzülürken mutfak masasında çorba içen çocuklarını izlemeyi de severdi.

Liam perdeyi kapattı ve masasının başına dönüp Önündeki son çizelgeleri de özenle topladı. Hemşire Carol Audleman'm her an gelip ona saati hatırlatacağını biliyordu, sanki Liam bunu bilmiyormuş, gün boyunca tam da bu anın gelmesini beklememiş, bundan korkmamış gibi...

Kapı çaldı. "'Doktor?" Carol aralık duran kapıyı itip küçük, karanlık odaya girdi. "Saat bir oldu. Marian bugünkü son hasta- nızdı. Bugün kısa bir program yaptık çünkü..." Carol bakışlarını ondan kaçırdı. "Şey... sebebini biliyorsunuz." Liam bitkin bir tavırla gülümsedi. Yorgunluğunu Carol'm göreceğini biliyordu ve bunu değiştirebilmeyi isterdi.

"Midge öğlen aradı. Mutfak masanıza lazanya ve salata bırakmış."

Liam'm öğrendiği bir diğer şey de buydu: İnsanlar birbirlerine nasıl yardım edeceklerini bilemediklerinden yemek yapıyorlardı. Kasabalılar bu zor dönemde Campbelllara yardım etmek için seferber olmuştu ve uzunca bir süre daha yardıma hazırlardı. Liam bundan dolayı onlara minnettardı ama bazı geceler teşekkür notlarını yazarken acısı öyle canlı ve derin bir hal alıyordu ki kalemini bırakmak zorunda kalıyordu. Her tabak ve salata kâsesi onlara Mikaela'nın evde olmadığını, bir zamanlar yaptığı şeyleri artık yapamadığını hatırlatıyordu. "Teşekkürler, Carol." Liam sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve kabanını duvardaki askıdan aldı. B eyaz önlüğünü çıkarıp özenle sandalyenin arkasına bıraktıktan sonra Carol'm peşinden diadan

çıkarak boş bekleme odasının önünden geçti. Kapıda hemşirenin omzunu sıkıp soğuk havaya çıktı.

Hastaneye doğru giderken üzerinde, "GÜLE GÜLE! 1982 EYALET B-8 FUTBOL ŞAMPİYONU OLAN VE BOZAYILARA EV SAHİPLİĞİ YAPAN LAST BEND'DEN AYRILIYORSUNUZ" yazan, elle oyulmuş tahta tabelayı gördü. Her yıl kutlanan Buzlu Günler kış festivalinin duyuru afişi de yolun karşısına asılmıştı.

Çok yakında... sakın unutmayın...

Liam hastanenin otoparkına girdi. Tıp merkezi bugün sıra dışı bir sessizliğe gömülmüştü. Kar artık her yeri kaplamış, arabalara beyaz birer tümsek görünümü vermişti. Liam arabasını kendine ayrılan yere park etti ve bir fotoğraf albümüyle ambalajlı, küçük bir kutuyu koltuğunun altından çıkardı. Paltosunu almadan gömleğinin yakasını kaldırdı ve hastaneye yöneldi.

Merkezin sensörlü cam kapıları açıldı. İçeride birkaç gönüllü ilk Noel süslerini takıyordu.

Liam biraz duraksadı ve kendini, eskiden evinin oturma odasındaki kadar rahat hissettiği, şimdiyse adımını atar atmaz onu umutsuzluğa sürükleyen bu steril ortama girmeye zorladı.

Tanıdık yüzlerle selâmlaştı ama hiç durmamış, hiç yavaşlamamıştı. Doktorların ve hemşirelerin çoğu Liam'la göz göze gelemiyordu.

Artık Mikaela'nm uyanacağına inanmıyorlardı... ya da uyansa bile artık eski Mikaela olmayacağını düşünüyor, şaşırtıcı derecede sessiz geçen gece nöbetlerinin ortasında birbirlerine fikirlerini fısıldıyorlardı. Mikaela en iyi ihtimalle eski halinin hasarlı bir versiyonu, en kötü ihtimal leyse... Aslında kimse en kötü ihtimali düşünmek istemiyordu.

Liam hemşire odasının önünden geçerken başhemşire Sarah'ya el salladı. Sarah ona gülümsediğinde Liam, kadının gözlerinde

kendi umutlarını yansıtan bir umut parıltısı gördü. Pürüzlü, biraz hırpalanmış bir umuttu bu ama Liam onu görmüştü işte.

Mikaela'nın odasının kapalı kapısında durup gücünü topladı ve kapı kulbunu çevirip içeri girdi. Perdeler çekiliydi. Her ziyaretinde perdeleri açmasına rağmen her gelişinde onları kapalı buluyordu. Mikaela'nın yatağının yanından geçip mavi perdeyi açtı.

Sonra karısına döndü. Başta her zamanki gibi biraz zorlanmıştı. Ona ilk baktığında nefes almakta güçlük çekiyor ya da hiç alamıyordu. Mikaela o metal yatakta ölü gibi uzanıyordu. Bir tutam saçı gözlerinin üstüne düşmüş, dudağına yapışmıştı. Göğsü aldatıcı bir ritimle inip kalkıyordu; nefes alıyordu. Yaşadığının tek kanıtı buydu. Liam onun saçlarının yakın zamanda yıkandığını anlamıştı; saçları hâlâ nemliydi. Hemşireler Mikaela'ya özel ihtimam gösteriyordu çünkü o da onlardan biriydi. Ona hasta önlüğü yerine yumuşak, narin, el yapımı bir kıyafet bile giydirmişlerdi.

Liam, Mikaela'nm yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Sert, krem rengi plastik geride bıraktıkları haftalar içinde Liam'ın vücudunun şeklini almıştı ve artık rahattı.

"Merhaba, Mike," diyerek karısını selamlarken yeni getirdiği rengârenk yaprakları da yatağın yanındaki kâseye koydu. Ona zamanın geçtiğini, Noel'in yaklaştığını hatırlatması için bu kez mum ağacı yaprağı getirmişti.

Liam rengârenk yapraklar getirip çocuklardan birinin kıyafetini Mikaela'nm göğsüne koymak ve ona hafif bir müzik dinletmek gibi ritüelleri her gün tekrarlıyordu. Karısına lise yıllarını hatırlatması için The Eagles'ın en bilinen parçalarını, gösteriyi izlemek için Vancouver a gittiklerini hatırlatması için

Operadaki Havalel i ve onu gülümsetmek için de Rocky Horror Picture Shou' un film müziklerini çalıyordu. Mikaela'nın duyularını harekete geçirebilmek ve ona hayatın, onların, o çok sevdiği ailesinin orada olduğunu.

gözlerini açıp onlara katılmasını beklediklerini hatırlatmak için aklına ne geliyorsa yapıyordu.

Köşedeki tahta bir sandığın üstüne koyduğu küçük müzik kutusundan su şırıltıları yükseliyordu.

"Selam, Mike..." Liam, Mikaela'nm ayağını tutup fizik terapi uzmanının gösterdiği şekilde nazikçe hareket ettirmeye başladı. Egzersizleri

her iki bacağa, bileklere ve bütün parmaklara yaptırdıktan sonra pahalı vücut losyonuna uzandı ve Mikaela'nm bacaklarım ovdu.

Sonra karısının başparmağından

başlayarak sol elini çalıştırdı.

Parmaklarım dikkatli, narin hareketlerle büküp çekiyor, büküp çekiyordu.

Bir yandan da konuşarak hareketlerine eşlik ediyordu. "Ofiste sakin bir gündü," dedi boğuk bir sesle. Onun yanmdayken sesinin başka bir tonda çıkması mümkün olmuyordu. "Jimmy McCracken yine geldi. Bu kez burnuna bir mermer parçası sıkışmış. Yaşlı Bayan Jacobsen'in de yine migreni tutmuş. Tabii asıl ziyaret sebebi sohbet etmekti. Robbie'yle Janine, Chelan'a taşındığından beri yalnız. Ama gelirken bana o muhteşem böğürtlen likörlü pastasından da getirmiş. Okul kermesinde o pastalan ne çabuk satmıştın, hatırlıyor musun?"

Odanın diğer tarafındaki teypten tık diye bir ses geldi ve şarkı değişti. Şimdi Barbra Streisand, insanın insana muhtaç olduğunu söylüyordu.

Liam, Mike'ın elini sıktı. "Bu şarkıyla dans ettiğimizi hatırlıyor musun, Mike? Minorlarm on beşinci evlilik yıl dönümünde Çenter Hall'da yerli bir grup bu şarkıyı çalmıştı. Solistin şarkının sözlerini nasıl yutarak söylediğini ve sözlerin sanki 'insanın insana' değil de 'senin sana' diyormuş gibi anlaşıldığını hatırlıyor musun? O kadar çok gülmüştük ki gözlerimizden yaşlar gelmişti. Sen de adam o kelimeyi bir kez daha söylerse altına kaçıracağını

söylemiştin.

"Kot eteğin ve kovboy gömleğinle o kadar güzeldin ki... Sanırım salondaki bütün erkekler sana hayran kalmıştı. Şarkının sonunda seni öpmüştüm. O kadar uzun süre öpmüştüm ki sırtıma vurup, 'Tanrım, Lee, biz ergen değiliz/ demiştin. Ama ürperdiğini hissetmiştim... ve bir an için de olsa çocukluğumuza dönmüştük."

Artık Liam'm akşamları böyle geçiyordu. Nazik sözlerle kendini, kalbini ve ruhunu karısına akıtıyordu. Mikaela güneşe ulaşacak gücü kazanmak için bir damlacık suya ihtiyacı olan kuru bir çiçekten farksızdı. Liam konuştukça konuşuyor, bu arada da çaresizce sesinin sıcaklığının Mikaela'nm o kapkaranlık ve soğuk dünyasına ulaştığını gösteren bir kıpırdanma, bir göz kırpma ya da küçücük bir el hareketi görebilmeyi umuyordu.

"Selam, Mike. Evlilik yıl dönümümüzü unuttuğumu sandın, öyle değil mi?" Liam komodinin üstündeki fotoğraf albümüne uzandı ama son anda elini çekti.

Albümde geçen Noel, Schweitzer'da çekildikleri fotoğraflar vardı. Mike tatillerini temsil edecek fotoğrafları özenle seçmişti.

Aslında o fotoğraflara bakabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Şimdi albümün gerçek anlamını görebiliyordu; bir kez açıldı mı mikrop kapıp daha fazla acıya sebep olacak bir yaradan farksızdı. Albüm yerine yanındaki o ince, düz kutuya baktı.

Kutu neredeyse iki aydır ambalajlı bir şekilde ofisindeki çekmecesinde duruyordu. Liam onuncu evlilik yıl dönümlerinde ona ne alacağına karar verdiğinde çok heyecanlanmıştı. O günü karısıyla baş başa geçirebilmek için CarolTa birlikte randevularını yarıya indirmişti.

"Concorde'dan bilet aldım, Mike. Paris'e..." Yeni vıl için bilet almıştı. Sesi çatladı. Yıllardır Paris'ten bahsedip durur, yeni vıla Ritz'de girmenin hayalini kurarlardı. Biletleri almak için neden bu kadar gecikmişti ki? Sorun ne paraydı ne de zaman. Hatta

arkadaşlarından bazıları kış tatilimin çocuklara göz kulak olmayı ila ti*klit etmişti. Sorun... hayattı. Mike'ın eyer kulübü aktiviteleri \i* at eğitimleri, Jacey'nin voleybol antrenmanları, kayak dersleri ve keman resitalleri, Bret'iıı kütükler ligi ve hokey antrenmanları ve l iam'ın hastaları...

Yani sorun hayatın ta kendisiydi. Hayallerini kaygısızca erteleyip durmuş, ellerinde kaçırılmış fırsatlardan ve kaybedilen şanslardan başka bir şey kalmamıştı. Her anın ne kadar değerli olduğunu niçin

anlayamamışlardı? Neden içlerinden birinin normalde sakin olan bir attan düşebileceğini ve geleceklerinin yok olabileceğini düşünmemişlerdi?

Liam ayağa kalkarak yatağın parmaklıklarını indirdi. Gürültülü bir şekilde inen parmaklıklar en alt seviyeye oturdu. Liam yavaşça Mikaela'nın yanına uzandı. Bir kolunu onun başının altına yerleştirirken serum iğnelerinin çıkmamasına dikkat ederek karısını kendine çekti. Mikaela sadece bir iki kilo vermiş olmasına rağmen vücudu cansız ve çelimsizdi.

Liam yanında olduğunu anlaması için karısının gevşek elini kavrayıp sıktı. "Bana yardım et, Mike. Elimi sık, gözlerini kırp, bir şeyler yap. Sana nasıl ulaşabileceğimi göster bana..."

Liam yaklaşık bir saat orada uzandı. Tekrar konuşmak istediğindeyse kırık, paslı bir İniltiye besleyen bir sesle karısının adını anmak dışında hiçbir şey söyleyemedi.

"Baba?"

1 .iam bir an için Mikaela'nın konuştuğunu sandı ama karısının eli hâla bir Ölüıünki kadar gevşekti ve gözleri de mühürlüydü. Yavaşça döndüğünde kapıda duran jacey'yi gördü. Elinde bir pasta vardı.

"Selam, tatlım." Ağır hareketlerle yataktan inip sandalyesine çok t ü.

On altı yaşındaki Jacey, üzerinde esnek vücudunu örten bol tulumuyla uzun, siyah saçlarını savurarak babasına yaklaştı. Yüzü kış kadar solgundu ve yanaklarındaki son pembelik de annesini gördüğü anda silindi. "Onuncu yıl dönümünüz... Annem ve sen bugüne çok önem verirdiniz..." Jacey sözlerini tamamlayamadı ve Liam kızının ondan güç almaya çalıştığını anladı.

Şu anda ona güç vermesi zordu ama başını sallayıp gülümsedi. "Haklısın. Eminim o da kutlamak isterdi."

Jacey pastayı komodinin üstüne bıraktı. Bu, Tembel Susan'ın Pasta Dükkânı'nı işleten Suzie Sanman'm onlar için her yıl hazırladığı pembe kremalı, iki katlı yuvarlak pastanın aynısıydı. Ama bu yıl pastanın üstüne

her yıl olduğu gibi "Evlilik Yıl Dönümünüz Kutlu Olsun, Mike ve Liam!" yazmamış, pastayı boş bırakmayı tercih etmişti. Liam, Suzie'nin pes edip hiçbir şey yazmamaya karar verene kadar eğlenceli ve ümit verici sözler bulmak için ne kadar uğraştığını düşündü.

Jacey yatağa yaklaşıp annesine doğru eğildi: "Evlilik yıl dönümünüz kutlu olsun, anne." Jacey titreyen elini uzatıp Mikaela'nın yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. "On yıldır evli olduğumuza inanabiliyor musun, Liam?"

Jacey dönüp babasına baktı ve bir an için yine salıncaktan düşüp parmağını inciten o altı yaşındaki dişleri dökük birinci sınıf öğrencisine dönüştü. Liam ona yardıma olmak için elinden geleni yapmak istiyordu ama ne yaparsa yapsın, ne kadar komik espriler bulursa bulsun kızını güldüremeyecekti.

"Bugün nasıl?"

"Aynı."

Jacey parmağını pastanın etrafında gezdirdi ve parmağına yapışan kocaman, pembe topağı Mikaela'nm burnuna götürdü. "Pastanın kokusunu alıyor musun, anne? Suzie'nin en güzel va-

nilyalı pastası. İçinde gerçek Grand Marnier likörü var. Tam senin sindiğin gibi,.."

Kı. ının sesinin birazcık boğuk yıkması LiunVın yüreğini paramparça etmeve vetmişti. "Gel, bir sandalye çek. Bugün okul nasıldı?"

lacev bir tutam saçı kulacının arkasına sıkıştırdı. "İyiydi. Matematik sınavından geçtim.'

Tabii ki geçersin."

lacev ona baktı, sonra bakışlarını çevirdi. Liam onun gergin ve ani bir hareketle alt dudağını ısırdığını fark etti. Bu ona annesinden geçen bir huydu.

"Sorun nedir, Jaeev?"

Jacey yanıt vermeden önce bir süre bekledi. "Kış balosu yaklaşıyor. Mark bana gitmek isteyip istemediğimi sordu." Gidebileceğini biliyorsun. Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

Biliyorum ama..."

Liam ona döndü. "Ama ne?"

Jacey. Liam'ın gözlerine bakmadı. "Annemle o baloyu çok konuştuk. Elbise almak için Bellingham'a gidecektik. O..." Duygulan sesine yansıdı ve sesi fısıltıya dönüştü. "O daha önce hiç baloya gitmediğini ve benim prensesler gibi olmamı istediğini söylemişti."

Liam güzel karısının bir balo gecesinde evde oturduğunu hayal bile edemiyordu.

Nasıl olmuştu da Liam'a bundan hiç bahsetmemişti? Bu da karısının sırlarından biriydi. "Yapma, Jace. Baloya gitmediğini öğrenirse çok üzülür."

Bu haksızlık, baba." Jacey bakışlarını babasından kaçırdı ve *>onra usulca, "Ya uyanırsa?" dedi.

Liam bir kez olsun Jacey ye sarılıp korkularım dile getirmek istedi: Ben de korkuyorum. Yu buruya kadarsa? Ya uyanır da bizi tanıyamazsa? Ya asla inanamazsa? Ama bunlar yalnızca onun korkularıydı ve ailesinin üstündeki ışığı korumak onun göreviydi.

"Jacey, annen uyanacak. Buna inanmamız gerekiyor. Buna inanmamıza ihtiyacı var. Onunla ilgili saçma peyler düşünmemeliyiz. Biz savaşçı bir aileyiz ve mücadele etmekten kaçmayız, öyle değil mi?"

"Ama gittikçe zorlaşıyor."

"Kolay olsaydı adına 'inancın sınanması' denmezdi."

Jacey ona baktı. "Dün gece seni duydum. Büyükannemle annem hakkında konuşuyordunuz. Neden uyanmadığım kimsenin bilmediğini

söyledin. Büyükannem gittikten sonra piyanonun başına geçtin. Tam bir şey söyleyecektim ki ağladığını duydum."

"Ah..." Liam oturduğu yerde öne eğildi.

Kızma yalan söylemesinin bir anlamı yoktu. Kötü bir geceydi, üzerine giydiği zırh artık selefon kâğıdına dönüşmüştü. Yıl dönümlerini hatırlamak onu mahvetmişti. Oturma odasındaki zarif Steimvay piyanonun başına geçmiş, bir zamanlar yüreğinden taşan müziği yeniden yakalamak için tekrar çalmak istemişti. Fakat kazadan beri içi boşalmıştı ve hayatının büyük bir bölümünde ayakta durmasına yardımcı olan müzik de yitip gitmişti. Liam bunu Jacey'ye hiç söylememiş olmasına rağmen kızı biliyordu; hatta ondan önce bile fark etmiş olabilirdi. Bir zamanlar Bach, Beethoven ve Mozart ezgileriyle dolup taşan ev şimdilerde bir hastane odası kadar sessizdi.

Müzik onu her zaman kurtarmıştı. Bronx'tayken ruhunu kaybetmek üzere olduğunu hissettiği zamanlarda dünyanın adaletsizliğini haykıran öfkeli, sert müzikler çalardı. Babasının bir yabancıya dönüştüğü o umutsuz günlerdeyse ona hayatın tatlılığını, verilen sözlerin bütünlüğünü hatırlatan sakin, hüzünlü melodiler çalardı Ama şimdi, teselliye en çok ihtiyaç duyduğu anda içinde bu acı veren boşluktan başka bir şey bulamıyordu.

Jacey'ye verebileceği bir tek gerçek vardı; "Bazen içimi öylesine derin bir hüzün sarıyor ki nefes bile alanın orurn. Korkularımın

tam ortasına düşecek gibi oluyorum ama kendimi hep burada, onun yanında, elini tutup onu severken buluyorum."

Jacey Liam'a birkaç hafta önce hissetmesi mümkün olmayan bir hüzünle baktı. "Üzüldüğünü görüp de onunla ilgilenmediğim zamanlar için ondan özür dilemek istiyorum."

"O seni ve Bret'i bütün kalbi ve ruhuyla seviyor, Jacey. Bunu biliyorsun. Uyandığında balo fotoğraflarını görmek isteyecek. Bil ki gitmezsen aylarca peynirli makarna yeriz. Annen kadar kindar birini daha

tanımadığımı söyleyebilirim." Liam nazikçe gülümsedi. "Gelelim asıl meseleye: Bellingham'da kız

Kristin Hannah

elbisesi arama işlerinden pek anlamam ama Mike'ta onlardan sürüyle olduğu için ne tarz bir şey aradığını biliyorum. Geçen yıl annenin Polis Balosu'nda ne giydiğini hatırlıyor musun? O elbise için ta Seattle'a kadar gitti ve doğrusunu istersen fiyatı da benim ilk arabam kadardı. O elbisenin sana çok yakışacağından eminim."

"Richard Tyler imzalı elbisesi... Onu tamamen unutmuşum."

"O elbiseyi giymiş, saçma da çok güzel, parlak tokalar takmıştı. Sen de aynısını yapabilirsin. Büyükannen sana yardımcı olur. İstersen saçlarını Sunny and Shear kuaför salonundaki Gertrude da yapabilir. Bu konuda annen kadar iyi olmadığımı biliyorum ama..."

Jacey ona sarıldı. "O da bundan iyisini yapamazdı, babacığım. Gerçekten..." Liam karısına dönüp gülümsemeye çalıştı. "Neler oluyor, görüyor musun, Mike? Sayende on altı yaşındaki kızımıza moda dersi veriyorum. Kendime en son bir şey aldığımda İspanyol paça pantolonlar modaydı."

"Baba, onlar yine moda oldu."

"Gördün mü? Hemen uyanmazsan kaşını deldirmesine de izin vermek zorunda kalacağım."

Baba kız orada oturup birbirleriyle ve önlerindeki yatakta kımıldamadan yatan kadınla konuştular. Sıradan bir günmüş gibi sohbet ediyor, konuşmalarından bir kesitin, bir kelimenin, bir sesin veya dokunuşun Mike'm karanlığından içeri sızıp ona yalnız olmadığını hatırlatmasını ümit ediyorlardı.

Saat üçte çalan telefon Jacey'nin hikâyesini böldü.

Liam uzanıp telefona yanıt verdi. "Alo?" "Merhaba, Liam. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Ben okuldan Dawn."

Liam onu bir dakika boyunca dinledikten sonra, "Hemen geliyorum," diyerek

telefonu kapattı. Sonra Jacey'ye döndü: "Bret... Yine başı belaya girmiş. Okula gitmeliyim. Sen de gelmek ister misin?" "Hayır. Büyükannem işlerini bitirdikten sonra beni almaya gelecek."

"Tamam." Liam sandalyesini geriye ittiğinde muşamba kaplı döşemeye sürtünen metalin, yazı tahtasma sürtünen tırnak sesi gibi tiz bir ses çıkarmasına sinirlendi. Ayağa kalktığında karısına doğru eğildi. "Gitmeliyim, Mike. Ama hemen dönmeye çalışacağım. Seni seviyorum, tatlım." Biraz daha eğilip karısının gevşek dudaklarına bir öpücük kondurdu ve "Sonsuza dek..." diye

fısıldadı.

Hayat berbat.

Bret Campbell revirdeki sert sedyede otururken böyle düşünüyordu. Billy McAllister'ın yumruk attığı sağ gözü deli gibi ağnrken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Yalnızca kızlarla bebekler ağlardı ve o ne bir kızdı ne de bir bebek. Bayan DeNormandie, Bret'in eline dokundu. "Hey. boksör, neden uzanmıyorsun? Gözün için sana bir buz torbası vereceğim. Bayan Town az önce hastaneyi arayıp babanla görüştü. Birazdan gelir." Kadın pencerenin altındaki küçük beyaz buzdolabına

dönüp

bir buz torbası çıkardı. Torba tıpkı bir bezelye torbası gibi gevşekti ve diş kontrolüne gittiğinde Doktor Edvvard'm Bret'in dişlerine koyduğu floridle aynı renkteydi. "Al bakalım"

Bret pürüzlü duvara dikkatlice yaslandı. Uzanmamalıydı çünkü Miranda ve Katie onu görürse onunla sonsuza dek alay ederlerdi. Sürekli jambonlu sandviç yediği ve okula Goosebumps desenli beslenme çantasıyla geldiği

için onunla zaten dalga geçiyorlardı. Bu sabah Katie sandviçine yine laf ettiği takdirde Bret onun kolunun en tombul yerine bir çimdik atmaya karar vermişti. Tabii buna Billv'yle kavgaya tutuşmadan önce karar vermişti. Şimdi babasmdan nasihat dinleyeceğini anlayan Bret, bir kızı çimdikleme konusunu açmayı göze alamadı.

Gözlerini kapatıp buz torbasını zonklayan gözünün üstüne koydu. Bayan D'nin odada gezindiğini, eşyalarını düzenlediğini, kapıları açıp kapattığını duyabiliyordu. Çıkardığı sesler, annesinin yemek hazırlarken çıkardığı seslere benziyordu.

BUNU DÜŞÜNME.

Aslında Bret annesini düşünmek istemiyordu. Düşündüğünde, yani televizyon izlerken annesinin onun sırtını kaşıması, Küçükler Ligi'nde topu yakaladığında annesinin yüksek sesle haykırması, yatma vaktinden önce on dakika boyunca ona sarılması gibi şeyler tesadüfen aklına geldiğinde kendini kötü hissediyordu. Artık eskisi kadar ağlamıyordu, en azından geceyi bekleyebiliyordu. Donmuş gibiydi. Bazen dakikalarca hiçbir şeyin farkına varmıyordu, ta ki biri sırtına vurana ya da ona bağırana kadar... Sonra kendine geliyor, dalgınlığı yüzünden kendini aptal gibi hissediyordu.

Bugün teneffüsteyken de aynı şey yaşanmıştı.

Karlı bahçeye çıkmış ve olan olmuştu. Bret bazen böyle birdenbire hatırlıyordu.

O sırada annesinden ve onun karı ne kadar çok sevdiğinden başka bir şey düşünemiyordu. Ondan sonra hatırladığıysa Billy McAllister'm tam karşısında durup ona, "Senin derdin ne, Bret?" diye haykırdığıydı.

"Affedersin, Billy," diye mırıldanmıştı Bret, Billy'yi neden çılgına çevirdiğini bile bilmiyordu.

"Haydi ama Billy," demişti Sharie Lindley, "o bir şey yapmadı. Hem Bayan Kürek, Bret'e iyi davranmamızı söyledi. Unuttun mu?"

Billy'nin öfkesi geçmemişti. "Tabii ya unutmuşum; annesi bitki olmuş. Çok üzüldüm, Bret."

Bret'in en son hatırladığı şey, /[r]Benim annem havuç değil!" diye haykırıp Billy'ye saldırdığıydı. Sonrasında okulun miidüresi Bayan Monie gelip düdük çalmış ve onları ayırmıştı. Bret şimdi burada, revirde kendini aptal gibi hissediyor, arkadaşlarının yüzüne bir daha nasıl bakacağını düşünüyordu. "Bretster?"

Bret o tanıdık sesle irkildi ve yavaşça başını çevirdi. "Merhaba, baba."

Babası kapıda duruyordu. O kadar uzun boyluydu ki başını öne eğmek zorunda kalmıştı ve bu yüzden de kambur gibi görünüyordu. Açık sarı saçları çok uzamıştı -çünkü babasının saçlarını her zaman annesi keserdi- ve tel çerçeveli gözlüklerini örtüyordu. Bret, babasının yeşil gözlerinin her şeyi gördüğünü uzun zaman önce öğrenmişti.

Bayan DeNormandie başını işinden kaldırdı. Dil bastırma çubuklarını cam bir kavanoza koymakla meşguldü. "Ah! Merhaba. Doktor Campbell."

Eskiden olsa babası Bayan DeNormandie'ye gülümser, o da ona karşılık verirdi. Ama şimdi ikisi de gülümsememişti. Selam. Barb," dedi babası usulca. "Bize birkaç dakika izin

verir misin?"

"Elbette." Kadın dil bastırma çubuklarını bırakıp hemen odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapadı.

Odaya sessizlik çökmüştü. Bu büyük bir belanın habercisi olan, iğrenç bir sessizlikti.

"Gözün nasıl?" dedi babası sonunda.

Bret sonunda dönüp babasının onu görmesine izin verdi ve buz torbasını elinden bıraktı. "Acımıyor."

Babası Bret'in yanına oturdu. Bizim ailemizde yalan söylenmez anlamına gelen bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi. "Tamam, tamam... Festivaldeyken Jacey'nin ineği ayağıma bastığında bile canım bu kadar acımamıştı." Babasının o

tatlı bakışlarını gören Bret az kalsın tekrar ağlamaya başlayacaktı. Annem burada olsaydı...

BUNU DÜŞÜNME.

"Sanırım kavga etmenin ilk kuralını öğrenmişsin; kavgada canın yanar. İkinci kuralsa şudur: Kavga etmek hiçbir şeyi değiştirmez. Kim başlattı?"

"Ben."

Babası şaşırmıştı. "Sana bunu hiç yakıştıramadım."

"Çok kızdım." Bret kendini o korkunç sözleri duymaya hazırlamaya çalıştı: Beni hayal kırıklığına uğrattın, oğlum.

Bret kendini ağlamaya başlayacakmış gibi hissederken babası hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir şey söylemediği gibi kolunu Bret'in omzuna atıp onu kendine çekti. Bret babasının kocaman ve rahat kucağına oturdu. İlk kez bebek gibi görünmek umurunda olmamıştı.

Babası Bret'in yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Bu bayağı moraracak. Dört Temmuz Bayramı'nda lan Allen'm attığı yumruktan bile daha fena olacak. Neden Bjlly'ye vurdun?"

"Çünkü zorbanın teki." "Sen değil misin?"

Bret babasının onu anlayacağını biliyordu. Sharie'nin teyzesi Georgia, lokantadaki Ida Mae'in en yakın arkadaşıydı ve Ida, Bret'm babasının ofisinde çalışan Carol'a her öğlen yemek veriyordu. Last Bend gibi bir kasabada Bret Campbell'ın Billy McAllister'ı yumruklayıp ön dişini kırması büyük bir haberdi. Tek soru bunu neden yaptığı olacaktı. "Çünkü Billy anneme bitki dedi."

Babasının buna yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Bu konuyu defalarca konuştuk, Bret. Annen komada. Uyuyor.

Gelip onu görürsen..."

"Onu görmek istemiyorum!"

"Biliyorum." Babası iç çekti. "Pekâlâ. Haydi bakalım, boksör, gidelim. Bu sedyeye ciddi şekilde yaralanan çocukların ihtiyacı olabilir." Babası Bret'in kaim kabanını giymesine yardımcı oldu ve onu kucağına aldı. Bret de ona sımsıkı tutunup yüzünü babasının sıcak boynuna gömdü ve birlikte okuldan ayrıldılar. Dışarıda usul usul kar yağıyordu. Arabaya geldiklerinde babası Bret'i buzlu kaldırıma bıraktı.

Bret arabanın yanında durup babasının kapının kilidini açmasını bekledi. Elleri üşümüştü ve eldivenlerini almak için cebine uzandı ama eldivenleri yerinde yoktu.

Eldivenlerini cebine her zaman annesi koyduğu için şimdi cepleri boştu.

Babası sürücü koltuğuna geçip yolcu kapısını açtı ve Bret arabaya bindi. Motor çalıştığında radyodan müzik sesi yükseldi. Yılın ilk Noel şarkısı çalıyordu: Silent Night.

Babası hemen radyoyu kapattı.

Kar ön cama vuruyor, dış dünyayı bulanıklaştırıyordu. Silecekler çalıştı ve karları iki büyük tümsek haline getirdi. Bret onlara baktı. Şu anda her şey

babasına bakmaktan iviydi litk tuk,

tak tuk... Silecekler sağa sola, sağa sola hareket ediyor, çıkan ses kalp atışlarına benziyordu.

Babası vitesi takıp yavaşça okulun otoparkından çıktı. Önce Glacier Yoluna, sonra tekrar ana caddeye, sonra da Cascade Bulvan'na çıktı. Bean There, Done That adlı kahve dükkânının boş ön otoparkının, Sıinny and Shear Güzellik Salonu'nun ve Zeke'nin Feed and Seed dükkânının önünden

sessizce geçtiler. "Eminim yaşlı Zeke şu anda tek kollu bir duvar kâğıdı ustasından daha meşguldür," dedi babası.

Bu, babasının en sevdiği ifadelerden biriydi. Kimse yeterince meşgul olamazdı; tek kollu bir duvar kâğıdı ustasından daha meşgul olunması gerekirdi. O da her neyse... "Evet," dedi Bret.

"Bence bu hava insanları şaşkına çevirdi. Kimse bu kadar erken kar yağmasını beklemiyordu."

Sonraki birkaç kilometre boyunca babası hiçbir şey söylemedi. Kasabadan çıktıklarında asfalt yol karla kaplanmıştı ve başka bir yol da yoktu. Babası arabasını dördüncü vitese taktı ve hızını düşürdü.

Bret, babasının, annesini ziyaret etmekten hiç bahsetmemiş olmasını diledi çünkü düşüncesi bile Bret'in midesini bulandırmıştı. O annesinin kasaba dışına, Kanada'daki bir gösteriye gittiğini hayal etmeyi tercih ediyordu.

Annesinin hastanede olduğunun ona hatırlatılmasından nefret ediyordu. O GÜNÜ hatırlamak bile yeterince kötüydü. Gözlerini sımsıkı kapatmasına rağmen anılar zihnine üşüşmeye devam ediyordu; Corvette şeklindeki yatağının tekerleklerine gizlenen ve her gece babası ışıkları söndürüp kapıyı kapatır kapatmaz ortaya çıkan, en nefret ettiği anılar...

Bekle, anneciğim. Engel yanlış yerde. Biri yerini değiştirmiş olmalı...

Bret dönüp babasına baktı. "Annemin uyanacağına dair bana yemin eder misin?"

Babası ona hemen karşılık vermedi. Yanıt verdiğindeyse kısık bir sesle konuşmuştu. "İyileşeceğine dair yemin edemem, oğlum. Uyanacağına dair bile yemin edemem. Ama buna tüm kalbim ve ruhumla inanıyorum ve annenin, senin de buna inanmana ihtiyacı var." "İnanıyorum."

Bret bunu öyle hızlı söylemişti ki babası onun yalan söylediğini hemen anlamıştı. Ardından Bret başını cama yaslayıp gözlerini kapattı. Annesini o hastane yatağında uzanırken görmek istemiyordu. Hâlâ iyiymiş gibi davranması daha doğruydu. Bazen gözlerini kapattığında

yüzünü çevreleyen kısacık ve dimdik saçlı annesinin kollarını göğsünde birleştirmiş halde yatağının yanı başında durduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Bret'e gülümsüyordu ve eskisi gibi görünüyordu; hiçbir yerinde yara ya da kesik yoktu. Her defasında da aynı şeyi söylüyordu: Bu dünyada herkesten çok sevdiğim oğlum nasılmış bakalım?

Fakat bu aptalca bir hayalden başka bir şey değildi ve hiçbir anlamı yoktu. Bret küçük olabilirdi, büyük bir problemin yarattığı sıkıntıyla nasıl baş edeceğini bilemeyebilirdi ama aptal değildi. Peri masallarıyla çizgi filmlerin gerçek olmadığını biliyordu. VVile E. Coyote'nin uçaktan gerçekten atlasa hayatta kalamayacağının, elma yiyerek zehirlenen prensesin yıllarca hiç uyanmadan camdan bir tabutta yatamayacağmın farkındaydı.

Attan düşüp başını meydanın sonundaki tahta direğe çarpan annelerinse gerçekten öldüğünü biliyordu.

Yedinci Bö lüm

L

iam kucağındaki mektuplara baktı. Neredeyse hepsi Mikaela'ya gelmişti. Country Comer adlı marketten ve yem dükkânından faturalar, atlarını ahıra yerleştirmek için ödeme yapan on iki ailenin yolladığı ahır malzemeleri ve eğitim çekleri, kartpostallar, broşürler ve el ilanları... Kartpostallardan biri Nordstrom'un son

indirimini bildiriyordu.

Sıradan bir gün olsa mutfağa gidip kartpostalları masaya bırakır, "Olamaz, Noel indirimi başlıyor..." diye hayıflanıldı. Mikaela anında gülümseyip fırından, buzdolabından ya da bulaşık makinesinden başını kaldırır, "Harcamalar için Microsoft'tan birkaç hisse satarız..." derdi.

"Babacığım, neden posta kutusunun yanında duruyoruz?"

"Ah, affedersin, Bretster. Bir şey düşünüyordum da..." Mektup yığınını aralarındaki boşluğa bıraktı ve ayağını frenden çekip temkinli bir şekilde gaza bastı. Aracın tekerlekleri çamurlu yolda dönerek çakıl taşlı yola çıktı ve ilerlemeye başladı. Önlerindeki bomboş yol, yeni yağan karın oluşturduğu kıvrımlı bir nehre benziyordu. Beyaza bürünmüş dalları yere sarkan devasa Douglas köknarları ve sedir ağaçları, lan Campbell'ın neredeyse elli yıl önce ormanın içinde açtığı daracık yolu iyice sıkıştırıyordu. Yol boyunca birkaç çiftlik evi daha vardı ve yana yatmış, delinmiş posta kutuları uzun, ince sopalarıyla öylece bir köşede duruyordu.

Liam, Mikaela'nm eldivenleri ve kalın yün çorapları nereye koymuş olabileceğini düşünürken dalgın bir sesle, "Belki yemekten sonra bir kardan adam yaparız," dedi. Bir yerlerde üzerinde muhtemelen "kışlıklar" yazan bir kutu olduğunu biliyordu ama onu geçen yıl nereye sakladıklarını hatırlayamıyordu. Acaba tavan arasındaki Noel süslerinin arkasına mı sıkıştırmışlardı?

"Olabilir." "Arabayla Turnagain Tepesi'ne gidip kızakla da kayabiliriz. Bay Robbin ne zaman istersek yemeğe gidebileceğimizi söyledi."

"Olabilir."

Liam söyleyecek başka bir şey bulamadı. Kızakla kaymayacaklarını, buz pateni ya da kardan adam yapmayacaklarını, sıcak çikolata içmeyeceklerini ikisi de biliyordu çünkü bunları yapmak içlerinden gelmiyordu. Belki akıllarından geçirecek, hatta yapmaktan bahsedeceklerdi. Ama sonunda tıpkı dört haftadır yaptıkları gibi karla kaplı arazinin tam ortasındaki o kocaman eve kapanıp kendi köşelerine çekileceklerdi.

Birlikte yemek yerken boş, anlamsız bir konu açma çabasına gireceklerdi. Yemekten sonra dördü birlikte bulaşıkları yıkayacaktı. Sonra birlikte televizyon izlemeye çalışacaklardı. Bu ya Wild Discovery programı ya da bir dizi olacaktı ama yavaş yavaş birbirlerinden kopacaklardı. Jacey odasına çekilip telefonda konuşacaktı. Bret bilgisayarının başına kurulup tüm dikkatini vermesi gereken yüksek sesli, tempolu oyunlar oynayacak, Rosa örgü örecekti.

Liam ise hiçbir şey düşünmemeye çalışarak odadan odaya geçecek, boş boş gezinecekti. Böyle zamanlarda sık sık oturma odasındaki piyanonun önünde durup tuşlara bakar, müziği hâlâ

yüreğinde ve parmaklarının ucunda hissedebilmeyi diterdi. Sonra da o duygunun onu çoktan terk ettiğini anlardı.

Vitesi küçültüp sola döndü ve babasının yıllar önce yaptığı kabaca yontulmuş kemerin altından, karlarla kaplı dört sıra çitle çevrelenmiş araç yoluna girdi. Zihninin uzak bir köşesinde, sedir ağacından kemerin kirişinden sarkan ve üzerinde ANGEL ŞELALESİ ÇİFTLİĞİ yazan metal tabelanın nazik tıngırtısını duydu. Belki de o ses hayal gücünün ürünüydü ve oğluyla arasındaki o anlamsız sessizlikten başka bir şey yoktu.

Liam arabayı garaja çekip motoru durdurdu. Bret hemen emniyet kemerini açtı ve sırt çantasını kaptığı gibi eve koştu.

Liam ellerini direksiyondan çekmeden bir süre öylece oturdu. Arka koltuğa bıraktığı albüme ve hediyeye bakmadı ama orada olduklarını biliyordu. Sonunda arabadan inip girişten geçerek eve girdi. Koridorun sonundaki bir lambadan turuncu bir ışık yayılıyordu. Tanrı Rosa'yı korusun.

Liam onun yanmdayken hâlâ biraz bocalıyor, çok rahat olamıyordu. Rosa, şu hiç ses çıkarmadan yürüyebilen Soğuk

Savaş casusları kadar sessizdi. Liam bazen Rosa'nın onu izlediğini fark eder ve o koyu renkli gözlerdeki hüznü açıkça görürdü. Rosa'nın yanına gidip, Söylesene, Rosa, sana ne oldu? diyebilecek türden bir adam olmayı bazen çok istiyordu. Fakat aralarında bu türden bir ilişki yoktu. Liam o özel soruyu sorarsa Rosa ona yanıt vermezdi. Bu yüzden birbirlerinin peşinde dolanıp duruyorlardı; yakın ama çok da yakın olmayan bir mesafeden...

Şimdi Liam evin içinde gezinirken ışıkları da açıyordu. Rosı'\ a elektriğin ucuz olduğunu ne kadar söylerse söylesin kadın yalnızca ihtiyaç duyduğu kadar ışık açıyordu.

Karanlık evlerden nefret eden Mike'ın aksine...

L.iiim btiyük odaya vardığında karanlıkta durup Yahtzee[15] oynamaya hazırlanan Rosa'yla Bret'i izlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra oyuna başlamışlardı. Keşke Bret'in oynarken ne kadar suskun olduğunu fark etmeseydi. El çırpmalardan, ıslıklardan, oğlunun oyun oynarken durmadan "yaşasın" diye bağırmalarından eser yoktu.

Karşısında sessiz bir ikili vardı: gözü morarmış küçük bir çocuk ve onun kadar durgun görünen büyükannesi.

Rosa, boyu torunundan yalnızca bir karış uzun olan, ufak tefek bir kadındı ve sürekli başı eğik, kambur durması daha da küçük görünmesine neden oluyordu.

Bu gece de her zamanki gibi simsiyah giyinmişti. Koyu renkli giysileri saçlarının ve teninin beyazlığını vurguluyordu. O, tezatlıkların kadınıydı. Siyahla beyaz, soğukla sıcak, doğaüstü olanla gerçek olan...

Rosa başını kaldırıp ona baktı. "Hola, Doktor Liam."

Liam ona yalnızca ismiyle hitap etmesini defalarca söylemişti ama Rosa bunu bir türlü yapamıyordu. Liam gülümseyerek yanlarına gitti. "Kim kazanıyor?"

"Tabii ki torunum. Gözlerimin iyi görmemesini fırsat biliyor."

"Ona inanma sakın, Bret. Büyükannen her şeyi görür" "Bize katılmak ister misin?" "Sanmıyorum." Liam, Bret'in başını okşadı. Bu hareketi ona vakit ayırmak ve oğluyla yakınlık kurmak adına yaptığını biliyordu ama bunun ötesine geçemiyordu.

"Emin misin, baba?" Bret'in hayal kırıklığı aşikârdı.

"Eminim, dostum. Belki başka bir zaman."

Bret iç çekti. "Ah, tabii..."

Liam merdivenlere yöneldi.

15 Beş adet zarla oynanan bir çeşit masa oyunu, (ç. n.) "Doktor Liam, bekle." Rosa tek hamlede ayağa kalktı ve Liam'm peşinden yemek odasına geçti.

Orada, o karanlık ve sessiz odada Liam'a baktı. Gözleri mürekkep kadar siyah ve berraktı. "Çocuklar... bugün çok sessiz. Sanırım bir şey..."

"Bugün onuncu evlilik yıl dönümümüz." Liam cümleyi tek seferde hızla söyleyip yavaşladı. "Çocuklar... Mike'a bir Paris bileti aldığımı biliyordu."

"Ah. Lo sient&b." Rosa'nın dudaklarında tebessüme benzer bir ifade belirip kayboldu. "Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı, Doktor Liam. Bunu sana daha önce de söyledim mi, bilmiyorum." Nadiren konuşan bu kadının ağzından çıkan o sade cümle, Liam'ı derinden etkilemişti. "Teşekkürler, Rosa, ben..." Liam bir şeyler söylemeye hazırlandı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ama sesi ansızın kesildi.

"Doktor Liam." Rosa o tatlı sesiyle Liam'm ismindeki sesli harfleri uzatarak bir melodiye çevirdi. "Haydi, gel ve bizimle Yaht- zee oyna. İyi gelir."

"Hayır. İhtiyacım olan..." Kötü bir giriş yapmıştı çünkü birçok şeye ihtiyacı vardı. "Üst katta yapmam gereken bir iş var. Kış balosu için Jacey'ye Mike'ın elbiselerinden birini bulmalıyım."

Rosa ona yaklaştı. Liam onun bir şeyler daha söylemek istediği hissine kapıldı ama Rosa dönüp oyununa devam etmeye ghti.

Liam mutfağa geçip kendine bir içki koydu. Crovvn Roval viski boğazını yakarak aşağı indi ve midesini âdeta ateşe verdi. Liam elinde sımsıkı tuttuğu kadehle birlikte geniş basamaklardan ikinci kata çıktı. Jacey'nin odasının kapalı haldeki kapısının ardından sızan müziği duyabiliyordu. Jacey davulla elektronik gitarın o sarsıcı gürültüsünü müzik niyetine dinliyordu.

16 (Isp.) Çok üzüldüm, (ç. n.)

L um koridora boylu boyunca bir göz atıp yatak odasına geçerek ışığı açtı. Dağınık bir yatak ve yerlere saçılmış ayakkabılar, kıyafetler ve banyo havlularıyla karmakarışık görünen oda, bu haliyle bile ona her zamanki gibi kucak açmıştı. Ay ve yıldız desenleriyle süslü krem rengi duvarlar, tül cibinlik, halı... Gözlerini kapatsa Mike'm çift kanatlı pencerenin önünde durmuş, karı seyrettiğini görebilirdi. Üzerinde muhtemelen kıvrımlı vücudundan aşağıya hoş katmanlar halinde dökülen, şeftali rengi, ipek sabahlığı olurdu.

Liam gözlerini kapatmayı reddetti ama o hayal çok baştan çıkarıcıydı, hem de çok...

Bunun yerine tam karşıya baktı.

Giyinme odasının kapısı sanki gözlerinin önünde büyüyordu. Mike'ın hastanede ihtiyaç duyabileceği şeyleri valize rastgele tıkıştırdığı kaza gününden beri oraya girmemişti.

Liam odaya girip dolabın önünde durdu ve elini uzatıp kulbu çevirdi. Meşe ağacından kapak haftalardır bu anı bekliyormuşçasma gıcırdayarak kolayca içe doğru açıldı.

Karşı duvarı boylu boyunca kaplayan ayna, Liam'ın görüntüsünü yakalayıp karşısına rengârenk giysilerin içinde kalmış, dağınık saçlı, kıyafetleri üzerinden dökülen, ince, uzun bir adam

Kristin Hannah

çıkardı. Giysiler iki tarafta düzenli bir şekilde plastik askılara asılmış, tam bir renk çemberi gibi düzenlenmişti. Nordstrom mağazasının tasarım giysiler departmanının fildişi rengi plastik askılarıysa ayrı bir yerde toplanmıştı. Bu askılara Mike'm gece kıyafetleri asılıydı. Liam'ın ayaklarını hareket ettirebilmesi biraz zaman aldı. Mike'm Polis Balosu'nda giydiği elbiseyi bulmak için giysi kılıflarını tek tek kontrol etti. Altıncı kılıfı açtığındaysa beklediği gibi ipek ya da kadife bir elbise yerine karşısına pantolon askısına asılmış bir yastık kıjıfı çıktı.

Liam kaşlarını çatarak yastık kılıfını aldı. Zarif, beyaz, ipek bir kumaşı vardı; kullandıkları yastık kılıflarına hiç benzemiyordu. Kılıfın bir kenarına da birinin adının baş harfleri işlenmişti: MLT.

Mikaela Luna... bir şey.

Liam bir an kalbinin durduğunu sandı. Bu, Mikaela'nın önceki hayatından kalan bir şeydi.

Liam bunu görmezden gelip elbise kılıfının fermuannı çekmeli, gördüğü şeyi tamamen unutmalıydı. Bunu biliyordu çünkü elleri terlemeye başlamış ve içini bir huzursuzluk kaplamıştı.

Yıllar boyunca zihninde bir sürü soru birikmişti ve Mikaela, "O konuya girmeyelim, Liam. Geçmişin bir önemi yok artık," dedikçe Liam da o soruları bilinçaltına itmişti. Mikaela'nm gözlerinde ne zaman hüzünlü bir ifade belirse ya da bir şeyin etkisiyle kahkahasının kederle bölündüğünü görse Liam kendi kendine "neden" diye sorardı. Geçmiş elbette ki önemliydi. Liam öyle değilmiş davranmaya çalışıyordu çünkü karısını seviyordu ve o derin kedere kimin ya da neyin sebep olduğunu öğrenmekten korkuyordu. Fakat tanıdığı hiç kimsenin bu tür şeylerin nerede satıldığını bile bilmediği o pahalı yastık kılıfına dokunup MLT harflerinin o boş ümitler vaat eden gizemini hissettiği an Liam âdeta kayboldu. Görmezden geldikleri geçmiş oradaydı işte... Karısının dolabındaki Nordstrom elbise kılıfının içine gizlenerek yıllarca onlarla birlikte yaşamıştı ve Liam da şimdi tıpkı Pandora gibi o kılıfın içine bakmıştı. Yastık kılıfını eline aldıktan sonra içinde bir şey olduğunu hemen anlamıştı. Kılıfla birlikte yatak odasına gidip dört direkli, battal boy yatağına oturduğunda kendini garip bir boşluğun içine düşmüş gibi hissetti. Uzunca bir süre yastık kılıfına bakıp bazen yapılan bir şeyin geri alınamayacağı, bazı sırların ortaya dökiıl-

dükten sonra ilişkinin tüm katmanlarını asit misali yakabileceği bilinciyle tehlikenin boyutunu değerlendirdi.

Yine de sonunda öğrenmenin cazibesi karşı konulamayacak ölçüde güçlüydü. Liam yıllarca Mikaela'nın sır küpünün kapağını açmaya

çalışmıştı. Acısının kaynağını öğrenirse onu anlayabileceğini, ona yardım edebileceğini

düşünmüştü.

Liam kendine bu yalanları söylerken bir yandan da yastık kılıfını ters çevirmiş, sararıp solan fotoğrafların, gazete kupürlerinin, resmî görünümlü belgelerin yorganın üstüne dökülüşünü izlemişti. Yastık kılıfından en son düşen şeyse kocaman, pırlanta taşlı bir alyanstı. Liam yüzüğe o kadar uzun süre baktı ki görüşü bulandı ve sonra gözünün önüne başka bir yüzük geldi; incecik, düz bir yüzük... Pırlanta istemiyorum, Liam, demişti Mikaela usulca ve Liam onun sesinin çatladığını fark etmişse de bunu önemseme- mişti. Mikaela'nm bu tür şeylere önem vermemesi hoşuna gitmişti. Oysa onun bir pırlanta yüzüğü zaten varmış.

Bakışlarını pırlanta yüzükten yirmi santime yirmi beş santim boyutundaki renkli bir fotoğrafa çevirdi. Fotoğrafın yarısı görünmüyordu. Liam'ın tek görebildiği, üzerinde gelinliğiyle Mikaela'ydı. Damat özenle kesilmiş bir gazete kupürünün arkasına gizlenmişti. Liam o kupürü almak istedi ama elleri fena halde titriyordu. Ona dokunmazsa, o kupürü çıkarmazsa fotoğrafın diğer yarısındaki adamın hiç var olmayacağı gibi çılgınca bir fikre kapıldı.

Fotoğraftaki Mikaela'yı tanımakta hayli zorlandı. Küçük pırlanta taşlarla süslü, dalgalı, siyah saçları hoş ve zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı. Makyajı kedi bakışlı kahverengi gözlerini vurgulamış, açık renkli, dolgun dudaklarını binlerce erkeğin rüyalarını süsleyecek şekle sokmuştu. Kolsuz elbisesi yumuşak, sedefli bir beyazdı. İkinci düğününde giydiği krem rengi, gösterişsiz gelinliğe hiç benzemiyordu. İpek kumaşın üstünde binlerce pul ve boncuk vardı. Öyle ki elbise pırlantalardan ve buluttan yapılmış gibi görünüyordu. Bu dünyaya ait değil gibiydi.

Liam bu fotoğraftaki kadını daha önce hiç görmemişti ve bu da ona acı vermişti. Yine de bu acı, Mikaela'nın yüzündeki tebessümü gördüğü anda hissettiği acıyla kıyaslanamazdı. Ne yazık ki karısı Liam'a bir kez olsun böyle gülümsemem işti.

Dünya âdeta avuçlarının içine konmuş ışıltılı bir mücevhermiş gibi gülümsüyordu.

Liam yavaş yavaş fotoğrafa uzanıp aldı. Gazete küpürü yere düştü ve sonunda damadın yüzü göründü.

Julian True.

Bir an için sersemlediğini hisseden Liam'ın nefesi kesildi. Kalbinin parçalarına ayrıldığını gerçekten hissetmişti.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı, bu sözleri dua mı yoksa lanet okuma niyetiyle mi söylemişti, bilmiyordu. Karısı ilk evliliğini dünyanın en ünlü film

yıldızlarından biri olan Julian True'yla yapmıştı.

"Babaaa! Yemek hazır!"

Liam sendeleyerek ayağa kalkıp yatağın üstündeki fotoğraflardan uzaklaştı. Kapıyı arkasından çekti ve

kilidin o boğuk sesini duyduğunda yürümeye başladı. Burada kalmanın bir anlamı yoktu. Gördükleri

değişmeyecekti. Liam o yakıcı görüntüleri sonsuza dek yüreğinde taşıyacaktı.

Meşe ağacından kaygan parmaklıklara kenetlenip merdivenlerden indi ve yemek odasına girmeden önce derin bir nefes aldı.

Çoktan masaya oturan Bret, büyükbabasının elleriyle oyduğu meşe ağacmdan kocaman sandalyede cüce gibi görünüyordu. Yanı başındaki Jacey ise kırmızı mavi kareli peçetesini kucağına seriyordu. "Merhaba, baba/' dedi gülümseyerek.

O anda kızını Mike'a o kadar benzetmişti ki az kalsın şaşkınlıktan dengesini kaybediyordu.

Rosa elinde cam salata kâsesiyle ve koltuğunun altına sıkıştırdığı soslarla odaya geldi. Liam'ı görünce duraksadı, sonra hafifçe gülümsedi. "Güzel, çok güzel... Gelmene sevindim. Otur Doktor Liam," dedi ve salata kâsesini masaya koyup kendi sandalyesine çöktü.

Her zamanki gibi masanın diğer ucundaki sandalyeye kimse bakmadı. Liam yemeğini şu Disney robotları gibi

yiyordu. Kupkuru dudaklarına bir tebessüm yerleştirmişti.
Jacey'yle Rosa'nın ona nasıl baktığının farkındaydı. Normal davranmaya, en azından son bir aydır yemeklerini yerken büründükleri kayıtsızlığı yakalamaya çalışıyordu. Fakat çok yorulmuştu ve maskesi de artık iyice yıpranmıştı. "Baba?"

Başını tavuklu enchilada[x7]'dan kaldırırken tavukları iştah kaçırıcı turuncu mantarlar gibi tabağının kenarına topladığım fark etti. "Efendim, Jace?"

"O elbiseyi bulabildin mi?"

"Evet, tatlım, buldum. Onu sana yemekten sonra veririm.
Belki büyükannenle birlikte saçlarına da şekil verirsiniz."

Jacey gülümsedi. "Teşekkür ederim, baba."

Baba.

Bu kelimenin ucunda batınca kan akıtan bir kanca vardı.

Jacey ona en başından beri böyle hitap ediyordu. O zamanlar çok küçüktü. Örgülü simsiyah saçları, vücut ölçülerine asla uymayacakmış gibi görünen kocaman kulakları ve henüz düşmemiş süt dişleriyle dört yaşında bir kız çocuğuydu.

Mike'm, kucağında Jacey'yle birlikte kliniğe geldiği günü hâlâ hatırlıyordu. Liam babasını birkaç ay önce kaybetmişti ve Mikaela'yla tekrar konuşabilmek için fırsat kolluyordu.

Jacey'nin ateşi tehlikeli bir şekilde yükselmişti ve vücudu kasılıyordu. Önce gerilip titriyor, hemen ardından kendini bez bebek gibi bırakıyor, kahverengi gözleri uykulu bir ifadeye bürünüp odaklanmakta güçlük çekiyordu.

17 Bir tür Meksika yemeği, (ç. n.)

"Bize yardım et," demişti Mikaela usulca. Liam acil olmayan bütün randevularını iptal etmiş ve onlarla birlikte acil servise gitmişti. Ameliyathaneye girmiş, cerrahın Jace/nin karnını nazikçe açıp apandisitini çıkarışını izlemişti. Jacey'nin bayıltılmadan önce son gördüğü, ayıldığında da ilk gördüğü kişi Liam olmuştu. Liam hastalarını Doktor Granato'ya transfer ederek sonraki üç gününü hastanede Mikaela ve Jacey'yle birlikte geçirmişti. Üç yüz yirmi numaralı odanın dikdörtgen penceresinden 4 Temmuz Bayramı'nda atılan havai fişekleri birlikte izlemişlerdi.

Liam hastanenin kafeteryasında MikeTa birlikte saatlerce oturmuş, onun konudan konuya atlayışını dinlemişti. Mikaela'nm gözü bir an için duvar saatine ilişince ağlamaya başlamıştı. Liam masadaki yemedikleri yiyeceklerin üstünden uzanıp onun elini tutmuştu. "İyileşecek," demişti, "bana inan..."

Mike, Liam'ın Mike'ı da gözyaşlarıyla dolu kahverengi gözleri ve titreyen dudaklarıyla ona bakarak, "İnanıyorum," demişti.

Böyle başlamıştı her şey.

Jacey o kadar uzun zamandır ona baba diye hitap ediyordu ki Liam başka bir babanın, hem karısının hem kızının sevgisini geri isteyebilecek bir adamın daha olduğunu unutmuştu.

"Baba. BABA!"

Bret ona bakıyordu. Morarmış gözü yüzünden minik suratının simetrisi bozulmuştu. "Beni basketbol seçmelerine götüreceksin, değil mi?"

"Elbette, Bretster."

Bret başını sallayıp Jacey'ye bir şeyler söyledi. Liam dikkatini vermeye çalıştıysa da yapamadı. Zihninin içinde bir tek cümle dolaşıp duruyordu: Julicm Trne'yla evliymiş.

Liam başını tekrar kaldırdığında Rosa'nm onu kısık gözlerle tartarmışçasına izlediğini gördü.

lül

Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Rosa?"

Liam'm ses tonu karşısında şaşırdığı açıkça belli olan Rosa ırkilmişti. Liam sesinin tonunu yumuşatması, her şey yolundaymış gibi davranması gerektiğini biliyordu ama artık bunu yapacak gücü yoktu.

"Sf, Doktor Liam. Seninle konuşmak istiyorum... özel olarak/'

Liam iç çekti. Ne harika... "Elbette. Çocuklar yattıktan sonra konuşuruz."

Liam, Rosa'mn "konuşmayı" beklediğini biliyordu ama o buna henüz hazır değildi. Neredeyse bir saatini Bret'e kitap okuyarak geçirmiş, sonra Jacey'ye iyi geceler öpücüğü verip uzun ve sıcak bir duş almıştı.

Jacey şimdi odasına çekilmiş, muhtemelen arkadaşlarından biriyle telefonda konuşup annesinin elbisesini deniyordu. Liam onun o güzel elbiseyi giydiğini ve annesine ne kadar

benzediğini görürse kendini

kaybedeceğinden korkarak Jacey'nin yanma gitmemişti.

Şu anda kendi sessiz köşesine sığınmak istiyordu. Tanrım, alt kata inip

piyanonun başına oturmak ve hüzünlü bir parça çalabilmek için neler vermezdi. Kızmak, bağırmak, ağzına geleni söylemek ve gerçek bir öfke duyabilmek

istiyordu. Fakat o öyle bir adam değildi. Mikaela'ya duyduğu aşk, duygudan çok daha öte bir şeydi; benliğinin tümüydü. Her şey bir yana en iyi bildiği

şey buydu. Mikaela'yı çok seviyordu ve bu da birini yeterince sevmemek kadar kötüydü. Yavaş yavaş alt kata indi.

Piyano boş oturma odasında unutulmuş bir âşık gibi bekliyordu.

Liam gözlerini kapattı ve müziğin bu odadan hiç eksik olmadığı geceleri hatırladı... Mike yanına otururken taburenin çıkardığı gıcırtıyı duyar gibiydi.

"Bahşiş kabul edilir," demişti Liam, binlerce gece, binlerce defa söylediği gibi. "Al sana bahşiş, piyanist adam... Karını yatağa götür yoksa şansını kaybedersin." Liam gözlerini açtığında oda boş ve sessizdi.

Sessizliği hiç bu kadar düşünmemişti ama artık her şeklini ve formunu biliyordu. Sessizlik eski sesleri hapsedip tazeliğini koruyan, camdan, ucuz bir kavanozdu.

Piyanonun yanma gidip oturma kısmı işlemeli antika tabureye çöktü. Tek parmağıyla tuşlardan birine bastı ve donuk, kederli bir ses kulaklarına doldu.

Bayan Julian True.

"Doktor Liam?"

Liam yerinden sıçraymca eli tuşlara çarptı ve piyanodan ahenksiz sesler yükseldi.

Rosa büyük salonu yemek odasından ayıran kemerin altında duruyordu.

Liam şu anda Rosa'yla konuşmak istemiyordu çünkü samimiyetin kapılarını aralarsa Rosa'ya onu öldüren o soruyu sorabilirdi: Sence beni seviyor muydu, Rosa A

Fakat Tanrı şahitti ki Liam şu anda bu sorunun yanıtını duymaya hazır değildi. "Lo siento, seni rahatsız etmek

istemedim."

Liam ona dikkatli bakınca Rosa'nm ellerinin titrediğini, sağ ayağını gergin bir tavırla yere vurduğunu gördü. Rosa'nm onun ne bulduğunu anladığına dair bir hisse kapılarak içini bir korku sardı. Rosa şimdi ona Mikaela'nm geçmişinden bahsedip Liam m öğrenmek istediklerinden fazlasını anlatabilirdi. Liam yavaşça ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Kadm o solgun tepe lambasının altında inanılmaz derecede kırılgan bir ifadeye bürünmüştü. Kırışık teni v.uı şcfi.ıl govünüvor. incecik mavi damarları pürüzsüz yanakla unda zikzaklar çi/ivordu. "Hfendim, Koşa?"

Koşa başını kaldırıp keder dolu gözlerle ona bakınca L iam onun kırık bir kalbin çektiği acıyı çok iyi bildiğini anladı. "Yıl dönümü... seni fazlasıyla etkilemiş olmalı. Düşündüm ki... beni ilgilendirmeyen işlere burnumu soktuğumu düşünmeyeceksen birlikte bir film izleyebiliriz. Bret benim için en sevdiği filmi aldı: Salak ile Avanak. Dediğine göre beni güldürürmüş." Rosa'nın Salak ile Avatmk'ı izlediğini düşünmek Liam'ı gülürn- setmişti. Yaşlı kadının bu kadar düşünceli olmasından etkilenerek, "Teşekkür ederim, Rosa," diye karşılık verdi. "Ama bu gece olmaz." "Başka bir şey var, değil mi?" dedi Rosa

Kristin flanrub

ona usulca bakarak.

Liam tekrar gülümsemeye çalıştı. "Başka ne olabilir ki? Sevgimiz karıma ulaşacak mı, Rosa? Bana hep bunu, onu sevginin uyandıracağını söyleyip durdun. Ama dört hafta geçmesine rağmen halâ uyuyor."

"Pes etme lütfen."

Liam ona uzun, çaresizlik dolu bir bakış attı ve usulca, "Mücadele edecek gücüm kalmadı," dedi.

Bu doğruydu. Karısı hayata örümcek ağı kadar ince bir iple bağlıydı ve şimdi ansızın kendi hayatının da ona bağlı olduğunu hissediyordu.

"Hayır, Doktor Liam. Sen benim tanıdığım en güçlü adamsın."

Liam kendini güçlü hissetmiyordu. Hatta hiç bu kadar zayıf düşmemişti. Burada biraz daha kalıp böylesine soğuk bir gecede Rosa'nın, içini ısıtan şefkatini hissederse o soruyu soracağını biliyordu: Sence beni seviyor muydu, Rosa?

"Bunu şimdi yapamam."

Yürürken yanından geçtiği sandalyeyi itti ve sandalyenin tak diye yere düştüğünü duydu. Arkasına döndüğünde antika aynanın

gumuş rengi yüzeyiyle karşı karşıya kaldı, (iöz çevresini saran çizgiler, keçeli kulemle çizilmiş gibi kabarık, ve koyu renkli görünüyordu,

Kahkaha t/ızcileri...

Mikt* onlara öyle diyordu, f akat Liam en son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu.

Görüntüsü gözlerinin önünde çarpılıp bulandı ve bir an için gördüğü kişinin kendisi olmadığını düşündü. Ondan daha genç, göz kamaştıracak kadar yakışıklı, milyonlarca film bileti sattırabilecek güçte bir tebessüme sahip olan bir adamdı gördüğü. "Hastaneye

gitmeliyim."

"Ama..."

Liam, Rosa'nın yanından geçti. "Hem de hemen," dedi ve paltosunu duvardaki askıdan aldı. "Karımı görmeliyim."

Acil servis bu gece kalabalıktı. Aydınlık koridorlar konuşma ve ayak sesleriyle yankılanıyordu. Liam hemen Mike'm odasına gitti.

Ait olmadığı bir yatakta yaralı bir prenses gibi yatıyor, göğsü ritmik bir şekilde yükselip iniyordu.

Liam ona yaklaşarak, "Ah, Mike..." diye mırıldandı. Özenle kurduğu o basit rutin; yapraklar, yastıklar ve müzik artık onun çok ötesindeydi.

Karısına baktı.

Hâlâ çok güzeldi. Liam bazen onun yalnızca uyuduğunu, sıradan bir sabah olduğunu ve her an uyanıp ona sarılacağını düşünüyordu. Fakat bu gece bunu yapamıyordu.

Mikaela'nın elini sıkıca kavrayıp teninin sıcaklığını hissederken, "Seni görür görmez sana âşık oldum," dedi. O zamanlar bile onun bir şeyden ya da birinden kaçtığını anlamıştı, bu çok belliy di. Fakat Liam'ın umurunda mıydı? O ne istediğini biliyordu: Mikaelası

Ukvy'yi ve Last Bend'de yeni bir hayat kurmayı... Sonsuza dek sürecek bir aşk istiyordu. Mikaela'nm kim olduğunu, eskiden nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Nereden bilecekti ki? Magazin dergilerini okumazdı, okusa bile Kayla True hakkında, onun için hiçbir şev ifade etmeyen bir kadın hakkında bir şeyler okumuş olacaktı.

[acey'nin ameliyattan sonraki iyileşme sürecinde Mikaela, Liam'dan uzak durmaya çalışmıştı. Liam onun ne kadar yorgun, korkmuş ve yıpranmış olduğunu görebiliyor, onun yanında olmak istiyordu. İzin ver rüzgâra karşı sığınağın olayım, diye fısıldamıştı, seni ısıtayım.

Liam, Mikaela'nm ona neden yaklaştığını, yatağına girip onu öpmesine izin verdiğini biliyordu. O savunmasız, yapayalmz, minik bir kuştu ve Liam ona bir yuva yapmıştı. Mikaela zaman içinde gülümsemeyi öğrenmişti ve Liam'ın yanında geçirdiği her gün bir lütuftu. Liam gözlerini kapatıp anılarını süzgeçten geçirmeye başladı. Bir kısmını kenara ayırdı, bir kısmının da keyfine yeniden vardı. Angel Şelalesi'ndeyken onu ilk kez öptüğü o parlak ve güneşli günün, Mikaela'nm şiddetli bir kahkaha attığında horultuya benzer sesler çıkarmasının ve iyi bir Hallmark komedisi izlerken ağlayabilmesinin,

Bret'in doğduğu gün onu Liam'ın kollarına verdiklerinde Mike'm, hayatın güzel olduğunu fısıldamasının, ona evlenme teklif ettiği günün tadını çıkardı. Liam'a en çok acı veren de buydu... Batman'in gişe rekorları kırdığı, Exxon Valdez adlı petrol gemisinin Prens William Koyu'nda petrol sızdırdığı yıldı. Angel Şelalesi'nde durgun, yeşil bir göletin kenarında bir

battaniyenin üstüne uzanmışlardı. Mikaela yaşlı gözlerle ona hamile olduğunu söylemişti.

Liam dikkatli adımlar atması gerektiğini biliyordu. Aslında tek yapmak istediği başını geriye atıp kahkahalarla gülmekken temkinli davranabilmesi çok zordu ama kendini tutup Mikaela'nın yanağına dokunmuş ve ona evlenme teklif etmişti.

Ben daha Önce evlendim, diye yanıtlamıştı Mikaela tek bir gözyaşı damlası pembe yanağından süzülürken.

Olsun, demişti Liam yalnızca.

Oysaki bu önemliydi.

Elbette ki Liam bunu biliyordu.

Onu bütün kalbim ve ruhumla sevdim, demişti Mikaela. Onu sonsuza dek sevmekten korkuyorum.

Anlıyorum.

Fakat Liam asıl anlayanın Mikaela olduğunu biliyordu. Mikaela onun kalbini kırdığının farkındaydı. Dönüp onun yanına diz çökmüştü. Sana anlatamayacağım şeyler var... hem de hiçbir zaman. Hakkında konuşmak istemediğim konular...

"Hiçbirini umursamadım, değil mi, Mike? Kırk yaşındaydım ve kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüştüm. "Seninle tanışana kadar aşktan vazgeçmiştim, bunu biliyor muydun? Ben harika bir adamın gölgesinde

büyüdüm. Tanıdığım herkesin beni ünlü lan CampbellTa kıyasladığını biliyordum ve onunlayken kendimi bir pırlantanın yanındaki akik taşı gibi hissediyordum. "Sonra seninle tanıştım ama sen babamı gerçek anlamda tanımamıştın. Sonunda beni onunla kıyaslamayacak birini bulduğumu düşündüm. Ama senin zaten bir pırlantan vardı, değil mi, Mike? Bense yine sıradan bir akik taşıydım..."

Fakat Liam bunların hiçbirini ona evlenme teklif ederken Mikaela ona hayatının aşkını çoktan bulduğunu ve kaybettiğim itir.it ettiği sırada söylememişti. Tek dile getirdiği şey Mikaela'yı sevdiği ve aşkına biraz olsun karşılık verirse mutlu olacaklarıydı.

Liam, Mikaela'mn buna gerçekten inanmak istediğini ama tam anlamıyla inanmayı da başaramadığını biliyordu.

Sam asla yalan söylemeyeceğim, Liam ve ihanet de etmeyeceğim. Sana iyi bir eş olacağım.

Seni seviyorum, Mike, demişti Liam, Mikaela'mn gözyaşlarını seyrederken. Ben de seni seviyorum.

Liam yıllar içinde Mikaela'mn onu sevmeyi öğrendiğini sanmıştı ama şimdi içini bir kuşku sarmıştı. Mikaela onu

önemsiyor olabilirdi ama hepsi bu kadardı.

"Bana söylemeliydin, Mike," dedi. Fakat kelimeler dudaklarından dökülürken bile yalanın aralarında yankılandığını duydu. Mikaela ona hiçbir şey söyleyemezdi. En azından bu konuda haklıydı. Liam neler olduğunu öğrenmeye dayanamazdı. Mikaela onu hiç değilse bu kadarım düşünecek kadar sevmişti.

"Yastık kılıfını buldum, Mike," dedi Liam, ona yaklaşarak. "Fotoğraflar... Gazete kupürleri... O..."

Liam onun elini sıktı. "Sanırım bana neden söylemediğini anlıyorum. Ama canımı yakıyor, Mike. Tanrım, çok canım yanıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum." Liam ona doğru eğildi. "Beni hiç sevdin mi, Mike? Bu sorunun cevabını bilmeden nasıl yoluma devam edebilirim?" "Sanırım sormamalıyım bile," dedi. "Bakışlarında görmeliydim, beni bir başkasıyla kıyasladığını anlamalıydım. Tanrı biliyor ya, bunu anlayacak kadar da tecrübeliyim. Peki, neden göremedim? Julian True'yla nasıl rekabet edebilirdim ki?"

Mikaela göz kapaklarını hareket ettirdi. Lıam'm nefesi kesildi ve Mikaela'mn elini öyle şiddetli bir şekilde sıktı ki narin kemiklerini incitmiş bile olabilirdi. "Mike...

beni duyabiliyor musun? Beni duyuyorsan gözlerini kırpıştır." Liam diğer eliyle düğmeye basarak hemşireyi çağırdı.

Birkaç saniye sonra Sarah nefes nefese kalmış bir halde odaya girdi. "Doktor Campbell, o..."

"Gözlerini kırpıştırdı."

Sarah yatağa yaklaşıp önce Mike'ın elini, sonra da Liam'ı inceledi.

Mike hiç kımıldamıyordu ve gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Haydi, Mike. Beni duyuyorsan gözlerini kırpıştır."

Sarah makineleri teker teker kontrol etti ve Liam'ın yanında durdu. "Sanırım sadece bir refleksti. Belki de..."

"Hayal görmedim, lanet olsun! Gözlerini kırpıştırdı."

"Doktor Penn'i arasam iyi olacak."

"Ara," dedi Liam, başını kaldırmadan. Teybin düğmesine basmasına yetecek kadar bir süre Mike'm elini bıraktı. Müziğin sesi odayı doldurdu. Carole King'in Tapestry adlı albümünden şarkılar çalıyordu.

Liam tekrar karısının ellerini tuttu. Bu kez ikisini birden tutmuş, onunla sohbet etmeye, aynı şeyleri tekrarlamaya başlamıştı. Liam konuşup yalvarmaya devam ederken Stephen odaya gelmiş, Mike'ı muayene edip sessizce gitmişti.

Liam boğazı kuruyup içindeki bütün ricaları tüketene kadar konuştu. Sonra sandalyesine çöküp başmı eğdi. Lütfen Tanrını. ot:a yardım et.

Fakat yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde biliyordu ki Mikaela'nm gözünü kırpıştırmasını sağlayan Tanrı değil, bir isimdi. Bunca hafta sonra

telaffuz edilen bir isim... Mikaela o ismi duyduğunda tepki vermişti.

Juîian Trııe.

m

Gri siyah bir denizde yüzüyor... bir koku alıyordu. Çiçekler... Tanıdık bir çalıyordu. Müziğe dokunmak istiyordu ama kolları yoktu$ bacakları da... Gözleri de yoktu. Tek hisse ttiği$ kalbinin küt küt attığıydı. Kalbi bir yavru kuşunki kadar hızlı atıyor ve Mikada korkunun o metalik tadını alabiliyordu. "Bana söylemeliydin."

Tanıdık bir sesti bu; tatlı ve yatıştırıcıydı. Bir zamanlar bir yerlerde o sesi duyduğunu biliyordu ama ne öncesi vardı ne de şimdisi. Yalnızca karanlık$ korku ve bir şeylere duyulan umutsuz bir özlem vardı.

"Julian."

Julian... O isim yüreğinin derinlerine$ en derinlerine çöküyor$ kalbinin daha hızlı

atmasına neden oluyordu. Mikaela ona uzanmak$ onu göğsünde tutmak istiyordu. Julian... Kapkaranlık bir harabeden farksız olan hayatı$ başka bir kelimeye$ hatırladığı bir kelimeye bağlanıyordu.

Aşk...

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Rosa son kahvaltı tabağını yıkarken telefon çaldı... çaldı... çaldı. Kaşlarını çatıp merdivenlerin başına gitti ve telefona yanıt vermesi için Doktor Liam'a seslendi.

Diğer odada telesekreter devreye girdi ve Rosa kızının sesini duyunca olduğu yerde donakaldı. Ansızın içinde bir ümit yeşermişti. Fakat sonra onun kayıtlı bir

mesaj olduğunu hatırladı.

"Rosa? Orada mısın? Aç şu telefonu, lanet olsun. Benim, Liam." Rosa ıslak bulaşık bezini omzuna atıp telefona yanıt vermek için tekrar mutfağa koştu. Nefes nefese kalmış bir halde, "Hela," dedi. "Çocuklar okula gitti mi?" diye sordu Liam.

"St Bret'in otobüsü az önce gitti."

"İyi. Hastaneye gel."

"Yoksa Mikaela..."

"Durumu aynı. Acele et." Liam biraz duraksayıp sonra yine, "Lütfen, Rosa, acele et," dedi.

"Hemen çıkıyorum."

Liam o an hoşça kal bile demeden telefonu kapatınca telefonun sinyal sesi Rosa'nm kulağında çmlamıştı.

Rosa telefonun yanındaki askıdan arabanın anahtarını ve çantasını aldı. Dışarıda kar atıştırıyordu; şiddetli bir yağış değildi ama onun gibi yaşlı bir kadının arabasını yavaş sürmesini neden olacak yoğunluktaydı. Kasabaya, oradan da hastaneye giden yol boyunca umudunu yitirmemeye çalıştı. Fakat Doktor Liam'm sesinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Onun gibi güçlü ve sakin bir adamın öfkelendiğini görmek ürkütücüydü çünkü onca kötü haber karşısında duruşunu hiç bozmamıştı. Rosa arabasını ziyaretçiler için ayrılan boş yerlerden birine park edip paltosuna uzandı ve o anda ıslak bulaşık bezinin hâlâ omzunda olduğunu fark etti. Bir de o sabah saçlarını örmediğini... Uçuşup duran kar beyazı saçlarıyla yaşlı bir korkuluğu andırıyor olmalıydı. Onun gibi yaşlı ve bekâr bir kadın bu kadar kötü görünmeme! iydi.

Otoparktan geçerken saçlarını ördü. Lastik toka takmadan örgüsünün çözüleceğini biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Aceleyle hastaneye girdi. Mikaela'nm odasının kapalı kapısının ardında duraksayıp derin bir nefes aldı ve Bakire Meryem'e dua ettikten

sonra kapıyı açtı. Her şey aynı görünüyordu. Mikaela bu sabah sırtüstü uzanmıştı. Güneş ışığı

kısmen açık perdeden içeri süzülüp muşamba döşemenin üstüne san bir ışık yansıtıyordu.

Liam yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Üzerinde dünkü kıyafetleri olan hâki pantolonu ve siyah kazağı vardı. Fakat şimdi biri onlan ayağının altına alıp çiğnemiş gibi buruş buruş olmuşlardı. Liam'm vorgun gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. Rosa kaşlarını çatarak, "Dün geceyi burada geçirmişsin," dedi. "Neden?.." Liam'm gözlerindeki ifade öylesine soğuk ve yabancıydı ki Rosa sözlerini yanda kesti. "Doktor Liam?"

"Julian True."

Rosa'nın nefesi kesildi. Kadın yatağın metal parmaklıklarına tutundu; bir yerlere tutunmazsa düzecekti. Bacakları erimeye yüz tutmuş tereyağı gibiydi.

"Perdon^{n}?"

"Beni duydun. Onun adını söyledim." Rosa titreyen elini göğsüne bastırdı. "Neden?.." Rosa'nın boğazı kül gibi kurumuş, ağzından bir kelime daha çıkaramamıştı. Yatağın

parmaklıklarından uzaklaştı ve komodinin üstündeki sürahiye uzanıp kendine bir bardak su doldurdu. Sonra onu bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde üç büyük yudumda içti ve bardağı elinden bıraktı. Ardından Liam'a baktı. "Neden onun adını söyledin şimdi?"

"Dün gece Mike'm elbisesini ararken dolabın içine saklanmış bir yastık kılıfı buldum. İçi fotoğraflar ve gazete kupürleriyle doluydu. İçinde bir de kocaman bir pırlanta yüzük vardı." Liam sandalyesinden kalkıp Rosa'ya doğru yürüdü. "Elbette ki o ismi biliyordum, herkes bilir. Ama benim için bir anlamı olduğunun farkında değildim."

Rosa gülümsemeye çalıştı. "Se... senin de Mikaela'dan önce sevdiğin bir kadm olmuştur." "Sharon Stone'u değil ama..."

Rosa sonunda ona baktı. "Bu meseleyi unut, Doktor Liam. Geçmişte kaldı. Mikaela'nm başından bir evlilik geçtiğini biliyordun."

"Watergate skandali çoktan geçmişte kaldı, Rosa. Ben başka bir şeyden bahsediyorum. Üstelik bunu nasıl öğrendim, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Onun adını Mikaela'ya fısıldadım. O kadar... Yalnızca adını söyledim ve Mikaela gözlerini kırpıştırdı. Evet, bunun bir anlamı olmayabilir ama bunca hafta sonra çok büyük bir tesadüf değil mi?"

(j<sp.) Affedersin, ne dedin? ig. n.i

Gözlerini mi kırpıştırdı?"

Evet."

O anda Rosa, Liam'ın öfkesinin aynı hızla kaybolduğunu gördü, öfkeden arınınca Liam yine yaşlı, yorgun ve ürkek görünmüştü.

' Onca zaman onunla konuştum, elini tuttum, saçını taradım ve ona aşk şarkıları mırıldandım. Neden? Çünkü beni aşkın ona ulaşacağına inandırdın. Ama ona ulaşan benim aşkım değil, Rosa. Seninki de değil. Yalnızca bir adamın adı..." dedi kısık bir sesle.

"Tanrım..." Rosa tekrar parmaklığa tutundu ve uyuyan kızma baktı. "Mikita,

bizi duyuyor musun, cjuerida?

Duyuyorsan gözlerini kırpıştır."

Liam iç çekti. "Bizi duyuyor. Ama yanlış şeyleri söylüyoruz."

Rosa kulaklarını tıkamak istedi. Liam'ın bundan sonra söyleyeceklerini duymak istemiyordu ama o soruyu sormadan da edemedi: "Peki, ona ne

söylemeliyiz?" Liam ona o kadar yaklaştı ki Rosa onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti. "Belki de bizim ona olan sevgimizden değil, Mikaela'nm o adama olan sevgisinden bahsetmeliyiz."

"Yapma, lütfen..."

"Ona Julian'dan bahsetmeni istiyorum. İlişkilerine dair ne biliyorsan anlat.

Mikaela'ya o adamı ne kadar çok sevdiğini hatırlat. Bu belki bize dönmesini sağlar."

Rosa dönüp Liam'a baktı. Dudaklarının titrediğini hissediyordu. Dudaklarının titremesi parmaklarının titremesiyle uyumluydu ama buna engel olamıyordu. "Bu çok tehlikeli."

"İnan bana, Julian sayesinde uyanacaksa..." Liam elini dağınık saçlarının arasında gezdirip gözlerini kapattı.

Rosa, Liam'ın, böylesine derinden seven bu iyi kalpli adamın canının ne kadar yandığını tahmin edebiliyordu. Sanki ona biraz daha yaklaşsa paramparça olan

kalbinin sesini duyabilecekti.

"Bu onun hayatı," dedi Liam sonunda. "Ona ulaşmak için elimizden geleni yapmalıyı*."

Rosa ona itiraz etmek istedi. "Denerim, ona eskiden kim olduğunu ve kimi sevdiğini anlatırım ama bir şartla: Mikaela'nın seninle evli olduğunu unutmayacaksın."

Liam bir şeyler söyleyecek gibi olduysa da sonunda dönüp pencereye yürüdü. Rosa ona baktı. "Se... sen burada olmayacaksın, değil mi, Doktor Liam? Kalman sana daha çok acı verir."

Liam ona bakmadı. Nihayet konuştuğundaysa sesi kısık ve pürüzlüydü. Onun sesine hiç benzemiyordu. "Kalıyorum. Bence sevdiğim kadını tanımamın tam sırası."

Rosa yatağın yanında durup boynundaki gümüş St. Christopher madalyonunu sıkıca kavradı.

Yavaşça gözlerini kapattı.

O günleri hatırlamayı kendine on beş yıl önce yasaklamıştı. Rosa, Julianm sakin hayatlarına girip her şeyi değiştirdiği o dönemi böyle anıyordu: o günler... Anıların aslında onu hiç terk etmediğini ancak şimdi görebiliyordu. Bazı şeyler hiç unutulmuyordu ve bazı insanlar hep aynıydı.

Mikaela'nın o zamanki halini gözünde canlandırdı. O zamanlar yirmi bir yaşındaydı. Kahverengi, parlak gözleri, dalgalı siyah saçlarıyla, göçmen işçilerin altyapısı olmayan barakalarda sekizer kişi kaldığı sıcak, ıssız bir çiftlik kasabasının göz alıcı çiçeğiydi o... "İyi" adamlarla MeksikalIların arasına beton duvarların örüldüğü bir kasabanın çiçeğiydi. Yarı MeksikalI bir piç olan MİkaeIa, her iki dünyada da pek sevilmiyordu.

Julian'm onların hayatına girdiği gün, yazın en sıcak dönemiydi. Mikaela yüksek okuldan yeni mezun olmuştu.

Bab Washington Üniversitesinden akademik burs kazanmıştı ama Rosa kızının daha büyük havailer kurduğunu biliyordu.

Cambridge, Harvard, Sorbonne... Mikaela'ya hitap eden okullar bunlardı ama onun gibi kızların öyle okullara gidemediğini ikisi de biliyordu. Mikaela'nın genç bir kızken kendini yapayalnız hissetmesi Rosa nm hatasıydı. Mikaela yıllarca babasının insanların içindeyken de onunla konuşmasını beklemişti. Sonra babasından ve babasının o kusursuz, beyaz tenli çocuklarından nefret ettiği karanlık, öfke dolu yıllar gelmişti. Bunlar Mikaela'nın kasabadaki bütün tuvaletlere babası hakkında kötü şeyler yazdığı, o mavi gözlü, sarışın kızının çok istediği bir şeve kavuşamadığını bir kez olsun görebilmek için Tanrı'ya dualar ettiği yıllardı. Fakat zamanla bu dönem de geçmiş, Mikaela daha derin bir yalnızlığa gömülmüştü. MeksikalI garson kadının piç kızı olarak anılmayacağı bir yerlere gitmenin hayallerini kurmaya başlamıştı. Rosa'ya başka insanların hayatlarını pis pencerelerden izlemekten bıktığını söyleyip duruyordu.

Rosa ve Mikaela yoğun ve çok sıcak geçen öğle vardiyasında lokantada çalışıyorlardı.

"Mikita o masayı biraz daha silersen eriyip gidecek."

Mikaela bezi fırlatmış, yumuşak kumaş san formikanın üstüne düşmüştü. "Bay Gruber'm masasının temiz olmasına ne kadar önem verdiğini biliyorsun, anne ve öğle yemeği için her an gelebilir. Joe'ya köfteli sandviçini hazırlamasını söyleyeceğim..."

Mikaela'nın sözlerini, deprem

uğultusuna benzeyen bir gürültü bastırmıştı. Lokantanın tezgâhın

arkasındaki küçük mutfağında duran joe, başını ızgaradan kaldırmış, elinin tersiyle ağzını silip, "Bu da nedir böyle?" diye homurdanmıştı.

Mikaela ise Brownlow Caddesi'ne bakan pencereye koşmuştu. Temmuz ayının iJk haftasındaydılar ve tam öğle vaktiydi. Dükkânların

önü tükenmişliğin o solgun ve güçsüz görüntüsüne bürünmüştü. Hava dışarıda durulmayacak kadar sıcaktı.

Sesler yaklaştıkça yükseliyordu. Bomboş sokakta yoğun, kahverengi bir toz bulutu, kararmış yaprakları yakalayıp döndüre döndüre uçuruyordu.

Gümüş rengi üç helikopter mavi gökyüzünde yıldırım hızıyla çatıların üzerinden geçip Bennet'ın

Süpermarketi'nin arkasında gözden kaybolmuştu. Ardından ürkütücü bir sessizlik çökmüş ve pencerelerin takırtısı durmuştu.

Bu bunaltıcı sıcak havada pürüzsüz, siyah ve inanılmaz derecede parlak bir limuzin o toz fırtınasının içinden tıpkı bir rüya gibi sıyrılıp çıkmıştı. Sunville'de hiçbir araba o kadar temiz kalamazdı. Hele Yakima'nın arka sokaklarından geçmişse bu mümkün değildi. Karartılmış camlar, kasabanın yorgun yansımasını yakalayıp geri yolluyordu. Mikaela eğilip cama iyice yaslanmıştı. Turuncu polyester kumaştan üniforması tenine yapışmıştı. Pır

pır ederek ağır ağır dönen tahta vantilatör, jambon kokusunu bile zar zor dağıtıyordu.

Üç limuzin belediye binasının önüne park edilmişti. Kimse arabadan inmemiş, motorlar da susmamıştı. Egzoz borularından ağır ağır gri dumanlar yükseliyordu.

İnsanlar birer birer dükkânlardan çıkıp kaldırımlarda duruyor, bir araya gelip kendi aralarında tahminler yürütüyor, bu kasaba için bir uzay gemisi kadar beklenmedik ve yabancı olan arabaları işaret ediyorlardı.

Rosa ve Mikaela da lokantanın daracık kapısına çıkmışlardı.

Bir kilit sesi tüm kalabalığı susturmuş, ardından kocaman, parlak böceklerin kanatlarına benzeyen kapılar aynı anda açılmıştı. Siyah takım elbiseli, güneş

gözlüklü yabancılar birbiri ardına arabalardan inmişti. Sonra o görünmüştü. Onu tanımış olmanın heyecanı bütün kalabalığı sarmıştı

'Aman Tanrını., bu Julian True..." diye fısıldamıştı biri.

Julian yabancılara karşı sergilediği o her zamanki doğal zarafetine bürünmüştü. Yüzünün yarısını örten uzun, parlak saçları olan, zayıf, uzun boylu bir adamdı. Bu haliyle cennetten düşmüş asi bir meleği andırıyordu. Cepli, siyah, bol bir tişört ve dizleri aşınıp yırtılmış eski bir kot pantolon giymişti. Bir zamanlar mavinin herhangi bir tonunda olan kot pantolonun rengi solmuş, gök mavisine dönmüştü.

Kalabalık ona yaklaşarak haykırmaya başlamıştı. O şaşkuılığın içinden tek bir

ses, tek bir isim yükseliyordu.

Julian True... Bu o... Julian True, Sunville'de!

Sonra ricalar yağmaya başlamıştı: Şuraya! Gömleğimi... defterimi... peçetemi imzalayın!

Rosa, Mikaela'ya bir şeyler fısıldamak için dönmüş ama kelimeler boğazına yapışmıştı. Kızı sersemlemişti. Mikaela lokantaya girip etrafına bakınmıştı. Rosa kızının çatlak döşemeyi, kırık lamba armatürlerini, her şeyin üstünü saran yağ tabakasını gördüğünü anlamıştı. Lokantaya bir yabancının gözüyle bakmış, utanç duymuştu.

Rosa kapıdan uzaklaşıp işinin başına dönmüş, Mikaela da tezgâha gidip şeker kavanozlarmı doldurmaya başlamıştı. Fakat ansızın ön kapının üstündeki zil çalmıştı. Orada, Joe'nun "Sıcakken Ye" adlı lokantasında, tepede ağır ağır dönen vantilatörün altında duruyordu. Mikaela yarısı boş şekerlikleri masanın üstüne düşürmüş, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Julian ona Rosa'nm o güne dek eşini benzerini görmediği bir tebessümle bakmıştı. Eski bir klişeydi bu; güneş bulutların arkasından yüzünü göstermişti. Julian'm turkuaz rengi

gözleri Mikaela'ya sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi bakıyordu.

"Si... size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Julian'ın tebessümü yorgunluğunu yansıtıyordu. O dünyaca ünlü, mısır şurubu kadar tatlı ve ağdalı Teksas şivesiyle, "Evet, tatlım," demişti Julián, "Lubbock'tan ayrıldığımdan beri gördüğüm en boktan yollarda saatlerdir yolculuk ediyoruz ve buradan Spokane'e kadar on üç yaşında ne kadar kız varsa birazdan kapının önüne doluşacak. Senin gibi küçük, tatlı bir şeyin bana bir bira ve sandviç verip huzur içinde yemeğimi yiyebileceğim bir yer göstermesini ümit ediyordum." İşte her şey böyle başlamıştı.

Rosa gözlerini açtığında Liam'm arkasında durduğunu hissedip düzenli nefes alıp verişini işitti. Uzun bir süre sessiz kaldığının farkındaydı.

"Hola, Mikita," dedi usulca. "Mama estoy aquf[9]." Rosa derin bir nefes alıp konuşmaya başladı: "Onunla, Juliân True'yla ilk tanıştığın günü hatırlıyor musun, queri da?"

Mikaela derin bir nefes aldı ve göz kapakları titreşti.

Rosa'nın içinde kaynak suyu kadar saf, temiz ve serin bir ümit yeşerdi. "Lokantada öğle vardiyasında birlikte çalışıyorduk. Daha önce hiç duymadığım türden bir gürültü kopmuştu. Küçük kasabamızda helikopterler uçuyordu. Sonra onu gördük. Sana nasıl da bakmıştı öyle... Sanki dünyadaki tek kadın şenmişsin gibi... Cazibesiyle beni bile etkilemişti. Daha önce gördüğümüz kimseye benzemiyordu ve bir daha onun gibisini görebileceğimizi de hiç sanmıyorduk. "Ne düşündüğünü anlayamayacak kadar yaşlı olduğumu sanmıştın, Mikaela'm. Ama gözlerinden her şey okunuyordu. İs lekelerine ve pisliğe

bulanmış bir Külkedisi olduğunu ve prensinin seni kurtarmaya geldiğini düşünüyordun.

"Sana 'küçük, güzel şey' demişti, hatırlıyor musun? Dios, öylesine içten bir tebessümü daha önce hiç görmemiştim. Sana daha

(hp.) Merhaba. Mikita. Annen yanında, (ç. [n].)

on Konulan Kavla demeye başlamıştı. Gece Saçlı Kayla... Sana bu ismi takmıştı, trcucnh's•'"? Sana bir Amerikan ismi takması ve senin de bunu kabul etmen hiç hoşuma gitmemişti. Ama benim ne düşündüğümün bir önemi yoktu, sen onunla tanıştıktan sonra bir önemi kalmamıştı.

"Seni ilk kez öptüğünde bana kendini bir gökdelenden atlamış gibi hissettiğini anlatmıştın. Ben de sana gökdelenden atlarsan öleceğini söylemiştim. Bana ne yanıt verdiğini hatırlıyor musun? 'Ah, anne ama bazı anlar vardır ki buna değer/ demiştin."

Rosa eğilip Mikaelaimnıh areketsiz, beyaz yüzüne dokundu. "Ona, o melek yüzlü adama âşık oluşunu izledim. İlk günlerin çok heyecanlı geçeceğini biliyordum. Başka nasıl olabilirdi ki? Ama sonunun acı biteceğini de biliyordum. Üstelik de bir ömür sürecek bir acı...

"Sana uygun biri olmadığını söyledim ama bana güldün ve endişelenmememi söyledin. Sanki bir anne endişelenmekten öyle kolayca vazgeçebilirmiş gibi..."

Rosa parmak uçlarını kızının soğuk, çökmüş yanağında gezdirdi. "Anlamadığımı sandın ama seni

anlayabilecek tek kişi bendim."

Rosa kızına zayıf, hüzün dolu bir tebessümle baktı. "Benim düştüğüm hataya düşmeyeceğine dair bana söz vermiştin. Ama biliyordum, quenıla, gözlerinden okunuyordu, o hataya çoktan düşmüştün." ı İspJ Hatırladın m»? (v n.)

Her yeni kelimenin verdiği acı, yüksekteki bir pencereden atılmış bir taş kadar şiddetli ve beklenmedikti. Sandalyesinde hiç kımıldamadan oturan Liam, her duraksamadan bir anlam çıkarmaya, daha önce hiç anlatılmamış bir hikâyeyi dinlemeye çalışıyordu. Mikaela'nm Julian True'ya duyduğu aşk, sıradan bir aşk değildi. Liam buna şaşırmamıştı. Söz konusu o adamken sıradanlıktan bahsedilebilir miydi? Aklına yine pırlantalarla akik taşı

gelmişti.

Mikaela'nm böyle bir sırrı saklamasına neden izin verdiğini düşündü. Yalnızca Julian'm kimliği değil, yüzlerce küçük detay vardı; gitmediği mezuniyet balosu, onunla paylaşmadığı anıları gibi... Aslında Mikaela kendini saklamıştı. Liam ise hep daha azıyla yetinmişti. Karısını sevmesinin, onu yeniden gülümsetip güldürmesinin yeterli olacağını sanmıştı. Neden hayallerini kimin süslediğini ona hiç sormamıştı ki?

Belki de içten içe alacağı yanıttan korkmuştu. Gerçeklerden korkarak yaşarken sessizlikten güç almış, söylenmemiş sözlerin sorulmamış soruların o cansız yumuşaklığında huzur bulmuştu

Artık öğrenmişti... Peki, şimdi ne olacaktı? Artık Mikaela'nm aşkma inanabilir mivdi? Ondan sakladıklarını gördükten sonra mümkün delildi. Karısının vücudunu yanı başında hissetmek ona eskisi gibi bir sıcaklık verir miydi, bitmiyordu.

Rosa yavaşça arkasına döndüğünde Liam onun konuşmayı kestiğini fark etti. Oda şimdi ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü; tek ses, monitörlerden yükselen uğultuydu. "Gözlerini bir daha kırpmadı, Doktor Liam."

Liam doğrulup yatakla arasındaki o kısa mesafeyi yürüdü. Bu kez karısına baktığında karşısında bir yabancı vardı; Kayla'yı görüyordu. Karısının elini alıp nazikçe tuttu. "Bunların hiçbirini bana anlatmadı, Rosa. Böyle bir sırrı benden gizlemesine nasıl izin verebildim?"

Rosa onun yanında durdu ve saçlarını örten kar beyazı kep, Liam m omzuna doğru eğildi. "Sen varlıklı bir aileden geliyorsun," dedi basit bir ifadeyle. "Harvard'da okumuş bir doktorsun. Bizim gibi insanlann hayatını anlayamazsın. Mikaela'nm büyük hayalleri vardı ama gerçekleştirmesi mümkün değildi. Öz babası bile ona gerçek bir sevgi vermedi." Rosa ona döndü. "Sunville'e küçük bir kızken elma toplamaya geldim. Babam ben on bir yaşmdayken öldü. Bir uçuk yüzünden... İlaç alacak paramız yoktu ve hiçbir doktor ona yardım etmedi. Meyve toplama kamplarını hiç unutamam, özellikle de çürük meyve kokusunun havayı sardığı zamanları... Bu büyüklükteki odalarda on kişi kaldığımız, o tesisatsız, teneke çatılı barakaların kokusunu, eski yorganların verdiği hissi ve sıcak havayı hatırlıyorum. En çok da onu, sıcak havayı hatırlıyorum.

"Bir adam sayesinde oradan çıkmanın bir yolunu buldum. Bana ait değildi, o benim en büyük günahımdı ama umurumda değildi. Onu seviyordum. Tanrım, benim gibi kadınların hep başka kadınların kocalını sevdiği, o umutsuz aşklardan birine tutulmuştum." Rosa parmaklıklara yaslanıp Mikaela'ya baktı. "Ne yazık

ki kızıma da bir kadının, sevdiği adamı sonsuza dek beklemesi gerektiğini öğretmişim/'

Liam, Rosa'nın o cümleyi hüzünlü bir ifadeyle söylemesinden konuşmasını bitirdiğini anladı. Rosa hafifçe dönüp tekrar ona baktı.

Yüzüne düşen saçları düzelterek beceriksizce, "Lo siento" dedi. "Bilmen gerekenden fazlasını öğrendin. Belki benimle ilgili fikrini..."

"Ah, Rosa... Sence ben başkasına ait olan birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyor muyum?"

"Ama o seninle evlendi." "Evet ve benim yanımda, birlikte bir aile kurduk. Unutmamam gereken şeyleri... zaman içinde unuttum. Ama aslında hep biliyordum, içten içe hep biliyordum. Mike'ın kalbinde girmemin yasak olduğu bir yer vardı. Fakat onu, Jacey'yi ve Bret'i çok seviyordum. O da mutluymuş gibi görünüyordu. Belki de onun yaşadığı mutluluk, 'madem her şeyimi kaybettim, elimdekilerle yetinirim/ türünden bir mutluluktu."

"Bence o dediğinin ötesinde bir mutluluk yaşadı, bunu biliyorum."

Liam güzel karısına baktı. "Onu tanımıyormuşum bile."

Rosa hiçbir şey söylemedi.

"Mike?" Liam her zamanki şefkatinden yoksun bir ifadeyle ona seslendi. Onunla bir yabancıyla konuşurmuş gibi konuşuyordu. "Bu kadar yeter. Artık bize dön. Seninle konuşmamız gereken bir sürü şey var."

"Hiç tepki yok," dedi Rosa, ellerini önünde kavuşturarak. "Belki de yanıldık ve gözlerini kırptığını sandık. Belki de hayal gördük."

"İnan bana, benim adımı duyduğunda gözlerini kırpmasını çok isterdim." Liam biraz daha yaklaştı. "Julian True. Julian True. Julian True."

"Tepki yok."

Onunla konulmaya devam ek Rosa. O adama âşık olduğunu anlatıyordun." Rosa kaşlarını çattı. "Hikâyenin geri kalanı acılarla dolu. Bu onu kötü yönde etkileyebilir"

"Acı güçlü bir uyarıcıdır. Aşktan bile güçlü olabilir. Henüz pes etmek için erken. Konuş onunla."

Rosa derin bir nefes aldı. Bu konuda konuşurken çok zorlanıyordu, özellikle de Doktor Liam'm önünde. Fakat sonra kızının göz kırptığını hatırladı. Bu hiçbir anlamı olmayan küçücük bir detay olabilirdi ama belki de...

"Onu çok sevdin, Mikita. Bu yalnızca

genç bir kızın hissedebileceği türden bir aşktı. Julian senin ayaklarını yerden kesmişti. Sen uçmak için can atarken bunu başarması çok da zor olmadı. Kalbini, bekâretini çaldı... ve seni terk etti."

Rosa kızının alnına düşen saçı kenara çekip parmak uçlarını o solgun, soğuk teninde gezdirdi. "Onu her gün, her gece nasıl beklediğini izledim. Lokantanın buğulu camının önünde durur, bir arabanın yanaşmasını beklerdin."

Rosa o günleri bütün detaylarıyla hatırlıyordu. Kızının gözlerine her baktığında kendi geçmişinin solgun bir yansımasını görüyordu. Neler olacağını biliyordu; Mikaela kendini koruması gerektiğini daha anlamadan içine kapanmaya başlayacaktı. Kızı yolda başı öne eğik yürümeye, biri ona yaklaştığında sessizce bir kenara çekilmeye çoktan başlamıştı. Rosa bunun böyle devam edeceğini, Mikaela'nın özgüveninin, geriye yalnızca gölgesi kalana kadar azalacağını biliyordu. Her şeyi tüm açıklığıyla görebiliyordu ama buna nasıl son vereceğini bilmiyordu. Onu uyarmaya çalışmıştı. "Sen istersen bu acı diner," demişti.

Mikaela ona dönmüş, Rosa'mn sımsıkı örülü saçlarını, dudak kenarlarındaki, gülmek dışında birçok şeyin sebep olduğu çizgileri, lekeli polyester kumaştan garson üniformasını incelemiş ve "Diner mi, anne? Gerçekten diner mi?" diye sormuştu.

"Bana sorduğun zaman sana bu aşkın biteceğini söylemiştim ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Bana her geçen gün biraz daha benzeyişini izledim. Sonra bir şey oldu, bir mucize gerçekleşti ve sana döndü." Sonraki yıllarda Rosa geriye dönüp baktığında böyle bir şeyin herhangi bir uyarı vermeden nasıl gerçekleştiğini, Mikaela'nm neden şanstan nasibini almadığını, güneşin kendini bulutların arasından neden hiç göstermediğini düşünüp durmuştu. Rosa lokantada bulaşıkları makineye

diziyordu. Joe çoktan eve gitmişti ve mekân kapanmıştı. Rosa gözünü kırpmadan işini bitirmeye odaklanmıştı. Mikaela'yı görmüyor olsa da içeride sandalyeleri yerlerine yerleştirip kül tablalarını topladığını duyabiliyordu.

Sonra tamamen farklı bir ses duymuştu. Müzik kutusuna atılan bozuk para sesi gibiydi. Tuhaf bir sesti; Joe'nun yerinde kimse müzik çalmazdı. Makineden bir uğultu yükselmiş ve ardından müzik başlamıştı. An Officer and a Gentleman'dan bir aşk şarkisiydi bu.

Rosa ıslak bezi bir kenara bırakıp bulaşık makinesinin kapağım kalçasıyla kapatmıştı. Büyük gaz sobasının yanından geçmiş, kapalı kapının önünde tekrar durmuş ve başını çevirip dinlemeye koyulmuştu. Kapıyı hafifçe aralamış ve başta karanlıktan başka bir şey görmemişti. Işıklar kapanmıştı. Dışarıdaki neon tabeladan yansıyan mavi ışık dışında her yer karanlıktı.

Sonra odanın en uzak köşesinde duran julian'ı görmüştü. Mi- kaela da kımıldamadan onun tam karşısında duruyordu.

Rosa o anda Mikaela'nın onunla bir gün daha geçirebilmek için ruhunu satabileceğini anlamıştı. Sıcak fırında unutulmuş hayaller gibi kokan bir lokantada olduğunu bilmesi kadar emindi bundan.

"Sana evlenme teklif ettiğinde kulaklarıma inanamadım,, mi hija. Kalbini bir yıldıza, daha da kötüsü güneşe kaptırdığını biliyordum ve ona uzunca bir süre bakarsan gözlerin kör olacaktı. Seni Sunville'den çıkarıp dünyayla tanıştırdı. O andan itibaren önemli biri olmuştun.

"Bütün gazetelerde haberlerin çıkmıştı ve sürekli televizyondaydın. Seni daha önce hiç görmediğim bir kadına çevirmişlerdi. Gece Saçlı Kavla olmuştun. Düğünün için Kaliforniya'ya gittiğimde kendimi aya çıkmış gibi hissettim. İnsanlar sürekli peşindeydi. Yıllarca hayalini kurduğumuz gibi gelinliğini ben dikmek istemiştim ama tabii bu da mümkün olmamıştı. Böyle bir şey Kayla ya uymazdı."

Rosa'nın sesi giderek kayboldu. Yaşlı kadm, Liam'a döndü. "Ondan sonra ne olduğunu anlayamadığım yıllar geldi.

Yaşadıklarını benden de gizledi. Julian'm sürekli içtiğini, başka kadınlarla birlikte olduğunu magazin dergilerinden okuyordum ama Mikaela bana hiçbirini anlatmadı. Tek hatırladığım, Jacey'nin ilk doğum günü partisinin ertesi günü beni aradığıydı. Bittiğini söylediğinde küçük kızımın sesi çok yorgun ve bitkin çıkmıştı." Rosa iç çekti. "Mikaela henüz yirmi üç yaşındaydı ama sesinden artık genç olmadığı anlaşılıyordu. Julian'ı sevmek onun içinde bir şeylerin kırılmasına sebep olmuştu ve kırılan yalnızca kalbi değildi."

Liam biraz iç çekmeyi, biraz inlemeyi andıran bir ses çıkardı. O ses, içinde hüzün barındırıyordu.

Rosa, Liam'ın yanına gidip ona sarılabilecek türden bir kadın olabilmeyi çok isterdi. "Çok üzgünüm, Liam..." dedi ve yatağın parmaklıklarını öyle sıkı kavradı ki parmaklarından kanı çekildi. Liam sandalyesinden kalkıp yatağa gitti. "Bize yardım et, Mike," dedi. "Hâlâ orada olduğunu göster bize. Hepimiz seni özledik; ben, Rosa, Jacey, Bret... Julian."

O bulattık suyun içinde yüzen bir şey görüyordu; küçük, yumrlak ıv beyaz bir şey... Yüzeye çıkıyor, dalgalarla birlikte yükselip alçalıyordu. Vücuduna çarpan dalgalar öylesine gürültülüydü ki başka bir şey duya-mıyordu. Zihninin derinliklerinde kuşların, martıların ya da ördeklerin sesini duyması gerektiğini düşünüyordu ama sessizlik sonsuz ve sürekliydi.

Rahatlayabilirse suyun yüzeyine çıkabileceğini ve orada huzur bulacağını biliyordu. Denizde geçirdiği aylar boyunca bunu öğrenmişti.

Bugün tarçının ve çam ağaçlarının o tanıdık, rahatlatıcı kokusunu alıyordu ama bir şey daha vardı. Derin bir nefes alıyor ve burnuna deniz kokusu yerine bir kadının kokusu, ona çok tamdık gelen bir kadının kokusu geliyordu. Ona, geçmişe dair o güçlü şeye odaklanmak istiyordu ama bu anının hiçbir şeyle bağlantısı yoktu.

"Bize yardım et, Mike. Hâlâ orada olduğunu göster bize."

O hem tanıdık hem de yabancı ses, ona tam olarak anlayamadığı kelimelerle

yanıtlayamayacağı sorular sormaya devam ediyordu.

Fakat sonra o çok iyi bildiği kelimeyi tekrar duydu.

"Julian."

Anılarından birini çıkarmaya çalışıyordu,

yalnızca birini... Ama o kaskatı ve sığ düşünceleri ona hiçbir şey sunmuyordu. Keşke gözlerini açabilseydi.

"...seni özledik."

Bunlar anladığı v canını yakan sözlerdi. Özlem... Yalnız kalıp korkmak demekti bu. Evet, anlıyordu.

Lütfen Tanrım, bana yardım et. diye yalvarıyordu.

Bu sözlerine bir karşılık alıp alamayacağını bilmiyordu ama yanıt alamayınca dalgalı bir suyun içinde batıyormuş gibi hissediyordu. Yüzeyde duramayacak kadar yorgundu ve özlüyordıı... çok özlüyordu...

"Ağlıyor... Aman Tanrım!" Liam bir kâğıt mendil alıp nazikçe Mikaela'nın gözlerini sildi. "Mike, tatlım, beni duyuyor musun?"

Yanıt gelmedi ama o korkunç, gümüş rengi yaşlar akmaya devam etti. Yastığın üstünde küçük, gri bir leke oluşmuştu. Liam, hemşire zilini çalıp kapıya koştu. Sarah'yı gördüğünde ona Doktor Penn'i çağırmasını söyledi.

Sonra tekrar odaya döndü ve karısına doğru eğilip onun ıslak yanaklarını okşayarak aynı sözleri tekrar tekrar söyledi: "Haydi, bebeğim, haydi bize geri dön."

Stephen Penn nefes nefese kalmış bir halde kapıda belirdi. "Ne oldu, Liam?" Liam arkadaşına baktı. "Ağlıyor, Steve." Stephen yatağın kenarına gelip Mikaela'ya baktı. Mikaela ölü kadar hareketsizdi, yanakları solgundu. Fakat gözyaşları loş ışıkta ümit vaat edercesine ışıldıyordu. Stephen cebinden bir iğne çıkardı ve Mikaela'nın ayağını nazikçe kavrayıp ucunu o narin ete batırdı.

Mikaela ayağını geri çekti ve dudaklarının arasından küçük bir inilti yayıldı.

Stephen, Mikaela'nın ayağını bırakıp üzerini tekrar örttü. Sonra Liam'a baktı. "Koma hali hafifliyor. Bunun anlamı illaki..." Duraksadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ama belki... belki bir şeyler ona ulaşmış olabilir. Her ne yapıyorsan yapmaya devam et."

Bret kapısının çaldığını duyduğunda yatma vakti çoktan geçmişti. Yatak odasının zemininde oturmuş, Nintendo 64 oyun konsolunda Diddy Kong oynuyordu.

Oğlunun, "Gel," dediğini düşünmüştü ama emin değildi çünkü Bret, Diddy'yi yoldan saptırmamak için uğraşıyordu. Kapı açıldı ve babası başını içeri soktu. "Selam, Bretster."

Bret başını kaldırdı ama hemen indirdi. Sonunda Diddy duvara tosladı ve renkli ekranda asimetrik şekiller oluştu. "Merhaba, baba. Oynamak ister misin?" Babası onun yanma oturup diğer kumandayı aldı. "Bu oyunu oynamayı hiç beceremediğimi biliyorsun. Yıldız Savaşlarıyla ilgili olan daha iyiydi."

Bret kıkırdadı. Babasının Diddy Kong oynamasını izlemek hoşuna gidiyordu

çünkü Liam adamı düz yolda bile yürütemi- yordu ve Bret onu her defasında yeniyordu. Yeni bir oyun başlattı ve yarım saat yarıştılar.

Sonunda babası kumandayı elinden bıraktı. "Buraya kadar, Mario. Sen kazandın. Pes ediyorum."

"Mario başka bir oyun, baba."

Babası her an düşebilirmiş gibi Bret'in yatağının kenarına tutunarak güçlükle ayağa kalktı. "Haydi bakalım, ufaklık. Yatma vakti. Oyunu kapat ve dişlerini fırçala."

Bret ekranı kapatıp koridordan geçti. Banyosunda dişlerini iyice fırçaladı - iyi fırça laya madiği takdirde babası tekrar fırçalaması için onu banyoya

geri yollardı- ve çişini yaptı. Sonra tekrar odasına döndü.

Babası çoktan yatağa girip örtünün altına uzanmıştı, kucağındaki kitap açık duruyordu. Baş ucu lambası da açıktı. Bret babasının onun yatağında olmasını seviyordu. O zaman hiçbir şey ürkütücü görünmüyordu. Yatağın yanma gelip uzanmaya hazırlandı.

"Dur bakalım, dostum. Pijaman nerede?"

Bret yüzünü buruşturdu. "Ah, baba..." "Olmaz." Babası gülümsedi. "Seni tanıyorum; o kıyafetlerle uyuyacak ve yarın da okula aynı kıyafetlerle gideceksin. Hem baksana, sen en son ne zaman duş aldın bakalım?" "Büyükannem dün bana duş aldırdı."

"Pekâlâ. Ama kot pantolonla yatağa giremezsin."

Bret kirli pantolonunu çıkardı ve bir köşeye fırlattı. Yann okula giderken onu oradan alıp giyeceğini çok iyi biliyordu. Sonra babasının üstünden geçip yatağa girdi ve ona iyice sokuldu. "Aslanlı kitap mı bu?"

"Aynen öyle."

Bret babasının yanma kıvrılıp hikâyeyi dinledi. Onun o derin, sakin sesini dinlerken rahatladığını hissediyordu. Çok geçmeden babasının kitabı kapatıp komodinin üstündeki lambanın yanma bıraktığını fark etti.

Babası onu kocaman, güçlü kollarının araşma alıp sıkıca sardı. "Bence artık anneni ziyaret etmelisin. Onu görmeye gitmen... şu anda çok önemli."

Babası ona daha önce böyle bir şeyi, yani annesini görmeye gitmesinin önemli olduğunu hiç söylememişti. Oysaki Bret bunca zamandır bunun bir öneminin olmadığını düşünmüştü.

Babası alçak sesle, "Ürkütücü bir yer değil," dedi. "Sade bir yatağın bulunduğu, sade bir oda. Sana yalan söyleyecek değilim, Bret. Annen tıpkı eskisi gibi görünüyor. Yalnızca uyuyor." "Başta onu görmeme neden izin vermedin, peki?"

"Gerçeği mi duymak istiyorsun? Yüzündeki yaralar yüzünden. Pek iyi görünmüyordu ve makineler de ürkütücüydü. Ama şimdi her şey iyi. Onu görmek seni korkutmayacak, inan bana.

Belki üziilebilir, ağlayabilirsin ama bazen küçük çocuklar büyüdükleri zaman da ağlayabilirler."

"Yaşadığına yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Bret babasına inanmak istiyordu.

"Sesini duymaya ihtiyacı var, Bretster. Çok sevdiği oğlunu özlediğinden eminim."

Bret ilk kez onu uyandırıp uyandıramayacağmı düşünmeye

başlamıştı. Ne de olsa o, annesinin sevgili oğluydu ve onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu; ona hep böyle derdi.

Belki de annesi bunca zamandır onun sesini duymayı bekliyordu. "Ona şarkı söyleyebilirim," dedi usulca. "Belki Annie'deki şarkıyı söylerim... Beni o gösteriye götürdüğünü hatırlıyor musun? Uyuyamadığım zamanlarda bana Tomorrow şarkısını söylerdi."

Babası yavaşça o şarkıyı söylemeye başladı: "Güneş doğacak... yarın..."

"Emin ol, yarın..."

Bret ona eşlik etti ve bütün şarkıyı birlikte söylediler. Şarkı bittiğinde Bret artık ağlamak istemiyordu. "Yarın okuldan önce onu görmeye gidebilirim."

Babasının sesi şimdi daha alçak çıkmıştı, titriyor gibiydi. "Harika! Bu gece benimle birlikte uyumak ister misin?"

"Uyuyabilir miyim?"

"Kesinlikle."

El ele tutuşup birlikte yataktan kalkarak odadan çıktılar. Bret koridor boyunca o şarkıyı düşündü ve içinden söyleyerek gülümsedi.

Ertesi sabah erkenden uyandı ve kimse ona hatırlatmadan duş aldı. Siyah Levi's kot pantolonu ve kareli gömleğinden oluşan en güzel kıyafetlerini giydi. Sonra babasının odasına koşup yatağın başında dikildi.

"Babacığım," dedi Liam'm kolunu dürterek. "Babacığım uvan.

Babası vana döndü ve gözlerini açtı. "Hey, Bretster," dedi sesi çatallanarak, "ne..."

"Annemi görmeye gidelim."

Babası ona gülümsedi. "Tamam, oğlum. Hazırlanmam için bana beş dakika ver." Bret heyecandan yerinde duramıyordu. Koşarak alt kata indi ve bütün ışıkları açtı. Antreye bıraktığı sırt çantasını kapıp sırtına taktı.

Babası sözünde durup beş dakika içinde hazırlanmıştı. Arabaya atlayıp kasabaya yöneldiler.

Bret hastaneye giden yol boyunca oturduğu yerde kıpır kıpırdı. Dün gece rüyasında ilk kez annesini görmüştü. Rüyasında annesi, Bret ona "anne öpücüğü'nü verince uyanıyordu. Annesi bunca zamandır o öpücüğü beklemişti. Anne öpücüğü...

Hastanede babasının elini tutup annesinin odasına giden koridorda onu çekiştirdi. Fakat kapalı kapının önüne geldiklerinde bütün cesaretinin kaybolduğunu hissetti. Ansızın korkmuştu.

"Sorun yok, Bretster. Üzülmen normal, bunu unutma. Seni anlayacaktır.

Onunla yalnızca konuş."

Bret kapıyı açtı. İlk gördüğü, gümüş rengi parmaklıkları olan küçük bir yataktı. Yetişkin yatağına

benzemiyordu. İçeride ışık da yoktu; oda solgun, gri bir karanlığa gömülmüştü.

Ve annesi o yatakta uzanıyordu. Bret yavaşça onun yanma gitti.

Annesi çok güzel görünüyordu, sanki hiç yaralanmamıştı. Bret onun uyandığını gözünde

canlandırabiliyordu. Öylece yatağında doğrulup gözlerini açacak, Bret'i görecekti.

Ona sarılmak için kollarını açacak, Bu dünyada herkesten çok sezdiğim oğlum naşı imiş bakalım? diyecekti.

"Onunla konuşabilirsin, Bret."

Bret babasının elini bırakıp yatağa yaklaştı ve annesine iyice sokulana kadar demir parmaklığa tırmandı. Sonra yavaşça ona

"anne öpücüğü" nü verdi, tıpkı annesinin onu öptüğü gibi... Alnına, her iki yanağına, sonra da çenesine hafif bir öpücük kondurdu. Son olarak da burnunun kenarına bir öpücük kondurup, "Kâbus görmek yok," diye mırıldandı.

Annesi hiç kımıldamadan, öylece uzanıyordu.

"Haydi, anneciğim, aç gözlerini. Benim, Bret." Bret derin bir nefes alıp kendine söz verdiği gibi şarkısını söylemeye başladı. Tomorrow şarkısını üç defa söyledi.

Ama hiçbir tepki gelmedi.

Bret yataktan inip döndü ve buğulu gözlerle babasına baktı. "Uyanmadı, babacığım."

Babası da ağlamak üzereydi ve onu öyle görmek Bret'i korkuttu. "Biliyorum," dedi babası, "ama denemeye devam edeceğiz."

On Birinci Bölüm

Bir adamın değeri anlara indirgenir ve hayat denen tuvale boya damlaları misali yayılır. Bu zamana dek edinilen, günün birinde edinilecek

olan kişilik,

günlük yaşamda yapılan ve sıradanmış gibi görünen basit tercihlerle belirlenir. Bu basit tercihlerin yapıldığı süreç çok erken dönemlerde başlar. Küçükler Ligi'ne girmeyi denemeli miyim? Bu sınava çalışmalı mıyım? Emniyet kemerini takmalı mıyım? Bu içeceği içmeli miyim?

Belli bir hedefiniz yoksa aldığınız bütün kararlar, bilmediğiniz bir yolda sola sapmanız kadar önemsizdir. Ancak bu kararlar, onların sizi siz yapan unsurlar olduğunu anladığınız güne kadar birikip durur.

Liam babasının gölgesinde kalmayı kabullenmişti.

Bu bir karardı.

Harvard'a gitmiş, durduğu noktadan önünde çatailanan yollan görmüş ve güvende olacağını düşündüğü Last Bend'e dönmüştü. Bu da bir karardı. Mikaela'ya âşık olmuştu ve bütün dünyasını o duygunun sallantılı temelleri üzerine kurmuştu. Aşklarının eşit olmadığı anlar olduğunu biliyordu ama birlikte geçirdikleri hayat; doğum günleri yıl dönümleri, aile tatilleri ve koltukta sarmaş dolaş televizyon izleyerek geçirdikleri geceler gibi irili ufaklı anlar halinde yaşandıkça Liam da kendini günden güne o tatlı ve uyuşturucu körlük havuzunun sularına bırakmıştı.

Karar vermeliydi.

Bugün bir başka önemli kararla karşı karşıya kalmıştı. Mike gözlerini ilk kırptığı andan itibaren Liam bu kararla cebelleşip durmuştu. Şimdi alacağı bu kararın, hayatının geri kalanın temellerini oluşturacağından kuşkusu yoktu. Masasından kalktı. Her biri acilen ilgilenilmeyi bekleyen çizelgeler ve mesajlar masanın üstünde birikmişti ama Liam'm umurunda değildi. Şu anda hiçbiriyle ilgilenemezdi. Onun yerine paltosuna uzanıp giyindi ve odasından çıktı. Danışma masasma gelmeden hemen önce Carol ultrason odasından çıktı ve çarpıştılar.

"Ah, Doktor!" dedi Carol kıkırdayarak. Liam gülümsedi. Haftalardır yaşadıkları tek sıradan andı bu. "Sanırım elinde idrar örneği olmadığı için sevinmeliyim." Carol'ın kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Ya da neşter!"

"Bugün biraz erken çıkıyorum," dedi Liam.

"İyi edersiniz. Birkaç dakika önce Rosa aradı. Okulda elektrik kesintisi olduğu için dersler iptal edilmiş. Onlara eşlik etmek isterseniz gölette buz pateni yapıyor olacaklarmış." Carol gözlüklerini düzeltip gözlerini kısarak Liam'a baktı. Liam yaklaşan tehlikenin farkına vararak gerildi.

"Durumu nasıl?" diye sordu Carol.

Liam hissettiği kadar gergin görünmüyor olmayı diledi. "Aynı." Tanrım, bu kelimeden nasıl da nefret ediyordu. Bu iş bittiğinde o kelimeyi bir daha ağzına almayacaktı. Bir de "çok üzüldüm" ifadesini...

"Ona en iyi dileklerimi ilet."

"Elbette, Carol, teşekkürler." Liam boş bekleme salonunda uzun adımlarla yürürken gülümsemeye çalıştı. Mikaela'nm bu küçük alanı yeniden dekore ettiği zamanlar gözünde canlandı. Hastalarını plastik sandalyelere oturtamazsm. Şu duvarın rengi de ne öyle? Bebek kakası rengi mi?

Şimdi bekleme salonu üç ana rengin hoş bir karışımına bürünmüştü; Bayan Dreiling'in ikinci sınıfa giden öğrencilerinin yaptığı ayçiçeği resimleriyle dolu sarı duvarlar, kobalt mavisi içi dolgulu koltuklar ve kıpkırmızı Berberi halısı.

Liam, saçı başı sarı boyaya bulanan Mike'ın merdivenin üzerinden ona seslendiğini hatırladı. Hey, piyanist! Senin ellerin fırça tutamayacak kadar değerli mi yoksa? Liam hemen karısının yanma gitmiş, onu merdivenden indirip yumuşak dudaklarını öpmüştü.

Liam odadan çıktı.

Dışarıya çıkar çıkmaz hissettiği ani hava değişikliği tam da zihninin boşalması için ihtiyaç duyduğu şeydi. Kolundaki saate baktı: 13:38.

Nedense hastaneye gidip karısının yarımda oturmak istememişti. Üç uzun gün boyunca yanında kalıp elini tutmuş,

Julian'ın adını tekrarlayıp durmuştu. Fakat Mikaela bir kez olsun yanıt vermemişti.

Liam yün kumaştan yakasını kaldırıp yola koyuldu. Yüklü gri bulutların çatıların arasından süzülüp insanın saçlarına karıştığı ıslak kış günlerinden biriydi. Dağlar sis bulutlarını delip geçiyor, karla kaplı zirveleri bulutların arasından güçlükle görünüyordu.

Bean There, Done There kahve dükkânına girip kafeinsiz bir kahve ısmarladı. Süt köpüğe dönüşürken Irma ona bir şeyler anlattı, sonra da kahvenin parasını almadı. Liam ne kadar dil döktüvse de Irma'yı parasını almaya ikna edemedi. Sonunda teşekkür edip tekrar dışarı çıktı.

Biri Tembel Susan'ın Pasta Dükkânı'ndan çıktı ve tarçın kokusu açılan kapıdan dışarıya yayıldı. Yarınki kahvaltı için bir şeyler alma

fikri Liam'ı cezbetmişse de, "O nasıl?" sorusunu duyup, "Aynı," yanıtını vermeye dayanamayacaktı.

Çocukların kahkahaları durgun, temiz dağ havasında yükseliyordu. Liam sesleri takip ederek Bay Robbin'in lama çiftliğine gitti. Çayırın ortasındaki düzlükte bulunan küçük gölet, doğa ana tarafından çok güzel, gümüş rengi bir buz pistine dönüştürülmüştü. Göletin çevresine birkaç araba bile park edilmişti. Böylece hava karardığında farlarını açıp pisti aydınlatabileceklerdi. Bir teypten müzik sesi yükseliyordu. Garth Brooks'un Vve Got Friends in Loru Places şarkısı çalıyordu. Suzie Sanman piknik masasına oturmuş, portatif ocakta süt ısıtıyor, Belediye Başkanı Comfort da ateşte sosis kızartıyordu.

Liam oğlunu görebiliyordu. Bret bir grup arkadaşıyla birlikte paten kayıyordu. Rosa ise göletin yanındaki banklardan birinde tek başına oturuyordu.

Liam kalabalığın arasmdan geçerken arkadaşlarıyla komşularım selamlayıp onu orada gördüklerine şaşırdıklarını fark etmemiş gibi yaptı. Sonra da Rosa'nın yanma gidip oturdu. Rosa ona yer açmak için hiçbir şey söylemeden yana kaydı.

"Babacığım, babacığım! Bana bak!" Bret ona el sallıyordu. Liam başını kaldırdığında Bret hırsla geri geri kaymaya başladı, ta ki Sharie Lindley'yie çarpışıp ikisi birden yere düşene kadar. Liam geri geri kayma becerisini geliştirmeye çalışan oğlunu izlerken, "Hayat devam ediyor, değil mi, Rosa?" dedi. Bret daha geçen yıl kaymayı bile beceremiyordu.

"sr

Liam parmaklarını kâğıt kahve bardağına iyice kenetledi; ıslaklığı ve sıcaklığı dudaklarında hissetmek ona iyi gelmişti. Ne kadar üşüdüğünüyse ancak ısınmaya başladığında fark etmişti. Belki de bu, hayatı boyunca edindiği deneyimlerin toplamıydı. "İlerleme göstermiyor, Rosa."

"Sı. Yo se. *"

"Onunla günlerdir konuluyoruz. Julian'ın adını o kadar çok tekrarladım ki yemekte de kazara ağzımdan onun adını kaçırabilirim. Bret'in çare olabileceğini düşündüm ama her gün okuldan sonra onu ziyaret etmesine karşın... bir sonuç alamadık."

"Belki de biraz daha zamana ihtiyacı vardır."

"Şu anda zaman ona iyi gelmiyor; kötüye gidiyor. Lanet olsun, o gri çarşafların içinde yok olup gidişini izliyorum. Günlerdir kendimle hesaplaşıp duruyorum ve artık bir tek şey kaldı. Sanırım..."

O sırada belindeki çağrı cihazı ötmeye başladı. Rosa'ya ani ve kaygılı bir bakış atıp çağrı cihazına uzandı ve o küçük siyah aleti eline aldı.

Stephen Penn'den acil bir mesaj gelmişti. Dokuz, bir, bir. Bu, "beni acilen ara" demekti.

"Aman, Tanrım," dedi Liam. "Mike'la ilgili bir şey bu."

Rosa anahtarlarını ona uzattı. "Benim arabamı al. Hemen şurada."

Liam anahtarları aldı. "Benim arabam ofisin otoparkında. Anahtarlar da torpido gözünde. Bret'i ve Jacey'yi de alıp hastaneye gel. Çok acil..."

"Hemen arkandan geleceğiz."

"Kalbi durdu."

Liam sandalyesine gömüldü. Başını bile kaldırmaya hali kalmamıştı.

Stephen bakışlarını ondan kaçırmadı. "Sana ne söyleyebilirim, bilmiyorum, Liam. Kalbi öylece durdu. Kısa süre içinde tekrar çalıştırdık ama bu bir işaret olabilir. Vücudu artık pes etmiş olabilir Belki de... belki de kendini ve çocukları kötü sona hazırlamalısın 21 (tsp.) f:vet. Biliyorum. <v. n.) >\>N. liam o kelimeyi hastalarına hiç söylememiş olmayı diledi ama söylediğini biliyordu.

Stephen iç çekti. "Oysaki birkaç gündür iyiye gidiyordu."

Liam, Stephen'ın şu anda muhtemelen evde çocuklarıyla birlikte kardan adam yapmakta olan karısı Margaret'ı düşündüğünü biliyordu. Bunu arkadaşının gözlerinde, bir adamın sevdiği kadını kaybetmesinin ne anlama gelebileceğini anladığını gösteren o korkunç bakışlarda görebiliyordu. "Dokuz yaşındaki bir çocuğa annesiyle vedalaşması gerektiğini nasıl söylersin ki? Peki ya söylemezsen? Karşısına geçip de, bir şey söylemek için artık çok geç, diyebilir misin?"

"Tanrım, Lee." Stephen öne eğilip kolunu masaya yasladı.

Liam, Stephen'ın basmakalıp sözler yerine onu gerçekten rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalıştığını görebiliyordu. Ama bunda başarılı olamadığı da belliydi. Tabii ki olamazdı. Artık Tanrı'ya ve dine tutunma vakti gelmişti; bilim ne yazık ki yetersiz kalıyordu.

Stephen bir şey söyleyemeden Liam ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Koridor fazla aydınlıktı ve ışık Liam'ın buğulu gözlerini acıtıyordu. Bekleme odasında Jacey, erkek arkadaşı Mark'la birlikte pencerenin kenarında durmuş, Rosa koltuğun kenarına tünemişti. Üzerinde hâlâ kayak montu ve su geçirmez tulumu olan Bret ise televizyonun yanındaki duvara yapışıp kalmıştı. Minik yanakları elma şekeri gibi kızarmıştı. Karla kaplı

saçlarından sular damlıyor, kalkık burnuna akıyordu. Jacey, Liam'ı görünce Mark'm elini bırakıp ona doğru temkinli bir adım attı. "Babacığım?"

Liam neler olduğunu onlara söyleyemezdi. En azından burada, bu parlak fîoresan ışığının altında olmazdı. Çocuklara gerçeği yarın söyleyecekti. Belki o zamana kadar bir mucize olurdu.

Fakat Mikaela sabaha çıkamazsa... Liam bu kararın pişmanlığını hayatı

boyunca yaşayacaktı. Bu da ruhunun sınırlarını belirleyen sayısız seçimden biri olacaktı.

Konuşurken Rosa'ya baktı. "Durumu iyi. Anneniz iyi. Kalbinde ufak bir sorun olmuş, o kadar. Kalbi birkaç saniyeliğine durmuş ama şimdi her şey yolunda." "Onu görebilir miyim?" diye sordu Jacey.

"Elbette ama yalnızca bir iki dakika. Dinlenmesi gerekiyor."

Jacey başını sallayıp kapıya yöneldi. Liam o sırada elini uzatıp kızını bileğinden kavradı ve kız durup ona döndü.

"Pek iyi görünmüyor, tatlım."

Jacey'nin benzi attı. "Tamam, baba. Bi...

birkaç dakika sonra dönerim."

Liam gülümsemeye çalışıp onu bıraktı. Başka ne yapabilirdi ki? Kızı bu umutsuz yolda kendi başının çaresine bakacak yaştaydı.

Bret ona baktı ve bir damla gözyaşı yanağına akıp mavi kayak montuna düştü. Dudakları belli belirsiz titriyordu ve gözyaşları gözlerinde birikmişti. "Uyandı mı?"

Liam oğlunun buz gibi yanağına dokundu. "Hayır, tatlım. Uyanmadı." Liam ona, henüz uyanmadı, dememek için kendini zor tutmuştu ama ümidi bedava şeker gibi dağıtamazdı. Artık bunu yapamazdı.

Bret duvara doğru geriledi. "Şu anda onu görmek istemiyorum. Bu haldeyken olmaz."

Liam ne yapacağını bilemedi.

"Hey, Bretster," dedi Mark, yanlarına gelerek. "Sana portakalh sodayla jelibon sözüm vardı. Şimdi gidip almaya ne dersin?"

Bret'in yüzünde rahatladığını gösteren bir tebessüm belirdi. "Harika olur. Alabilir miyiz, baba?"

Liam kolay yolu seçtiği için kendini bir korkak gibi hissetti ama başını sallamaktan da geri kalmadı. Ayağa kalkıp cebine uzandı ve birkaç dolar çıkardı. "Al bakalım ama geç kalmayın. Eve dönmeliyi/."

Bret parayı kapıp avucuna sıkıştırdı. 'Tamam." Sonra Mark'm peşine takılıp salondan çıktı.

Liam sonunda Rosa'ya dönebildi. Kadının endişe dolu kara gözlerinden bu anı beklediği belli oluyordu.

Çit direği kadar hareketsiz bir şekilde oturmuş, dizlerini birbirine yapıştırıp ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Durumu kötü, değil mi?"

Liam vinil koltuğa, Rosa'mn yanma oturdu ve büktüğü dizleri formika sehpaya çarptı. People dergisinin eski, köşeleri kıvrılmış bir sayısı yerde tıpkı bir yelpaze gibi açılmıştı. Liam biraz bekleyip düşüncelerini kelimelere dökmeyi denediyse de sonunda yalnızca, "Kalbi durdu," diyebildi.

Rosa derin bir nefes aldı ve haç çıkardı. "Dios mio.[n]"

"Ama kalbini kolayca ve çabucak çalıştırmışlar ki bu çok önemlidir..." "Yapabileceğin bir şeyler olmalı. Bir tedavi..."

Liam ona hüzünlü bir tebessümle karşılık verdi. "Sen tedaviye inanıyor musun, Rosa?"

Rosa onun tebessümüne karşılık veremedi. "Ne yapacağız?"

Liam bu sorunun etrafında dönüp durarak başa saracaklarını biliyordu. "Bu lanet olası karmaşanın içinde tek umutlandığımız an, Julian'ın adını söylediğimiz andı." Liam sesinin bu kadar doğal çıkmasına şaşırmıştı.

"Evet. Belki de tesadüftü."

"Bir defa olsaydı tesadüf olabilirdi. Ama ikinci defa olması tesadüf değildi. Ağlaması bir tepkiydi, bundan eminim." 22 ilsp.) Aman Tanrım, (y n.)

"Fakat onun adını defalarca tekrarladık, O adamla evliliğini ona o kadar çok anlattım ki rüyalarıma bile girdi. Yine de elde var sıfır."

Liam iç çekti. Bunlar dün gece boş yatağında uykusunun kaçmasına ve dönüp durmasına sebep olan konulardı. Hava aydm- lanana kadar peşini bırakmamış, gün boyunca onu izlemişlerdi.

Bir adamın değeri... Liam bu noktaya gelmişti. Bu en azından düşüncelerinin son noktasıydı. "Başka bir şey deneyeceğiz, Rosa. Biraz daha net bir şey. Bizim sesimize yanıt vermiyor ve fazla

vaktimizin olduğunu da sanmıyorum." Liam, Rosa'nın ona döndüğünü hissettiyse de bakmadı. Gözlerini kucağındaki ellerine, on yıldır taktığı küçük altın yüzüğe dikti.

"Akimdan ne geçiyor?" diye sordu Rosa. Liam onun sesindeki endişeyi, cümlenin ortasında duraksadığını fark etmiş ve ne söyleyeceğini Rosa'nın bildiğini anlamıştı. "Julian True'yu arayıp ondan Mikaela'yı görmeye gelmesini, onunla konuşmasını isteyeceğim."

Rosa'nın nefesi kesildi. "Bunu yapamazsın!"

Liam sonunda ona dönebildi. Rosa'mn

yüzü kâğıt gibi olmuştu; koyu renkli gözleri bir çarşafın üstündeki yanık izleri gibi görünüyordu. "Başka şansım olmadığını biliyorsun."

Rosa güldü. Antika bir Noel süsünün kırılmasını andıran, ince bir sesti bu. "O... tehlikeli biri."

"Ona fiziksel olarak zarar verebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır. Elbette öyle değil. Tehlikeli olan, Mikaela'nm ona karşı beslediği sevgi. Yani eskiden beslediği..."

Liam, Rosa'mn dilinin sürçmesi onu incitmemiş gibi davrandı. "Sence Julian onu hâlâ seviyor mudur?" "Bana sorarsan hiçbir zaman sevmedi." Rosa ona döndü. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. "Bunu yapmak zorunda değilsin.

Tanrı Mikaela'yı almayı planlıyorsa alacaktır. Sen ailenle ilgilenmelisin. O adam her şeyi mahvedebilir. Mikada tercihini uzun zaman önce yaptı. Bunu yapmana gerek yok, Liam"

Liam, Rosa'nın ona yalnızca ismiyle hitap ettiğini fark edip etmediğini merak etti. Ne tuhaftı ki bu küçük samimiyet göstergesi Liam'ı, hiçbir dokunuşun yapamayacağı kadar rahatlatmıştı. ' Sen ve ben çocuk değiliz, Rosa. Yanlış kararlar almanın ne kadar kolay olduğunu ikimiz de biliyoruz. Elli yıllık ömrümde belki de kendimden en emin olduğum an, şu andır. JulianT arayıp karıma yaşaması için bir şans daha verebilirim ya da JulianT aramayarak Mikaela'nın aşkını kaybetmekten korktuğum için onu ölüme terk ettiğim gerçeğiyle yaşarım."

Rosa'nın gözleri dolmuştu.

"Korku beni doğru olanı yapmaktan alıkoyarsa kendimden utanır, çocuklarımın gözlerinin içine bakamam. Julian True'yu arayacağım. Yastık kılıfının içinde menajerinin telefonu vardı."

Rosa uzanıp elini Liam'ın elinin üstüne koydu ve yaşlı gözlerle ona bakıp, "Bilip bilmediğini çok merak ediyorum," dedi. "Benim Mikita'm senin gibi birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mı acaba?"

Liam ona bunu sormaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı: "O da beni sevdi mi, Rosa?"

Rosa onun elini sıktı. "Elbette."

"Onu sevdiği gibi mi?"

Rosa duraksadı ve Liam o bir anlık duraksamada üzücü gerçeği gördü. Fakat sonra Rosa ani ve içten bir tebessümle, "Si!" diye karşılık verdi.

Liam iç çekti. "O halde endişelenmemizi gerektiren bir durum yok demektir."

Aşk insanın gözüne ya çok az ya da çok fazla görünür. Bu onun kaderinde vardır.

— Amelia Barr, The Belle OfBmvling Green

On îkinci Bölüm

Beverly Hills... Tek başına bir anlamı olmamakla birlikte, tıpkı şampanya ve havyar gibi lüks bir yaşamı tanımlamak üzere bir araya gelen iki kelime... Los Angeles'm bu pastel renkli bölgesinde

her şey kendi içinde bir fantezi barındırıyor, yakınındaki Holly wood'dan yayılan yıldız tozları en sıradan şeylere bile ışıltı katıyordu. Beverly Hills manzaraları dünyaca ünlüydü: Havuz başında telefon

görüşmeleri yapılan pembe otelleri, postanede otopark hizmeti, hiçbir paranın satın alamayacağı ve ancak ünlüyseniz kendinize yer bulabileceğiniz restoran masaları... Burası elit sınıfın yaşadığı, soyadlarının önemini yitirdiği bir şehirdi. Harrison, Goldie, Brad, julian...

Bu düzenli, kalabalık ve büyüleyici şehrin görkemli kusursuzluğunda Julian True'nun yeri başkaydı. O sıradan bir yıldız değil, bir süperstardı. Işıltısı asla sönmeyen bir yıldızdı.

O da Hollyvvood'a kendisinden önceki binlerce genç adam gibi yakışıklı yüzü ve hayallerinden başka hiçbir şeyi olmadan gelmişti. Önemli biri olmak istiyor ve bu hayalinin gerçekleşeceğini de biliyordu. Her şeyi kolayca elde etmişti; dikkatleri üzerme çekmiş, kadınlar çevresini sarmış, davetlerde kendine ver bulmuş, her şeyi ve hepsini kabul etmişti.

Artık yükseklerde uçuyordu. Şöhretin en sevdiği yanı da buydu: İnsana kanat takıyordu. Ayağını gaz pedalından çekti ve Ferrari hemen yavaşladı. Herkesin bildiği şu yeni restoranın önüne park etti. Daha kapı koluna uzanmadan bir vale geldi.

Oyuncu olduğundan şüphe duymadığı genç çocuk, "İyi günler, Bay True," dedi. Julian ona gülümsedi. "Teşekkürler, genç adam." Julian dönüp arkasına bakmadan onun gelişiyle yine otomatik olarak açılan ön kapıya yürüdü. "İyi günler, Bay True." Şef garson yüzünde kocaman bir tebessümle çoktan onu beklemeye başlamıştı. "İyi günler, Bay True. Masanızda sizi bekliyor."

"Teşekkürler, Jean Paul. Vale ve kapı görevlisi için ellişer, kendin için de yüz dolar ekle. People dergisi o kadarını ödeyebilir."

"Merci[23]."

Julian, Jean Paul'ün peşinden masaya gitti. Geç kaldığını biliyordu ama önemli değildi. İnsanlar, özellikle de muhabirler onu beklemeye alışkındı.

Julian durup tanınmış yüzler, güçlü isimler, stüdyo yöneticileri görme ümidiyle etrafına bakındı.

Ne yazık ki öğle yemeği saati geçmişti ve akşam yemeğine daha çok vardı. Mekân neredeyse boştu.

Ne kötü.

Oysa biraz çene çalmak ne kadar iyi gelirdi. Lanet olsun, bu kadarım da hak etmişti. Yeni filmi The Bad Boys ofC Company'nin bugünkü gösterimi

tahmininden iyi geçmişti. Hatta kimse bu kadarını beklemiyordu. Julian yirmi milyon dolar almış ve stüdyoya sağlam bir başarı kazandırmıştı.

Başarı... Ne güzel bir kelimeydi bu.

23 (f r.) Teşekkürler, (ç. n.)

People dergisinin muhabirini gördü. Restoranın en güzel masasında bir kadın -hoş bir kadın- oturuyordu. Şef garsona Julian'la görüşeceğini söylediği belliydi. Julian tanındığını gösteren fısıldaşmaları dinleyerek ilerledi ve masaya geldiğinde durdu. "Merhaba, Sara Sandler."

Kadın yeni doğmuş bir bebek gibi nefesini tuttu ve sonra aniden tekrar nefes alıp verdi. Yanakları kızarmıştı. "Merhaba, Bay True," diye yanıt verirken kendini toparlamaya çalıştığı çok belliydi. Aradan sıyrılan birkaç saç telini geriye atıp gözlüklerini düzeltti. "Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Julian ona o meşhur gülümsemesiyle karşılık verdi. "Bana Julian diyebilirsin," dedi ve kadının karşısına oturdu. Bir bacağını uzatıp çizmeli ayağım kadının yanındaki koltuğa dayadı. Elini omuzlarına kadar inen saçlarının arasında gezdirdi ve bir sigara yakıp duman bulutunun arasından ona baktı. "Evet, Sara; Amerika'nın benimle ilgili öğrenmeye can attığı şey nedir?"

"Ko... konuşmamızı kaybetmemin... Affedersiniz, kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

Julian güldü. "Elbette yok, tatlım. Ama sigara içtiğimden bahsetmezsen sevinirim. Eskiden sigara içenlerin seksi ve tehlikeli olduğu düşünülürdü ama tutuculuğun hüküm sürdüğü günümüzde aptallık gibi görülüyor. Sanki kendimizi milyonların canını alan bir alışkanlığı bırakabilecek kadar kontrol edemiyormuştuz gibi../' Kadının güvenini kazanmak için ona derin ve içten bir tebessümle baktı. Bir kadını nasıl kancasına takıp kontrol edeceğini yıllar ünce öğrenmişti. Artık bunu nefes alıp vermek kadar kolay yapıyordu. "Filmi izledin mi?"

"Harikaydı." Kadın liseli kızların

samimiyetiyle öne doğru eğildi. "Teşekkürler. Benim için anlamı çok büyük.[1]

Kadın gülümsemeye çalışıp dosyasına uzandı, birkaç evrakla birlikte kalemini ve not defterini çıkardı. Sonra derin bir nefes alıp lulian'a baktı. "Evet, aktör olmak istediğinizi ilk olarak ne zaman fark ettiniz?"

Julian hemen güldü. Sürekli karşılaştığı, çok bilindik bir soruydu bu. Anlaşılan bu röportaj kolay geçecekti. Kadına doğru eğilip gizemli bir bakış attı. "Sana bir sır vereyim, Sara: Ben hiçbir zaman aktör olmak istemedim. Rol yapmak bir eylemdir. Yani çalışmak anlamına gelir. Aktörler hayatlarının büyük kısmında Broadvvay'de gezinip sanatlarını Öğrenir, peynirli makarna yer. Ama bir film yıldızı..." Arkasına yaslandı ve Sara'ya karşısında dünyanın en güzel kadını varmış gibi baktı. "Ah, film yıldızlığı tamamen farklı bir şey. Şimşek çakmasına benzer. Şöhret dünyanın en iyi uyuşturucusudur. Herkes seninle arkadaş olmak ister. Ben öyle biri olmak istedim. Bunu bir yıldıza nasıl davrandıklarını gördüğüm zaman anladım."

Sara bu yanıttan hoşlanmamış gibiydi. "Ama siz çok iyi bir aktörsünüz, bütün eleştirmenler böyle söylüyor."

Julian bir süre sessiz kalıp sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça üfledi. "Ben ne olduğumu çok iyi

biliyorum, tatlım ve bu aktörlük değil. Fakat senin bunu öyle görmene sevindim."

Kadın notlarına baktı. "Julian True gerçek isminiz mi?"

Bu da sıkça karşılaştığı sorulardan biriydi. Sara'ya yine o Holl- ywood tarzı gülümsemesiyle baktı. "Beyaz perdeye yansıyan hiçbir şey gerçek değildir, Sara," dedi usulca; kadını baştan çıkarmak için ona ismiyle hitap etmişti. "Aynı zamanda da hayatın ta kendisi kadar gerçektir. Beni ben yapan her şey o renkli, on metrelik perdeye yansıyor. Daha önceki hayatımın bir önemi yok."

"'Yorum yapmak istemiyorum/ demenin

kibarcası..

"Öyle mi?"

Sara birkaç not alıp Julian'a baktı. "Peki ya aşk? Aşkın da mı önemi yok?"

"Ben dört defa evlendim. Benim için önemli olduğunu söyleyebilirim."

Sara, "Dört defa da boşandınız," diye karşılık verip gözlerini Julian'a dikti.

Bu soru Julian'ın üzerinden sıcak bir su gibi akıp gitmişti. "Ben iflah olmaz bir romantiğim sanırım. Ama doğru kadını henüz bulamadım. Belki bu makaleyi okur. Artık filmden bahsetmeye ne dersin? Özel konulara daha sonra gireriz. Mesela içkilerimizi yudumlarken..." Julian bu işin devamının gelmeyeceğini, birlikte kokteyl falan içmeyeceklerini bilerek gülümsedi. Aslında gerçek hayata dair söyleyebileceği fazla bir şey yoktu, o başka bir dünyada yaşıyordu.

Julian çok hızlı gittiği için evlerin bulunduğu bölgeye girince yavaşladı. Bel Air'in görkemli girişine yaklaşırken yol kenarındaki çifti gördü.

Kadın nefesini tutup onu işaret etti. "Aman Tanrım, bu Sidnev..."

Julian kadına o meşhur tebessümüyle karşılık verdi ve gaza basıp dur kalk şeklinde ilerleyen trafiğe girerek Century City ve doğru yol adı. Oraya vardığında devasa bir binanın önünde durup aracını uygun bir yere park etti.

Görevli hemen koşup Julian'ın kapısını açtı. İyi akşamlar, Bay True."

Julian cebini yokladı ve boş olduğunu gördü. Lanet o!>un. Hesabı başkalarının ödemesine o kadar alışmıştı ki cüzdanını sürekU evde unutuyordu. "Yanımda hiç para vok, genç adam Ya!'a sana bahşiş vermesini söylerim, olur mu?"

"E... elbette, Bay True. Teşekkür ederim.'

Julian kapı görevlisinin peşinden süslü mermer panelli girişe, oradan da asansöre yürüdü.

Teras katında kapılar açıldı. Julian'ın menajeri Val L ightner evinin giriş bölümünde oturuyordu.

En ünlü müşterisini beklediğine, şampanya patlatmayı umduğuna şüphe yoktu.

Val dengesini iyice bozan martini kadehini kaldırıp, "Selam, Juli," dedi. Ardından yalpalayarak kapıya yaklaştı. "Röportaj nasıl geçti? Ofise döndükten sonra bir saat boyunca konuşamayan yeni bir muhabir yolladıklarını duydum."

Julian sırıttı. "Sanırım çocuklarımın annesi olmak istiyor"

"Film gösterime girdiğinden beri telefonlar susmadı. Biraz daha ateşli görünürsen ısı iletmeyen iç çamaşırları giymen gerekecek."

Julian ve Val uzun zamandır arkadaştı ve birbirlerine yok benziyorlardı. Val, genç Robert De Niro diye anılan ve tam zirveye yıkmışken her şeyden vazgeçip elde ettiği bütün başarılardan çok daha büyük bir boşluk yaratarak çekip giden dünyaca ünlü Angel DeMarco'yla birlikte yıllar önce bu piyasaya atılmıştı. Val, Julian True'ya dünya çapında bir kariyer yaratmak iyin Angel DeMarco'nun gücünden faydalanmıştı. Val yavaşça gülümseyip yüzüne düşen uzun, açık sarı saçlarını geriye itti, "Gelsene, süperstar. İçeride tam sana göre bir bebek var."

Julian, Val'ın peşinden gürültülü bir partinin devam ettiği eve girdi. Film yıldızları özenti tiplerin arasına karışmıştı. Birbirlerinden tek bakışta ayırt edilebıliyorlardı. Yıldızlar kendilerine güvenir, özentilerse asla doymayacakları ziyafet sofralarına oturup çaresiz ve açlıktan ölmek üzerelermiş gibi bir ifadeye bürünürlerdi.

Ev sade bir şekilde dekore edilmişti. Resimler, biblolar, halılar yoktu. Val burayı satın aldıktan sonra içeri üstüne oturacak birkaç şey atmış adını da ev

kovmuştu. Fakat zaten dekorasyona

Val'ın

ihtiyacı yoktu. Bu şehirde kolayca yapabileceğin bir şeyi yapamamak başlı başına bir statü göstergesiydi.

Julian belli birini hedef almadan, "Bir içki istiyorum," dedi ve birileri birkaç saniye içinde eline bir kadeh tutuşturdu. Ona keyif verdiği sürece bardağın içinde ne olduğunun bir önemi yoktu. Julian içkiyi kafasına dikip odanın derinliklerine daldı. Bütün gözlerin üstünde olduğunu biliyordu. Erkekler onun yerinde olmak, kadınlarsa onunla yatmak istiyordu. Nasıl istemesinlerdi ki? O, dünyanın zirvesine oturmuştu. Başarısının eşi benzeri yoktu. Konuşup gülerek kalabalığın arasında ilerlerken sürekli odayı inceliyordu.

Üzerinde yok denecek kadar şeffaf bir elbiseyle oturma odasındaki koltuğa ilişen göz alıcı sarışını gördü. Kusursuzdu. Julian o tarafa yönelip kadının yanma oturdu.

Elini her zaman yaptığı gibi kadının bacağına koydu ve lanet olsun ki kendini çok iyi hissetti. "Selam, tatlım. Buradaki en güzel kadınsın ama sanırım bunun zaten farkmdasm."

Kadın kıkırdarken paranın satın alabileceği en biçimli göğüsler, elbisesinin yakasından fırlayacakmış gibi göründü.

"Ben Margot," dedi kadın. "Margot

LaMere. Hoşuna gitti mi? Bu ismi Val buldu." Kadın burnunu çekip pembe ucunu sildi ve sonra eğilip içkisini öyle hızlı bir şekilde aldı ki amber rengi sıvı, bardağın kenarından elbisesine sıçradı. "Lisedeyken oynadığım Our Tozun filmindeki rolümle çok beğeni toplamıştım."

Julian aniden ve beklenmedik bir şekilde kıza acıdı. Los Angeles'ta onun gibi o kadar çok kadın vardı ki...

Ona yakından bakınca çok da güzel olmadığını fark etti. Saçları boyanmaktan yıpranmıştı, saman gibi görünüyorlardı. İnanılma/ zayıftı. Köprücük kemikleri, yanık ve çökmüş teninin üstünde dağ gibi bir çıkıntı yapmıştı. Kat kat sürdüğü maskarasının altındaki kahverengi gözleriyse havatı boyunca yaşadığı çaresizliği vanM-

bvordu Onun gibi kızlar, şöhretin o altın rengi çiçeğini arayan kelebekler misali her gün Hollv'vood'a geliyordu. Birkaç yıl içinde muhtemelen beş

parasız, yapayalnız kalıp uyuşturucudan medet umacaktı.

Bu. Julian m düşünmekten hoşlandığı türden bir gerçeklik değildi. Elini geri çekip ayağa kalktı. "Hemen dönerim, bebeğim."

Kadın iç çekti ve Julian o nefesin ağırlığından kızın durumu anladığını fark etti; Julian geri dönmeyecekti. Arkasını dönüp kalabalığın arasına daldı ve koridorda sevişen bir çiftin yanından geçti.

Yal ı yatak odasında, yatağın yanındaki masanın üstünden kokain çekerken buldu. Yanındaysa üzerinde kırmızı, dantelli bir külottan başka hiçbir şey olmayan bir kadın vardı.

Yal ona dönüp uykulu gözlerle sırıttı. "Selam, Jules. Bu May Sharona. Seninle şey hakkında..." Val kadının biçimli sağ göğsünü avuçladı. "Hangi filmdi o, bebeğim?"

Kadın konuşmaya başlamıştı. Julian onun boyalı dudaklarının hareket ettiğini görüyor ama onu dinlemiyordu. Bunlann hepsini daha önce duymuştu.

"Başka bir partiye gidiyorum. Bu parti bitmiş." Julian kadının hayallerini

yıktığını biraz geç fark etti.

Val, May Sharona'nın -ne isim ama!-pancar gibi kıpkırmızı olduğunu ve nefessiz kaldığını fark etmemişti. Döndü ve sallanarak oturmaya çalıştı. "Sorun nedir? Banyoda biraz daha kokain var." "Hayır, teşekkürler."

"Hayır mı? Hayır mı?" Val kadından uzaklaşıp sehpanın üstündeki martini kadehini aldı ve yalpalayarak odanın diğer tarafına geçti. Kolunu Julian'm omzuna atıp ona asıldı ve sallanıp gözünün önüne düşen san saçlarının arasından gülümsedi. "Hey, gitmeden söyleyeyim, sana bir mesajım var: Biri ofisi arayıp seni sordu. Bir

doktor. Seninle Mikaela Luna hakkında konuşması gerekiyormuş. Geçmişe bir yolculuğa ne dersin?" Val martini kadehini dudaklarına götürüp büyük

bir yudum aldı.

"Şaka mı bu?"

"Hayır." Val ne konuştuklarını çoktan unutmuş gibi kaşlarını çattı.

"Bir doktor mu? Tanrım, ona bir şey mi olmuş?"

"Bilmem. Senden onu aramanı istedi, o kadar."

Julian göğsünde garip bir titreşim hissetti. Kayla... Hayatına giren bütün kadmlar içinde en çok onu sevmişti.

"Numarası nerede?"

Val elini savurunca az kalsın düşüyordu. "Susan'a numarayı telesekreterine bırakmasını söyledim."

Anılar bir anda zihnine üşüşüp dikkatini dağıtırken Julian, "Teşekkürler," diye karşılık verdi. İlk aşkı... Kayla... Ondan o kadar uzun zamandır haber almamıştı ki onu neredeyse unutmuştu. Neredeyse... Val, Julian'ı bırakıp yatağa döndü ve köşedeki bir yığının üstüne çöktü. "Onu bulmanın bir anlamı olabilir. Kayıp Bayan True... Basın onu sevmişti." Duraksayıp bulanık gözlerle Julian'a baktı. "Sen de sevmiştin."

Julian evinin ön kapısındaki küçük, siyah diyafona şifreyi söyler söylemez çift kanatlı demir kapı aralanarak geniş İspanyol bungalovuna giden kısa araç yolu göründü. Tasarımcı eve böyle diyordu; içinde beş aile rahatça yaşayabilecek olsa da ormanın yanı başında olduğu için ona bungalov deniyordu.

Julian on yıldır burada yaşıyordu. İki yılı tatlı Priscilla vla, dört yılı fahişe Dorothea'yla, bir yılı da Anastasia'yla geçmişti. Kayla'yla burada yaşamamıştı.

fişlerinin hiçbiri eve bir şey katmamıştı. Ne bir fotoğraf ne bir lamba ne de bir tablo... Hepsi öylece gelip geçmiş, hiçbir şey katmadan Julian'ın parasından birkaç milyon dolar alıp gitmişti. Belki de sorununun en büyük

göstergesi buydu; evini, evlendiği ve burada yaşaması için getirdiği kadınlardan daha fazla önemsiyordu.

Hayır, bu çok da doğru değildi. Burası ev değil, sıcak bir yuva olmak isteyen bir yerdi. Fakat Julian'ın sıcak bir yuvaya ayıracak vakti yoktu.

Kaldırım taşlarının üzerinden geçti. Tuğla rengi geniş saksılardaki yeşil bitkiler yol boyunca dizilmişti ve yılın bu zamanında bile etrafı tatlı turunç kokuları sarmıştı. Lambalardan yayılan altın rengi ışıklar yola vuruyordu. Geç çiçek açan begonyalar ön girişi örtmüştü. Düzinelerce Japon stili seramik fener, yolu aydınlatıyordu.

Kapı açıldı ve Julian'ın hizmetçisi Teresa kapıda belirdi. Her zamanki gibi üniforması kolalı, bembeyaz ve yepyeniydi. Beyaz saçlarının tek bir teli dahi uçuşmamıştı. "Buenas noches, Señor True[24] Film gösterimi nasıldı?"

Julian'ın dikkati gülümsemesini önleyecek kadar dağılmıştı. "Çok iyi geçti." Kaşlarını çatıp Teresa'mn yanından serin, havadar eve girdi.
Beyaz duvarları, ceviz ağacından koyu renkli süslemeleri, beyaz kumaşla kaplı kocaman sandalyeleri ve koyu renkli oyma masalarıyla keskin tezatların olduğu bir evdi. Zemin leke göstermeyen tuğla karolarla kaplıydı.

Tertemiz mutfakta kendine bir tekila koydu ve tuz ve limona gerek duymadan midesine indirdi. Şişeyi kolunun altına sıkıştırıp araştırmasına başladı. Bu evin bir yerlerinde Kayla'mn bir fotoğrafı olmalıydı. Odadan odaya geçip bütün fotoğraflara baktı, ta ki aradığını bulana kadar... Orada, müzik odasında, erişilemeyecek

24 (İsp) İyi akvamlar, B ay True. (ç. n.)

kadar yüksek bir kitaplığın tepesinde Kayla'nın çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu.

Julian kalın Aubusson stili halısının üstünde yavaşça diz çöktü ve fotoğrafa baktı. Düğün fotoğraflarıydı bu.

Julian yıllardır böyle bir fotoğraf çekilmemişti. Şimdi kırk yaşında ve yakışıklı olduğunu, yirmi dört yaşındaki halinden daha iyi göründüğünü biliyordu ama bu fotoğrafta başka bir şeyler vardı. Julian onun ne olduğunu şaşkınlık içinde fark etti: dürüstlük. Burada, bu fotoğrafta Julian'ın bir zamanlar olmak istediği adamın son yansımaları

görünüyordu.

Gözlerini kapatıp onu hatırladı. Balayına çıkmışlardı, Karavipler'de bir yattalardı. Kayla gülümseyerek, "Bana gerçek adını söyle," diye mırıldanmıştı.

Julian gülmüştü. Bu bir Hollywood gülüşüydü ve Julian, Kayla'yı kırdığını anlamıştı. "Hayır, bugüne kadar kimseye söylemedim."

"Ama söyleyeceksin. Günün birinde, hazır olduğunda..."

Julian onun yüzüne dokunup uçuşmakta olan bir tutam saçını kenara çekmişti. "O çocuk öldü, Kay. Geri dönmeyecek. Ben Julian True olmayı seviyorum. Senin için

Julian olmak istiyorum."

"Görmüyor musun, Jules? Kim olursan ol, seni sonsuza dek seveceğim."

Julian gözlerini açıp fotoğrafa baktı. Kayla onu kimsenin sevmediği gibi sevmişti. Sevdiği şey, lulian True denen o adamın tek boyutlu görüntüsü değildi. Julian'ın canı yandığında o da hep içinin yandığını söylerdi. Ömrünün yarısını tüketmiş ve üzerinden on beş yıl geçmiş olmasına rağmen Julian bunun doğru olduğunu biliyordu. Kayla onu gerçekten sevmişti

1V7

On Üçüncü Bölüm

Liam masasının başına geçmişti. Işıklan açmaya ya da müzik setinin yanındaki Ciflerden birini koyup sessizliği bozmaya gerek duymamıştı.

Dâhili hat çaldı ve Carol'm sakin sesi küçük, siyah kutunun içinden yükseldi: "Doktor? Orada mısınız?"

Liam düğmeye bastı. "Buradayım, Carol. Evine gidebilirsin. Bugünlük işin bitti." "Buna inanamayacaksınız, Doktor. Hatta Julian True olduğunu söyleyen bir adam bekliyor."

Liam'm kalbi duracak gibi oldu. "Hemen bağla."

"Sizce gerçekten..."

"Onu hemen bağla, Carol ve evine git. Bugünlük işimiz bitti." "Peki, Doktor." Birinci hattın kırmızı ışığı yanıp sönmeye başladı. Liam derin bir nefes aldı ve düğmeye basıp telefona cevap verdi: "Ben Doktor Campbell."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve Julian, "Doktor Liam Campbell mı?" diye sordu.

ltiınu^{A} (¡o/.yaşlun

lelefond.ın da olsa Liam o st*si hemen tanımıştı. "Benim buyurun/'

"Ben Julian True. Menajerim Val Lightner'a Mikaela Luna'yla ilgili bir mesaj bira km işsin ı z..."

"Vaml andı."

"Aman Tanrım! Durumu nasıl?"

"Komada."

Bir duraksama daha olunca Liam, Julian'ın araç telefonundan konuştuğunu anladı. "Koma mı? Tanrım... Size nasıl yardım edebilirim? I lastane masraflarını karşılayabilirim. Ülkenin en iyi doktorlarını da getirtirim. Elbette sizin yeterince iyi olmadığınızı söylemiyorum,

Doktor Campbell ama..."

162

"Paranıza ihtiyacı yok, Bay True. Sizi aradım çünkü... şey... sizin isminizi duyduğu zaman tepki veriyor. Ben... Yani biz düşündük ki belki sesinizi duyarsa..."

"Benim için uyanacağını mı düşündünüz?"

Liam o basit cümleyle gelen acıya kendini hazırlamamıştı. "Bunun ihtimal dâhilinde olduğunu düşünüyoruz."

"Bu öğleden sonra bir röportajım var ama yarın orada olabilirim. Hangi hastanede yatıyor?"

"Washington, Last Bend'deki lan

Campbell Tıp Merkezi'nde.

Bellingham'ın yüz kilometre

doğusunda." "Antoinette'e gerekli ayarlamaları yapmasını söylerim."

"Tıp merkezine geldiğiniz zaman beni sorun. Ofisimde olacağım."

"Tamam."

Liam, Julian'ın konuşmayı bitirmesini bekledi ama Julian nefes nefese kalmış halde hiçbir şey söylemedi. Sonunda Liam, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Şey... nasıl görünüyor? Yani kendimi beni neyin beklediğine hazırlamam açısından..."

Fazlasıyla insani bir soruydu bu, yanlış bir tarafı yoktu ama Liam yine de sinirlenmişti. Cızırtılı hattın diğer tarafından yanıtı güçlükle anlaşılmıştı: "Muhtemelen onu hatırladığınız kadar güzel görünüyor."

Varın ofisi Wilshire Bulvarındaki bir gökdelenin kuzeydoğu köşesinde geniş, açık bir alandaydı. Köşeyi kaplayan kocaman pencereler diğer gökdelenlere bakıyordu. Arkalarında kahverengi bir duman tabakası vardı.

Cam bir sehpanın™* etrafında birkaç gösterişli sandalye duruyordu. Her biri müşterilerinden birini temsil eden film posterleri ve afişler bütün duvarları kaplamıştı. Köşelerden birinde on beş ayrı ekranın açık olduğu büyük bir televizyon duruyordu ve şu an ekranların hepsinde müzik çalıyordu.

VaFin masası geniş, dikdörtgen şeklinde, yeşil bir cam parçasıydı. Sandalyesine çökmüş, başını ellerinin arasına gömmüştü.

Alçak sesle konuşması için Julian'ı birinin uyarmasına gerek yoktu. En yakın

arkadaşıyla birlikte, onun ne zaman

akşamdan kalma oduğunu anlayacak kadar çok partiye gitmişlerdi. Odanın diğer tarafına geçip masanın karşısındaki siyah, deri minderli sandalyeye oturdu. "Daha sessiz," diye inledi Val.

"Bak, Val, kendini berbat hissettiğinin farkındayım ama seninle gerçekten konuşmam gerek."

"Fısılda lütfen."

"Washington, Podunk'taki şu doktoru aradım. Mesele Kavla yla ilgiliymiş. Bir kaza geçirmiş ve şu an komadaymış."

Val yavaşça başını kaldırdı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Ne olmuş peki? Hastane masrafları için para mı gerekiyormuş?"

"Hayır, Doktor Kayla'nın benim İsmimi duyunca tepki verdiğini söyledi. Onunla konuşmamın bir faydası olabileceğini düşünüyorlar."

Val elini saçlarının arasında gezdirince yağlanmış sarı perçemler kül gibi solgun yüzüne Ağzının

kenarında yavaş

yavaş bir tebessüm belirdi, Julian o bakışı hatırladı: Bu, Val'in "biz bundan para kazanabiliriz" bakışıydı. "Kızların çok sevdiği şu peri masallarına benziyor. Gerçek aşkı gelir ve kızı uyandırmak iyin onu öper, anladın mi? Gerçek aşk onu uyandırır. İşte ben manşet diye buna derim"

"Bu ciddi bir konu, Val. Çok kötü durumda. Ölebilir,"

"Öyle mi?" Val'ın tebessümü silinmişti. Julian arkadaşına baktı. Val inanılmaz derecede şeffaf biriydi. Şimdi de manşetlerde "GERÇEK AŞK ÖLDÜRÜR" yazmasının onlara bir fayda sağlamayacağını düşünüyordu.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu sonundaVal.

Julian arkasına yaslandı ve sandalye gıcırdayıp iki santim kadar geriledi. Görüntüler ve anılar zihninin içinde bir yaz günü beliren bulutlar gibi sürükleniyordu. "O farklıydı, Val. O beni gerçekten sevmişti."

"Hepsi seni sevdi, Julian."

"Kay farklıydı. Ben de onu sevmiştim." "Senin aşklarından daha uzun süren filmler gördüğüm oldu."

Bu sözler Julian'ın canını yakmıştı. "Ben oraya gidiyorum. Rolling Stone dergisiyle yapacağım röportajdan hemen sonra."

"Ne? Bu lanet film çok önemli, Juli, anlıyor musun? Çok önemli. Planlanmış bir sürü basın..."

Julian gülümsedi Vah şaşırtmak kadar sevdiği bir şey yoktu ve bu da gerçekten zordu. "Ortadan kaybolmuyorum, Val; bir iki

günlüğüme şehirden uzaklaşıyorum. Sana yılda İki buçuk milyon ödüyorum, Bir şekilde hallet."

Val başını iki yana salladı. "Pekala, Jules. Git ve Yakışıklı Prens rolünü oyna bakalım. Ama iki gün sonra dön. Ciddiyim."

"Basına haber verme. Bu işi tek bayıma halletmek istiyorum" Val ona sert bir bakış attı. "Tanrım, Juli... Sen hiçbir işini tek bayına yapmazsın ki!"

"Her şeyin bir ilki vardır."

Mutfağın ışıkları yanmıyordu ama Liam ocağın üstündeki İki küçük mavi alevi görebiliyordu. Rosa'nın ağız sulandıran arroz cm pollo**'sunun kokusu da tencereden yükseliyordu. Yemek salonunda sofra kurulmuştu. Eğrelti otu ve çam dallarıyla dolu vazo tüm zarafetiyle masayı süslemişti.

Büyük salondaki bütün pencere kenarlarında ve masalarda mumlar vardı. Piyanonun üstündeki şamdandan altın rengi, titrek ışıklar yayılıyordu. Merdivenlerden inen Rosa'nın terlikli ayaklarının yumuşak ve ritmik sesini duydu.

"Buenas noches, Rosa," dedi Liam.

Rosa en alt basamağa geldiğinde ona döndü. "Buenos noches, Doktor Liam." "Bütün bu mumlar da neyin nesi, Rosa?" "Umarım seni rahatsız etmemiştir. Burası benim evim değil, biliyorum..."

"Mi casa es su casa diye karşılık verdi Liam. "Ben yalnızca... neden bir anda..."

25 (tap.) Pirinç ve tavukla pişirilen İspanyol tam bir yanek. (ç. o.)

26 (lap-) Benim evim aenin avin. (ç.

n)

Rosa salona girip piyanonun yanına gitti. Piyanonun kapkara yüzeyi onun yansımasını yakalayıp mum ışığıyla aydınlatmıştı.

Liam da onun peşinden gidip arkasında durdu. "Hepsi Mike için mi?"

Rosa başını iki yana sallayınca beyaz saç örgüsünün ucu kalçasına değdi. Yavaşça dönüp Liam'a baktı.

Liam onun yüzüne yerleşen kaygıyı görebiliyordu. "Bu mumlan senin için de yaktım, Doktor Liam, sen ve çocuklar için. Bugün Carol'la konuştum. Julian True'nun seni aradığmı söyledi. Kasabada coşkulu dedikodular yayılmaya başlamış." "Hararetli," diye düzeltti onu Liam, dalgın bir ifadeyle. "Hararetli dedikodular... Julian yarın geliyor."

Rosa durumu onaylamadığını gösterecek şekilde dudaklarını büzdü ama bir şey söylemedi.

"Sence onu aramamalı mıydım?"

"Yaşlı bir kadının ne düşündüğünün bir önemi yoktur."

Liam, "Benimle gel," dedi ve onu koltuğa götürdü.

Rosa dizlerini ve ayak bileklerini bitiştirerek hiç kımıldamadan oturup bakışlarını kucağına dikti.

Liam da Rosa'nm yanma yerleşip ona bakması ümidiyle öne eğildi. "Julian'dan ben de korkuyorum, Rosa. Hem de hayatım boyunca hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Ama Mikaela'yı seviyorum. Bütün olasılıkları denemeden gitmesine izin verememem."

Rosa derin bir iç çekti. "Sen kötü aşkın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Benim zavallı Mikita'm böyle bir aşkı izleyerek büyüdü. Sanırım kederimi... nasıl derler... ona da bulaştırdım."

"Julian True onunla evlendi, Rosa. Onu sevmiş olmalı."

"'Aşk' vardır, 'aşk' vardır. İyi aşk, senin Mikaela'ma karşı hissettiğin şeydir. Genç bir kızın bebeğiyle birlikte kaçmasına izin vermezsin. İyi aşk yıllarca kayıplara karışmaz. Soğuk kış gecelerinde insanı yatağında yapayalnız bırakmaz."

Liam bakışlarını başka yöne çevirdi. Mum ışığı bütün odaya yayılıyor, altın rengi binlerce küçük ışık, gecenin kararttığı pencere pervazlarına vuruyordu. Liam Rosa'ya bakmadan, usulca, "Mike'a evlenme teklif ettiğimde bana daha önce başından bir evlilik geçtiğini ve... bir daha kimseyi onu sevdiği gibi sevemeyeceğinden korktuğunu söyledi," dedi.

"Tabii ki korkuyordu. Onun gibi bir kadın için aşk, dehşet verici bir şeydi. O zamanlar aşkın yalnızca tek bir çeşidini biliyordu; etrafındaki her şeyi yakıp kül eden türden, ateşli olanını. Ve benim halimi görüyordu... Ona asla dönmeyecek olan bir adamı yıllar boyunca çaresizce bekleyen beni... Sence onu sevdiğini söylediğinde Mikita'm korkmamış olabilir mi? Ama bana senden ilk kez bahsettiği anı hatırlıyorum: 'O bir doktor, anne/ demişti, 've beni çok seviyor/ Ona, 'Aklını kullan ve sen de onu sev/ dediğimdeyse bana kırık bir kalbin kimseyi yeterince sevemeyeceğini söylemişti. Bu sözleri hiç unutmadım çünkü beni az kalsın ağlatıyordu." Rosa çalışmaktan nasır tutmuş eliyle Liam'm yüzüne dokundu. "Yıllar boyunca onunla defalarca konuştum. Bret doğduğu zaman Mikita mı ilk kez o kadar mutlu görmüştüm. Sanırım geçmişte kalanları düşünmekten vazgeçmişti. O seni seviyor, Doktor Liam. Bir anne olarak bunu hissedebiliyorum."

"Bu kadarı yeterli mi, peki?" diye sordu Liam.

Rosa bakışlarını ondan kaçırıp eski ve patlak bir tekerlekten hava sızıyormuşçasma hafif bir iç geçirdi. "Mikaela'mn hikâyesinin büyük bir kısmım duydun ama dinlediklerin gerçekleri yeterince yansıtmamış olabilir. Julian'la tanıştığında genç bir kızdı, Jacey'den sadece birkaç yaş büyüktü. Ama Jacey gibi değildi. Mikaela'mn güçsüz ve fakir bir annesi, insanların içindeyken yüzüne bile bak mayan bir babası vardı. Kasabanın en kötü yerinde, gözlerden ırak

olması gereken bir evde yaşıyordu. Günün birinde bir ilahla karşılaştı ve ona âşık oldu. Bu yalnızca genç kızların hissedebileceği türden bir aşktı. Evlendiler... Fakat adam ilah falan değildi. Hayatta eğlenceden başka bir beklentisi olmayan, genç, bencil biriydi. Her şeyin ona sunulmasını istiyordu ama aşk kolay bir yol değildir, sı A Böylece bir zamanlar aşkla doldurduğu o kalbi kırdı." Rosa uzanıp Liam'ın eline dokundu. "Buraya geldiğinde Jacey'ye onun kim olduğunu söyleme. Muy importante[27]. Biricik kızımızın canını yakmasına izin veremeyiz."

Liam, Jacey'ye gerçeği söylememenin işin kolayına kaçmak olacağını biliyordu ama bu sırrı ona Mikaela'nın açıklaması gerektiğine karar verdi. "Haklısın, Rosa. Henüz bir şey söylememize gerek yok." Bu sözleri söylerken bile yanlış yaptığını biliyordu.

Merdivenlerden ağır ağır çıktı. Şu anda Jacey'yle konuşmaması gerektiğini biliyordu. Ona doğru şeyi söyleme ihtimalinin, mayoyla Everest'e tırmanma ihtimaline denk olduğunu fark etti. Fakat onunla oturup elini tutmalı, gözlerinin içine bakmalıydı. Bu bir suçtu ama daha fazlası da vardı; hayatında ilk kez kızının

sevgisini kaybetmekten korkuyordu. Jacey'nin kapısının önünde durup usulca kapıyı çaldı.

"Gel."

Liam kapıyı açtığında onu tam da tahmin ettiği gibi buldu: telefonda. Jacey

arkadaşıyla vedalaşıp telefonu kapattı. "Selam, baba."

Baba...

"Selam, kızım."

"O nasıl?"

"Aynı." Liam kızının yanına oturup nazikçe elini tuttu. "Sen nasılsın?"

25 (Isp.) Bu çok önemli, (ç. n.)

Jacey solgun yüzüne cesur bir tebessüm yerleştirdi. "Fena değil"

Liam söyleyecek başka bir şey bulamadı. Julian True hayatlarına girdiği zaman ne olacağını düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Jacey'ye de Liam'a söylendiği gibi, Mikaela'nın çok genç yaşta düzenli bir hayat sürmeye hazır olmayan bir adamla evlendiği söylenmişti. İki çocuk... Yürümeyen bir evlilik... Mike'ın tasarladığı sıradan bir hikâyeydi bu. Julian

True gibi biriyle evlenmiş olabileceğine dair herhangi bir ihtimal barındırmıyordu.

Liam bundan sonraki günlerinde, haftalarında ve yıllarında hayatını iki parçaya ayıracağını biliyordu: komadan önce, komadan sonra...

Trajedi böyle bir şeydi; zamanı bıçak gibi ikiye ayıran, içinde bulunulan anı bir önceki günden koparan, olabilecekleri neşter kesiği kadar net bir şekilde gerçeklerden ayıran bir şey... Mikaela iyileşse bile hayatları eskisi gibi olmayacaktı. Liam, Mikaela'nm gizlediği sırrın oraya, içine, kalbinin ritmini bozacak kadar yakın bir yere yerleşen kötü bir şey olmasından ve kesip çıkarılsa dahi izinin asla kaybolmayacağından korkuyordu. O kötü şeyin parçalan

Liam'ın kanına işleyecek, onu bir şekilde bozacaktı. Bir yeri yanlışlıkla kesilecek olsa kanı bir an için kırmızı akması gerektiğini unutup mürekkep kadar siyah akacaktı.

Jacey'nin hüzün dolu kahverengi gözlerine bakarken ona Julian'la ilgili gerçekleri anlatması gerektiğinin farkındaydı ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ona böylesi bir acıyı yaşatmak-tansa canını vermeyi yeğlerdi.

"İyi misin, baba?"

Gülümsemek artık Liam'a çok uzaktı. "Seattle yağmurları kadar..." Liam kızma doğru uzanıp onu kollarının arasına aldı.

Jacey de ona kenetlendi ve Liam kısacık, huzur dolu bir an için sadece kızını ne kadar sevdiğini, kızının da onu ne kadar sevdiğini düşündü.

Geri çekildiğinde Jacey'nin gözlerinde, hepsini değiştiren o keder ve korku karışımı duyguyu görebiliyordu. "Baba?" Liam ansızın kendini çok savunmasız hissetti. Dokunsalar binlerce parçaya ayrılabilirdi. "Seni seviyorum, Jacey. Sana bunu söylemek için gelmiştim."

Jacey rahatlamış bir halde hemen gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, baba. Apandisit ameliyatı olduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Liam onun saçlarını okşadı. "Elbette." "Bana bir şeker vermiş ve acımı dindireceğini söylemiştin... Gerçekten de dediğin çıkmıştı."

"Keşke şimdi de o kadar kolay olsaydı." Jacey'nin tebessümü silindi. "Keşke yeniden küçük bir kız olsam."

Liam onu tekrar kollarının araşma aldı. Jacey babasının ona neden bu kadar sıkı sarıldığını merak ettiyse de bir şey söylemedi.

asaba lanet olası bir film setine benziyordu. Gece çok 1^^^ güzeldi Julian limuzinin buğulu camından dışarıya bakıyordu.

On Dördüncü Bölüm

Daha önce hiç bu kadar hoş bir yer

gördüğünü hatırlamıyordu. Sanki her an

Disney karakterlerinden biri karşısına çıkacakmış gibiydi.

Şoförle konuşabilmek için aradaki perdeyi indirdi. "Country Haus Pansiyonu'nu arıyoruz. Sanırım Drift On Moteli'nin yanında."

"Adres bende var, efendim."

"Ah, çok şükür. Zaten böylesine küçük bir kasabada nasıl gözden kaçırabiliriz ki? Bir iki sokakla mı?"

Şoför ana caddeden Glacier Yolu'na döndü ve yolu yarıladıklarında karşılarına bir engel çıktı. Birkaç araba yolun tam ortasındaki turuncu barikatın arkasma park etmişti. Şoför durup aracı geri geri hareket ettirmeye başladı.

"Bekle." Julian pencere düğmesine bastı ve cam sessizce açıldı. Julian barikatın niçin kurulduğunu anlamak için başını pencereden dışarı uzattı. Soğuk hava gözlerini ve burnunu acıtmıştı.

Sağ tarafta beyazlara bürünmüş geniş bir alan gördü. Tam ortasında da kocaman, donmuş bir gölet vardı. Arabalar uyduruk buz pistinin etrafına

dizilmiş, altın rengi ışıklar gölet i Madison

Mevdan Parkının açık hava versiyonuna çevirmişti. Her yer insan kaynıyordu. Hepsi de aynı yöne doğru kayan çocuklar ve yetişkinler pisti doldurmuştu.

Julian arabanın birkaç metre ötesinde küçük bir stant gördü. Adamlar ateşte sosis kızartıyordu.

"Tanrım, tek eksik Jimmy Stewart." Julian başını tekrar içeri sokup camı kapattı. "Haydi, devam et ve beni otele götür." Limuzin dönüp tekrar ana caddeye girdi. Şoför dikiz aynasına gergin bir bakış atıp, "Artık böyle kasabalara pek sık rastlanmıyor," dedi.

Köşedeki arazinin üstüne kurulmuş, çatısı karlarla kaplı, büyük, Victoria tarzı evin önünde durdular. Beyaz çitler geniş araziyi çok hoş, küçük parçalara bölmüştü. Açık kapının yanında üzerinde "COUNTRY HAUSA HOŞ GELDİNİZ" yazan eski, ahşap bir tabela vardı.

Julian arabadan indi. Nefesi gözlerinin önünde bir buluta dönüşüyordu. Hava çok soğuktu. Teresa'nın valize bir palto koymuş olmasını ümit ederek güneş gözlüğünü gömleğinin cebinden alıp taktı. "Valizleri içeri getir," derken spor ayakkabılarıyla karı ezerek yürümeye başlamıştı bile.

O daha verandaya varmadan kapı ardına kadar açıldı. Çiçekli elbiseli, pileli önlüklü, kır saçlı ve iri yarı bir kadm kapıda belirdi. "Gerçekten de sensin! Kızlar ve ben buna pek ihtimal vermemiştik de.... Yani böyle bir kasabada..." Kadın kıkırdamaya başladı. "Kızlar" ifadesini duyduğu anda Julian'ın gözünde hepsi de çiçekli elbiseler giymiş bir Afrika antilobu sürüsü canlandı. Yorgun olmasına rağmen o meşhur tebessümünü takındı. Hayranlarını memnun etmesinin bir zararı yoktu. "Selam, tatlım."

Kadın ellerini çırpınca havaya küçük bir un bulutu yükseldi. "Tatlım! Ha ha ha! Dur da Gertrude a haber vereyim. Her ihtimale karşı senin için un kurabiyesi yapmıştım. Enquirer dergisinde un kurabiyesine bayıldığını okumuştum/'

Julian aslında un kurabiyesinin ne olduğunu bile hatırlamamasına rağmen, "Sen cennetten gelmiş bir meleksin," dedi. "Ama çok uzun yoldan geldim ve yorgunum. Bana bir an önce odamı gösterirsen çok sevinirim."

"Elbette." Kadın tıpkı bir böcek gibi etrafta dolanıp dar merdivenlere yöneldi. Julian şoförün de giysi çantalarıyla hemen arkalarından geldiğini duyabiliyordu.

İkinci kata geldiklerinde kadın koridorun

sonuna gidip bir kapıyı açtı ve tüfeklerle dolu, geniş, ferah bir oda gözler önüne serildi. Laura Ashley'nin uyuşturucunun etkisi altındaki hali bile bu kadar tüfekle ne yapacağını bilemezdi.

Kadın gülümseyerek, "Burası balayı süiti," dedi ve tombul elini uzattı. "Bu arada ben Elizabeth ama bana Lizbet diyebilirsin."

"Liz... bet. Ne hoş bir isim!" Julian başını odadan içeri uzatıp kaşlarını çattı. "Affedersin, Lizbet, ama banyom nerede?"

"Koridorun sonunda. Soldan üçüncü kapı."

Julian yavaşça ona döndü. "Yani banyoyu başkalarıyla mı paylaşmam gerekiyor?" "Normalde öyle olacaktı ama kayak sezonu henüz başlamadı. Sen bizim tek konuğumuzsun. Dolayısıyla banyoyu senden başka kullanan olmayacak." "Oraya varana kadar acıkacağımdan öğle yemeğimi de yanıma almam gerekecek." Kadın nefesini tuttu. "Şey, açıkçası..." "Affedersin, şaka yapmıştım. Oda güzel. Şoförüme de bir <>da verin, olur mu? Ama başka bir katta olsun. Bütün odaları kapatıyorum. Burası yalnızca bana kalsın."

"Elbette." Lizbet hoş bir tebessümle başını eğdi, Julian'm yanından uzaklaştı ve gözden kaybolunca ya kadar yüzündeki tebessüm silinmedi.

Julian yatağın köşesine oturunca yaylar ağırlığının altında gıcırdayıp inledi. "Valizimi açar mısın?" dedi şoföre ve yatağa uzandı.

Liam acil bir durum yüzünden saat beşe kadar ofisinde kalmış, çıkıp hastaneye gideceği sırada hava tamamen kararmıştı. Karanlığa adımını atar

atmaz çocukların uzaktan gelen tiz kahkahalarını duydu. Bu gece paten kayıyorlardı.

Liam arabasma binip boş kasabadan geçti. Hastaneye vardığında Demingli pratisyen Tom Granato'yla paylaştığı küçük odasına gitti.

Julian True'nun geldiğini hemen anladı. İçeride telaşlı bir koşturmaca başlamış, ayak sesleri hızlanıp fısıltıların tonu yükselmişti. Liam dâhili hattının çalmasını bekledi.

Fakat onun yerine Sarah kapısını çalmadan içeri daldı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve sırıtıyordu. "Doktor Campbell, sizi görmek isteyen bir adam..."

"Julian True."

Sarah şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Nereden bildiniz?"

"Sihir."

"Mikaela'yı görmeye geldiğini söylüyor." "Onu buraya yolla."

Sarah başını sallayıp gözden kayboldu. İşte başlamıştı. Liam sakinleşmeye çalıştı. Bu sabah kendine fazlaca özen göstermişti. Mike'm ona geçen Noel'de aldığı en güzel siyah pantolonunu ve mavi gömleğini giymişti ama şimdi bunun ne kadar anlamsız olduğunu anlıyordu. Üzerindeki beyaz önlük onu ancak küçük bir darbeden koruyabilirdi. Kapı açıldı ve Liam döndü.

Kapıda duran adam ona gülümsedi. Başka bir şey yapmamıştı ama bu bile Liam'm midesini bulandırmaya yetmişti. Fotoğraflar Julian'ı tam anlamıyla yansıtmıyordu; hiçbir mercek o yüzün manyetik gücünü yakalamaya yetmezdi. "Ben Julian True," dedi hiç gerek olmadığı halde ve Liam da onun bu gezegende kim olduğunu bilmeyen birileri varmış gibi davranmaktan keyif aldığını düşündü. Liam yavaşça ayağa kalktı ve sanki bir faydası olacakmış gibi gözlüklerini çıkardıktan sonra doktor önlüğünün cebine koydu. "Merhaba, Julian.

Gelebildiğine sevindim. Ben Liam Campbell. Ben..."

"Onu hemen görebilir miyim?"

Liam iç çekti. Bu işi neden ertelemek istediğini bilmiyordu. Ne de olsa Julian'm çekip gideceği yoktu. Yine de onları bir araya getirme fikri midesini bulandırmıştı. "Benimle gel."

Julian'ı koridordan geçirip Mikaela'nm odasına götürdü ve kapıyı yavaşça açtı. Julian onun yanından geçip yatağın yanma gitti. Uzunca bir süre Mikaela'ya baktı. "Ne oldu?"

"Attan düşüp başını direğe çarptı."

"Ne kadar zamandır bu halde?"

"Bir ayı biraz geçti."

Julian gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "Selam, Kayla. Ben Jules." Sonra başını kaldırdı. "Beni duyabiliyor mu?"

Liam, Mikaela'ya baktı. "O yüzden buradasın."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Liam kendini, Robert Redford'a bir kadınla nasıl konuşacağını anlatan Büyükbaba VValton gibi hissetti. "Onunla konuş yeter, Julian." Liam'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Bazen geçmişten anılara, hikâyelere tepki veriyor."

Ye benim adıma... Benim adımı duyduğunda da tepki verdi, evle değil

mi?

Liam ona kargılık verebilmek iyin kendini zorladı. "Evet." îulian vatanın yanından bir sandalye çekip oturdu. "Bizi bir sure yalnız bırakabilir misin, Doktor? Selam, Kavla. Benim, Jules."

Mikaela tepki vermedi. liam titrek nefesini dışarı verdi. Mikaela'nın, Julian'ın sesini duyduğu anda derin uykusundan hemen uyanmasından korkuyordu.

Julian onun elini tuttu. "Kavla, tatlım?" Liam. Julian'ın ona dokunduğunu görmeye dav ana madiği için arkasını dönüp odadan çıktı ve koridorda duvara

yaslandı.

Tam bir dakika sonra ne yaptığını, daha doğrusu ne yapmadığını fark etti.

Jul i an a, Mikein kocası olduğunu söylememişti.

Julian kemli cümlelerini kurmakta hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Ona oturacak doğru düzgün bir şey getirmesi için hemşire düğmesine basmayı düşündüyse de bu fikirden vazgeçti. O kadar da aptal değildi; dikkatini önünde yatan kadından başka bir şeye vermeye çalışıyordu.

Mikaela uyuyan bir prenses kadar güzel görünüyordu. Julian aslında onun yerinden doğrulup gülümsemesini ve Hey Jules. neden bu kadar geciktin ' diye sormasını bekliyordu.

Onun sesini zihninde canlandırırken yıllar Öncesine gitti. Mikaela yi uzun zamandır aklına getirmemişti ama şimdi ona bakarken bu kadını sevmenin ve onun tarafından sevilmenin nasü bir his olduğunu hatırlamıştı. Hayatı boyunca tanıdığı bütün kadınlar arasında yalnızca o, Juliana kendini evindeymiş gibi hissettiren, güvenli bir liman olmuştu.

Julian gözlerini kapatır kapatmaz anılar gözünde canlandı. "Nasıl başladığını hatırlıyor musun, Kay? Seni ilk kez öptüğüm zaman öleceğimi sandım. Ergenlerin 'neredeyse ölüyordum' diye tabir ettiği şekilde değildi, gerçekten korkmuştum. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki nefesim kesilmiş ve İşte sonum geldi, ölüyorum,' diye düşünmüştüm. "Dudaklarının tadı tıpkı bir yağmur damlasının tadına benziyordu, bunu biliyor muydun?

"Sana karşı hissettiğim o yoğun aşkın içinde boğulacağımı sanmıştım. İlk sevişmemizi hatırlıyor musun? Bir çiçek bahçesinde yün bir battaniyenin üzerine uzanmıştık. Bir şişe Dom Perignon alması için asistanımı Yakima'va kadar yollamıştım. Yıldızların yaydığı ışığı sana ilk tattıran adam olmak istiyordum. Fakat ilk sevgilin olacağımı bilmiyordum. "Şampanyadan bir yudum aldığında gülmüştün. Ellerini başının altına kovup gökyüzüne bakmış ve benden kendimden bahsetmemi istemiştin.

"Sana Val in uydurduğu hikâyeyi anlatmak istemiştim ama sen, 'Zamanımız çok değerli. Hakkında Enquirer'dd yazılanlar dışında da bir şeyler bilmek istiyorum, seni etkilediğimi bilmek istiyorum/ demiştin/'

Julian birbirlerinden nasıl koptuklarını hatırlamaya çalıştı. Paylaştıkları o duygunun derinliğinden yüzeye çıkmayı nasıl başarmışlardı? Julian bunu merak etse de aslında biliyordu.

Kavla onun büyümesini istemişti. Bu son derece basit bir şev m iş gibi görünüvordu ama Julian gerçeklere dikkatli bir şekikie baktığı zaman işin özünde bunun yattığını görüyordu. Kavla kurduklar; aile için onun da fedakârlıkta bulunmasını istemişti. Fakat Julian yirmi üç yaşındaydı. Henüz bir koca olmaya bile hazır değilken baba olmavı nasıl becerebilirdi- Tek istediği eğlenmekti. Bb\ îece

kendini geri çekmiş, o çok iyi bildiği, isimleri hatırlanmayan kadınlar ve hiç bitmeyen partilerle dolu kayıtsızlık yoluna sapmıştı.

Sanki bir kapı açılmış ve kapının diğer tarafında kendini görmüştü. Altın çocuğun, yıldızın ötesinde bir zamanlarki halini, o yapayalnız genci... O günden sonra Julian hiç kimseyi gerçekten sevmem işti. Kayla adındaki bu kadın o sevgiye en çok yaklaşandı. Julian'm ona olan sevgisi elinden gelenin en iyisiydi ama ona da sırt çevirmişti.

Mikaela'nın yüzüne bakıp siyah kirpiklerinin o hoş kıvrımım, dudaklarının solgun kabarıklığını inceledi. Hem çok iyi tanıdığı hem de hiç tanımadığı, bir çocuğun gönlünün geçtiği bir oyuncağı kırması gibi kolaylıkla kalbini parçalara ayırdığı bu kadına nasıl anlamlı bir söz edebilirdi?

Gözleri dolmuştu. Buna inanamıyordu çünkü yıllardır ağlamamıştı. Ona bunun için para ödedikleri zamanlar hariçti tabii...

'Ağladığımı görmen hoşuna giderdi, Kay." Julian ona doğru eğilip yüzünü soğuk parmaklığa yasladı. "İlk kavgamızı hatırlıyor musun? Bir film gösterimi sonrası Valin verdiği partilerden birinde kavga etmiştik. Val bana Platoon adlı filmde bir rol ayarlamak istediğini söylemişti. Ben de ona, 'Savaşlar kimin umurunda?' diye yanıt verince bana vurmuştun, hem de herkesin önünde. Bana lanet olası bir yıldız gibi davranmaktan vazgeçip gerçekten oyunculuk yapmayı denemem gerektiğini söylemiştin."

İşte böyle başlamıştı. Daha en başından kendini belli eden sonlan yaklaşmıştı ve Julian bunu fark edemeyecek kadar bencildi. "Benden hep çok fazla şey istedin, Kayla," dedi usulca başını iki yana sallayarak. Ben o konuda yetenekli değildim. Neden bunu anlavamadın?" Julian ona baktığında sol elinin yüzük parmağındaki altın halkayı ilk kez gördü.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı. "Sen evlisin."

On Beşinci Bölüm

Liam arabasını Last Bend'e doğru sürdü.

Kasaba beyaz bir kadifenin üstündeki pırlanta taç gibi ışıldıyordu. Arkasındaki sivri uçlu mavi tepeler yıldızlı gökyüzüne yaslanmıştı. Liam arabasını Country Haus Pansiyon'un önüne park etti ve arabanın kaloriferinin hafif uğultusuyla bozulan sessizlikte düşüncelerini toplamak için bir süre bekledi.

Şu an yapmak istediği en son şey Julian True'yla konuşmaktı ama başka şansı yoktu. Tekrar başını kaldırdığında Julian arabanın yanında duruyordu. Aptal adam siyah bir tişörtle kot pantolon giymişti. Donuyor olmalıydı.

Liam uzanıp arabanın kilidini açtı ve Julian yolcu koltuğuna oturup arkasına yaslandı. "Aman Tanrım, dışarısı ne kadar soğuk!" Gülümseyerek Liam'a döndü. "Aradığına sevindim. Akşamı o banyosuz odada geçirip karlı televizyon kanallarından birini i/leme fikri dayanılmazdı. Bir şeyler içmeye ne dersin?"

Liam fazla kafa yormadan kendine üç bin iki yüz tane çok daha iyi seçenek bulabilirdi. Fakat bunun yerine, "Elbette," d iverek arabayı tekrar çalıştırdı ve kasabaya yöneldi. O söyleyecek bir şev bulamazken Julian da konuşmaya tenezzül etmedi l um araban 1 OLi nıın Bovling Salonu'mın önüne park edip indi. "Heminle gel."

I ou mm Bovluıg Salonu akkanı yemedi öncesi sessizliğine gömülmüştü. içerisi her zamanki gibi yanmış yağ ve sigara dumanı kokuvordu. Mekânın sahibi Lou Padinskv tezgâhta durmuş, ıslak, gri bir bezle tezgâhın üstünü siliyordu, l.iam'ı görünce sırıttı ve ağzındaki sigara yere düştü, küller tezgâhın üstüne saçıldı ama t.ou imlan hemen sildi.

Selam. Doktor."

I iam başını salladı. "Bize iki bira getirir misin, Lou?" klbette, Doktor/' l ou bezi omzuna atıp bira fıçısına döndü.

l.îam. lulian'ı bovling alanının arkasındaki kırmızı, suni deri koltuğa yönlendirdi.

karşılıklı sandalyelere oturdular ve Liam buraya geldiklerine sevindi. Öncelikle çok aydınlık bir yer değildi ve Tanrı biliyordu ki genç adamın yüzünü aydınlıkta görmek istemiyordu. İkincisi de etraflarında gözlerini onlara dikip o müthiş film yıldızının Last Bend e geldiğine dair fısıldaşan insanlar olmayacaktı. Liam içten içe lulianin huzursuz olmasını istiyordu ama Julian gibi birinin kendini hiçbir yerde huzursuz hissetmeyeceğini çok geçmeden anlamıştı.

I iam bunun çocukça olduğunu biliyordu ama loş ışık gibi önemsiz bir ayrıntıyla bile olsa üstünlük kazanmak istiyordu. Liam genç adama bakıp ona dair öğrendiği her şeyi hatırladı. İnternet bu tür araştırmalar için idealdi. Mesela Kavla True'nun aniden ortadan kaybolduğunu öğrenmişti, julian ve Mike'm başlarda Hoilvvvoodün en harika süperstar çifti olduğunu ama bir şey * ıı/ünden kimine göre uyuşturucu, kimine göre kadınlar, kimuıe gorv uza\ ıılar yıldızlarının söndüğünü öğrenmişti. Bir de

ra

dört kez evlenen Julian True'nun

dünyanın en çok kazanan aktörü olduğunu...

Lou masaya gelip iki büyük bardağı önlerine koydu. Bira bardakların kenarlarından taşmıştı.

Julian adama içten bir tebessümle karşılık verdi. "Teşekkürler."

Lou tam ona yanıt veriyordu ki durdu. "Hey, sen şu adama benziyorsun..." Julian'ın gülümsemesi öyle ışıltılıydı ki Liam güneş gözlüklerini takmak istedi. "Hı hı."

"Julian True... Başka benzetenler oldu mu?"

"Her zaman."

Lou aktörü dirseğiyle dürttü. "Bu sayede kadınları da kolayca tavlıyorsundur, ha?" Sonra Liam'a döndü. "Güzel karın nasıl oldu?"

"Daha iyi. Teşekkürler, Lou."

Lou başını sallayıp tezgâhın başına döndü ve giderken Up Against the Wall, You Rednecked Mother şarkısını mırıldandı.

Liam birasından bir yudum içti.

Julian arkasına yaslanıp kollarını iki yana açarak koltuğun üstüne yaslayınca Liam'ın akima, altın sansı yelesiyle güneşin altında yayılmış bir aslan geldi. "Aslında... bu kadarını

beklemiyordum..." Julian sözlerini tamamlamadı.

"Eskisinden daha iyi durumda." "Tanrım..." Julian gözlerini kıstı. Liam'a ilk kez bakıyordu.

"Hafta başında gözlerini kırptı."

"Gözünü kırpması iyi bir şey, öyle mi?" "Hiç yoktan iyidir."

"Şey... beni araman çok iyi oldu. Cedars-Sinai de senin kadar iyi doktorlarımız yok. Belki Liz'in ve Michaehn vardır ama geri kalanımızın yok."

Ben onun koeasıyım."

"Sen m i?"

Liam karcısındaki adamın ses tonuna sinirlen memeye çalıştı.

On yıldır evliyiz. Eminim yüzüğünü görmüşsündür..."

Julian gözlerini devirdi. "Lanet olsun." Liam bu sözler karşısında bir yanıt vermedi.

Julian elini havaya savurdu. "Hey, Lou! Bana bir paket Marl- boro getirir misin?" Lou gülümseyerek bir paket aldı ve aceleyle masaya gelip paketi bir kibrit kutusuyla birlikte Julian'ın önüne bıraktı. "Last Bend'de sigara içen birini görmek güzel. Neslimiz tükeniyor." "İyi bir tasvir, Lou. Teşekkürler." Julian paketi açıp içinden bir sigara aldı ve yaktı. Dumanlar yüzünü kapladı ama Liam duman bulutunun arasından bile o mavi gözlerin onu incelediğini görebiliyordu. Julian birasına uzanıp büyük bir yudum aldı, sonra bardağı tekrar aralarına koydu. "Bence onu gerçekten seviyorsun. Yani beni arayacak kadar..."

"Evet," dedi Liam usulca.

Julian tekrar arkasına yaslandı. "Burası bana Kayla'nın çalıştığı o berbat lokantayı hatırlatıyor."

"Ciddi misin?"

Julian gülümsedi. "Tanrım, çok güzeldi.

Ama Sunville'in o sözüm ona iyi kalpli insanları ona bir pislik muamelesi yapıyordu."

"Oraya asla ayak uyduramadığını söylerdi."

"Kim ayak uydurabilirdi ki? O kasaba Tanrı'nın utanç kaynağıydı. Kayla'nın canını yakıyordu. Sonunun annesininki gibi olmasından korkuyordu. Kay bir yere ait olmak için her şeyi yapardı." "Seninle evlenmek gibi mi?"

Julian bu kez gülümsemedi. "Ya da seninle... Bu kasabaya neden geldiğini anlayabiliyorum. Sanırım benden sonra... senin gibi birine ihtiyaç duydu."

Liam o soruyu sormadan edemedi; dilinin ucuna kadar gelmiş, ardında acı bir tat bırakmıştı. "Neden ayrıldınız?" Julian iç çekti. "Bu işler nasıldır, bilirsin. Birbirimizi seviyorduk... ama sonra sevgimiz tükendi. Lanet olsun, henüz yirmi üç yaşındaydım. Kim olmak istediğimi bile bilmiyordum ama Bay Cle- aver[28] olmak istemediğimden emindim." Julian bakışlarını Liam'dan kaçırıp sigarasından bir nefes daha çekti ve üfledi. "Denemedim bile. Gittiği zaman gelip onu almamı bekleyeceğini söyledi. Sonsuza dek... Sonsuza dek bekleyecekti beni."

Liam gerçekleri böylesine net bir şekilde görmemiş olmayı isterdi. Birasını yudumlarden buzlu camın kenarından Julian'ı izliyordu. "Peki ya kızın? Onu neden hiç aramadın?"

Julian'ın irkildiğini gören Liam, Aman Tanrım, jacey'yi hiç düşünmemiş bile, diye akimdan geçirdi. Uçağa atlayıp buraya kadar gelmiş ama burada bir kızının olduğunu bir kez olsun aklına getirmemiş. "Onu son gördüğümde çok küçüktü.

Açıkçası ona karşı ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Fakat onunla tanıştığımda anlaşabileceğimizden eminim."

Liam zenginlerin farklı olduğunu, zengin ve ünlülerinse bambaşka olduğunu biliyordu. Fakat genç bir kızın kalbini kıracak kadar duyarsız bir adamı anlayabileceğini sanmıyordu. Gözlerini Julian'dan ayırmadı. Adam en azından utanmış gibi görünebilirdi. "Babasının sen olduğunu bilmiyor."

"Ne? Kay ona söylemedi mi? Babası ben olduğum için gurur duyacağını sanıyordum."

28 1957@de yayınlanmaya başlayan

Leaue ¡t to Bea\'er adlı dı/isindeki aile babuM karakteri, (ç. n.)

Amerikan

"Son onun kalbini kırdın, Julian."

"Evet, Linet olsun."

"Bunu ona kendin söylemek ister misin?"

"Ben mi? Hayır"

Tanrı şahitti ki Liam rahat bir nefes almıştı. "Burası küçük bir kasaba. Bu gerçeği kendisi..."

"Ben bir şey söylemem. Söylentiler çıkarsa buraya bir bağış kuruluşu aracılığıyla geldiğimi anlatırım. Lütfen Liam, Kayla'ya ne olacağını bekleyip görelim. Olur mu? Yani eğer uyanmazsa..." "Tamam," dedi Liam, Julian'ı yakından incelerken. "Bekleriz."

Liam eve döndüğünde Rosa'nın uyumayıp onu beklediğini gördü. Örgüsünü bırakıp ayağa kalktı ve oturma odasından Liam'ın yanma geldi. Bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

Liam onun yanından geçerek, "Kusura bakma, Rosa, şimdi olmaz," dedi. Rosa'nın söyleyeceği her neyse Liam onu şu anda duymak istemiyordu. Merdivenlere yönelip sessizce Jacey'nin odasına girdi.

Jacey derin bir uykuya dalmış, uykusunda bile yatağının baş ucundaki telefona uzanacakmış gibi bir kolunu sola uzatmıştı. "Sen her zaman benim kızım olacaksın," diye mırıldandı Liam.

Ertesi sabah erkenden uyandı ve yatımda huzurlu bir şekilde uyuyan Bret'i rahatsız etmemek için yataktan sessizce kalktı. Hızlıca duş alıp dolabından seçtiği birkaç kıyafeti spor çantasının içine tıkıştırdıktan sonra alt kata indi. Rosa ve çocuklar için boş mutfak masasına bir "iyi günler" notu bıraktı.

Şafak vakti ağır ağır ilerleyen bir sayaç gibi Last Bend'e yaklaşıyor, pembe ışıklar ağaçların arasından süzülüyordu. Dükkânların önleriyse kapkaranlıktı. Liam hastaneye gidip arabasını ona ayrılan yere park etti ve Mikaela'nın odasına girdi. Işıkları açıp hemen perdelere uzandı.

Sonra yavaşça döndü.

Mikaela her zamanki gibi kımıldamadan yatıyordu. Solgun yüzü uyuşmuş gibi görünüyor, kollarıysa nazikçe iki yanında duruyordu. Göğsüne kadar çekilmiş olan örtünün üstünde tek bir kırışıklık yoktu.

Liam titrek bir nefes alana kadar nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Julian'ın onu çoktan uyandırmış olmasından korkuyordu.

Şimdi ona ilk ulaşan kişinin kendisi olmasının önemli, hatta hayati bir şey olduğunu düşünüyordu.

Müziği açarken, "Merhaba, Mike," diye fısıldadı. Bugün ona hayatın hüzünlü, acı verici tatlılığını hatırlatmak için Andrea Bocelli çalmaya karar vermişti.

Spor çantasını Mikaela'nın yatağının yanma koyup fermuarını açtı ve içinden lacivert, kaşmir bir kazak çıkardı. Bu, Vancouver'a en son gittiklerinde

Mikaela'nm ona aldığı kazaktı. Kazağı nazikçe Mikaela'nın göğsüne koydu. "Kokumu alıyor musun, Mike? Benim kokumu?" Liam gözlerini kapatırsa yolculuklarının o son gününü hatırlayacağını biliyordu. Kent grubunun yol performansını izlemek için Kanada sınırını geçmişlerdi ve karanlık tiyatro salonundaki yabancıların arasında okullu çocuklar gibi el ele tutuşmuşlardı. "Hemen ertesi günü bana bu kazağı almıştın, hatırladın mı? Bu kadar pahalı bir şey istemediğimi, Eddie Bauer'dan pamuklu bir kazağın yeterli olacağını söylemiştim." Liam m sesi çatladı. "Sen de benim için hiçbir şeyin yeterince iyi olmayacağını söylemiştin."

Liam onun elini tuttu. "Fakat buraya sana bunu söylemek için gelmedim."

Liam yatağın parmaklıklarını indirdi ve yavaşça Mikaela'nm yanına uzandı. "Daha önce kazaklarımdan birini getirmek neden aklıma gelmedi, bilmiyorum. Dün gece kafamda bu soruyla soğuk terler dökerek uyandım. Kendimden başka herkesi düşündüm, ben hariç sevdiğin herkesi... En güçlü tarafımın herkesi kendimden çok düşünmem olduğunu söyleyip dururdun. Ama bu aynı zamanda da en zayıf yönümdür, bunu ikimiz de biliyoruz."

Liam, Mikaela'nm kolunu kaldırdı ve karısının kaslarının bu kadar güçsüz olmasına öfkelenerek eline bir öpücük kondurdu. "Sahip oldukları güçten korktuğum için herkesin seni anılarıyla beslemesine izin verdim. Kırılmaktan korkuyordum. Sanırım hâlâ korkuyorum ama bu korkunun üzerine gitmeden bir gün daha geçirmek istemiyorum. Sen ve Julian'dan başka bir şey düşünemiyorum. O büyük hayalleri olan ve heyecanlı bir yaşam süren genç bir kıza, bütün ülkeyi kendine hayran bırakan bir kıza âşık olmuştu. Bense o kadını gözümde bile canlandıramıyorum. Çünkü ben insanın dokunmaya bile kıyamayacağı kadar şefkat dolu bir kalbi ve hüzünlü gözleri olan bir kıza âşık oldum.

"Senin hiç bilmediğim bir yanın varmış ve bunu öğrenmek... kendimi kaybolmuş hissetmeme sebep oldu. Sanki birlikte geçirdiğimiz hayat gerçek değilmiş gibi.. Liam derin bir nefes aldı. "Bizi düşündüğüm zaman aklıma küçük şeyler geliyor. Hep birlikte Schweitzer Dağı'nda kayak yapmaya gittiğimiz geçen Noel'de, insanı burun kıllarına varıncaya dek donduran bir sporda heyecanla beklenebilecek tek şeyin o sporun bırakılacağı an olduğunu söylemiştin." Liam bu anıyı hatırlayıp güldü. İlk kez Mikaela'yı ona kendi sözleri getirmişti. Derin uykudaki bu kadmı değil, evlendiği o kahkahalar atan, canlı kadını...

"Eve döndüğümüzde Buzlu Günler Festivali başlamıştı. Her zamanki gibi herkesi organize eden sen olmuştun." Liam'ın aklına hiç ummadığı bir şey geldi ve bir kahkaha attı. "Spor salonunda ne olduğunu hatırlıyor musun? O lanet,

tüylü şeyin içine nasıl gireceğimi bir türlü çözemediğim için oraya en son ben gelebilmiştim. Herkes dışarıda kızak yarışının başlamasını bekliyordu."

Liam sırıttı. "Bana bakmaya gelmiştin. At kurtarma ekibiyle birlikte o komik buz prensesi kostümünü giymiştin ve "Kocaayak kostümlü erkeklere bayılırım," demiştin. Seni elinden tuttuğum gibi erkeklerin soyunma odasına çekmiştim ve sen de kapıyı kilitlemişim."

Mikaela da onunla birlikte kahkahalar atmıştı. Liam, burada olmaz...

Liam onu kollarına alıp ayaklan yerden kesilene kadar kaldırmış, Mikaela da ona güçlü ve tutkulu bir öpücük vermişti. Liam'ın ciğerlerindeki bütün havayı çekmişti.

Liam onun beyaz, tül elbisesini ve altma giydiği uzun, beyaz astarı yırtınıştı...

"Sen de kendini benim kadar kaybetmiştin. Kostümümün fermuarını açıp beni soymuştun..."

Liam güldü. Haftalardır duymadığı, derin, boğuk bir sesti bu. "Tanrım, bir an için kendimi ödemeli arama servisi gibi hissettim. Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun, Mike? Hatırlıyor musun? "Oracıkta sevişmiştik. Evli ve iki çocuklu bir çift olarak bütün kasaba dışarıda bizi beklerken azgın ergenlere dönüşmüştük. Fakat tam ortasındayken Myrtle odanın kapısını çalmıştı.

"Bizse erkeklere ayrılan o soyunma odasında, yerde, çırılçıplak ve ter içinde, vücutlarımız birbirine kenetlenmiş halde uzanmıştık. Sesini çıkarmaman için elimle ağzını kapatmam gerekmişti ama övle şiddetli bir kahkaha atmıştın ki omuzların sarsılmıştı ve gözlerinden yaş gelmişti."

Liam iç çekti. "Tanrım, öyle güzeldin ki... Güzelliğini ve aramızda hiçbir engel olmadan sana sarılabilmenin bana kendimi nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım.

"Myrtle gittikten sonra öyle bir kahkaha atmıştın ki sesini bütün kasabanın duyduğunu sanmıştım. 'Artık adımız çıkar/ demiştin ve ben de seninle birlikte gülmüştüm. 'Kendi adına konuş/ demiştim. 'Benim şöhretime şöhret katacaktır/"

Liam karısının saçını okşarken elinin titrediğini fark etti. "Biz böyleydik işte,

Mike. Gözlerini açıp bana bakarsan aynı yolda yürümeye devam ederiz. Seni seviyorum. Hep sevdim. Seni

seviyorum..."

Yavaşça eğilip karısının alnına bir öpücük kondurdu ve "Sonsuza dek," diye mırıldandı.

On Altıncı Bölüm

J ulian korkunç bir akşamdan kalmışlık hissiyle uyandı. Böyle olacağı belliydi. Bu Norman RockvvelF tarzı kasabada odada oturup üç kanaldan birini izlerken içki içmekten başka yapacak bir şey yoktu. Dün gece Val'a ulaşabilmek için en az iki saat uğraşmış, meşgul sinyalini her duyduğunda viskisinden bir yudum içmişti.

Bitkinlikle yan dönüp telefona uzandı ve Val'm ofis numarasını çevirdi. Susan ikinci çalışta telefona yanıt verdi: "Lightner ve Ortakları."

Nihayet. Julian yatakta doğruldu. "Val orada mı?"

"Merhaba, Julian. Bir saniye..."

Val hatta bağlandı. "Juli, karlar altındaki şu muhteşem kuzey kasabasında işler nasıl gidiyor?"

"Neredesin? Bütün gece seni aradım." "Dur bakalım, koca adam. Dırdır dinlemek isteseydim evlenirdim." Val

kendi esprisine güldü. "Dün gece Yıldız Masalı filminin gösterimi vardı. Annette Bening ve Richard Gere'den yepyeni, duygusal bir film. Sonra da takıldık işte... Bu işler nasıldır, bilirdin. Eve ancak dörtte gidebildim. Sende ne var, ne yok?" 29 1894-1978 yıllan arasında

yaşamış Amerikalı ressam ve desuuttör. iv n) "Kayla'yı gordiını."

" Kilimin ettim. Nasılmış?"

luliaıı dün hissetti kibrini kelimelere dökmeyi denedi ama açık yürekli olmak o kadar kolay değildi. "Tuhaftı, Val. Bilinçsiz bir halde öylece yatıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Bana anılara tepki verdiğini söylediler. Ben de ona ilişkimizden bahsettim." Julian güldü. "Beni bilirsin; dün ne yediğimi bile hatırlamam ama onu ilk öptüğüm zamanı hatırladım. Bir şeyler... hissettim."

"Juli, şu anda sende nekrofili belirtileri gördüğümü söylemeden

edemeyeceğim." "Aman, ne komik!"

"Ne yapmak istiyorsun, peki? Orada biraz daha mı kalmak istiyorsun?"

Julian içten içe hayal kırıklığına uğramıştı. Bu kadar önemli bir konuda Val'la bir kez olsun konuşabileceğini sanmıştı. "O beni gerçekten sevmiş, Val. Sanırım en çok aklımda kalan kısmı bu; sevilmenin nasıl bir his olduğu..." "Tanıştığın bütün kadınlar sana tapıyor zaten."

"Ama bu farklı, değil mi?" diye sordu usulca.

Val sessiz kalınca Julian menajerinin onu gerçekten dinleyip dinlemediğini merak etti. "Bence de farklı. Peki, böylesine coşkulu bir duyguya kapılmışken ne yapmayı düşünüyorsun?"

Julian bunu hiç düşünmemişti. Hissetmekle öylesine meşguldü ki düşünmeye vakit bulamamıştı. "Şey... Sanırım hiçbir şey yapamam. O evli."

"Ne dedin?"

Julian telefonu kulağından uzaklaştırdı. Val'm sesi öyle gür çıkmıştı ki kasabadaki bütün köpekler havlamaya başlamış olmalıydı. "Beni duydun. Beni arayan doktorla... evli."

Val hattın diğer ucunda bir sigara yaktı, sonra da dumanlan ahizeye üfledi.

"Adam onu seviyor mu?"

"Evet. Kayla'nın hastane odası birlikte geçirdikleri hayatın mabedi gibi olmuş ve dün hemşire bana adamın kazadan beri karısının yanında her gün saatlerce oturduğunu anlattı. Bazen yanında uyuduğu bile oluyormuş."

"Demek ki gerçek bir kahraman, pelerinli olanlardan. Kansını, uyanmasına yardımcı olman için seni, yani ilk kocasını arayacak kadar seven, lanet olası bir süper kahraman... Tanrım, basın bunu duysa bayram eder." Val hiç âdeti olmayan düşünceli bir tavırla bir süre sessizliğe gömüldü. "Şimdi çok dikkatli olmalısın, Jules."

Julián, Val'in haklı olduğunu biliyordu. Kayla onun geçmişinin bir parçasıydı. Artık yeni bir hayatı vardı ve bu hayatta ona yer yoktu. Fakat Julián ona dokunduğu zaman aşklarını hatırlamış, kendini daha da yalnız hissetmişti. "Julián? Geri dönüyorsun, değil mi? Yani yarın Leno'nun programında..."

Julián telefonu kapattı. Hollywood ve kariyeri ona ilk aşkının renkli anılarının yanında solmuş bir fotoğraf gibi çok uzak görünmüştü.

Gözlerini kapattı ve hiç istemese de kendini gençken çektiği acıları düşünürken buldu.

Annesi Margaret Jameson Atwood Coddington onun daha en başından lanetli olduğunu söylemişti ve Julián şimdi annesinin ne kadar haklı olduğunu görüyordu. O doğduktan sekiz ay sonra babası ölmüştü. Margaret oğluna aslında hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemediğini hatırlatmakta hiç gecikmemişti. Julian'dan ona "hanımefendi" diye hitap etmesini istemiş ve onu sürekli ihmal etmişti. Julián yeterince büyüdüğünde de onu İsviçre deki bir yatılı okula göndermiş, kendisi de kocalar, estetik operasyonları ve

yemek

partileri arasında mekik dokumuştu. JuHan'a pekler göndermiş ama tek bir mektup bile yollamamıştı.

Julian on altı yaşma geldiğinde ihtiyacı olan şeyleri bir sırt çantasına doldurup Amerika'nın yolunu tutmuş, bir dizi saçma sapan işin peşinden koşarak Teksas, Lubbock'a gelmişti.

Geleceğine dair ilk kez bir izlenim edindiğinde on dokuz yaşındaydı. Bu izlenim ona bir kadın siluetinde gelmişti. Julian o kadının büyüleyici güzelliğini hâlâ hatırlıyordu. Vitrinden çanta seçer gibi Julian'ı .seçmişti. Onu seçiyorum, demişti. Julian onun kasabaya film çekimi için gelen bir aktris olduğunu sonradan öğrenmişti. Daha ne olduğunu anlamadan filmde rol almış, sonra da Holly vvood'un yolunu tutmuştu. Her şey bir gecede olup bitmişti. Adını ve yaşam tarzını değiştirmişti. Val onu müşterisi olarak kabul etmiş, ona her iki ebeveynin de öldüğü kurgusal bir özgeçmiş hazırlayıp Julian True adını vermişti.

Julian birinin çıkıp gerçekleri söylemesini yıllarca beklemişse de öyle bir şey olmamıştı.

Şöhretinin arkasına gizlenen bu adamı tanımak isteyen tek kişi Kavla olmuştu. Julian ona gerçek adı dışında her şeyi söylemişti.

"Tanrım, şimdi de annemi düşünmeye başladım. Bu kadarı da fazla." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı ve sallana saikına koridordan banyoya geçti.

Beyaz fiberglastan, dünyanın en küçük -bir mezarın yarısı kadar- duş kabininde duş alıp rengi atmış Levi's kot pantolonuyla siyah tişörtünü giydi. Sonra da modanın ayak basmadığı Zeke'iıı Yeri nden dün aldığı paltoya uzandı. Onu da giyip yakasını kaldırarak odadan çıktı ve merdivenleri hızla indi. Şoförün odasının kapısında durdu. "Haydi, gidiyoruz!"

Lizbet mutfaktan çıkıp onu girişte karşıladı. Üstü başı un içindeydi ve bir şeyler kızartmaya hazırlanır gibi bir hali vardı. "Güle güle, Bay True. öğle yemeğine gelecek misiniz?"

"Bilmiyorum. Hoşça kal, Lizbet." ön kapıyı açar açmaz beyaz çitlerin arkasında onu bekleyen kızları gördü. Julian'ı gördükleri anda ismini haykırmaya başladılar.

Anlaşılan bu huzurlu kasabada dedikodular çabuk yayılıyordu.

Julian uyuşuk bir tavırla gülümsedi. "Merhaba, küçük hanımlar.
Sizi gördüğüme sevindim."

Üzerlerindeki amigo kıyafetleri ve çıplak bacaklarıyla bir kırkayağı andıran kızlar bir araya toplanıp kıkırdaşmaya başlamışlardı.

Julian basamaklardan indi. "Nedir bu? Last Bend karşılama komitesi mi? Hem de böylesine güzel kızlarla... Onur duydum."

"Anı defterimi imzalar mısınız, Bay True?" diye sordu kızlardan biri. Fincan tabağı gibi yuvarlak yanaklan kızarmıştı. "Seve seve!" Julian cebinden bir kalem çıkanp imza dağıtmaya başladı. Kızlar hep bir ağızdan konuşuyor, kıkırdıyor, birbirlerini ona doğru itiyorlardı. İçlerinden biri, "Bu gece kış balosu var, Bay True... Gelmek ister misiniz?" diye sordu ve daha cümlesini bitirmeden kıkırdamaya başladı.

Julian elini göğsüne götürdü. Tanrı biliyor ki bu çok hoşuna gitmişti.
"Hey, senin kadar güzel bir kızın mutlaka sevgilisi vardır."

"Evet, Serena," diye haykırdı biri, "senin sevgilin var. Benimle gelin, Bay True." Julian bu aptalca soruyu tam yanıtlıyordu ki grubun arkasında durup gülümseyen ama kıkırdamayan, ondan imza da istemeyen sessiz kızı gördü. Sanki kalbi bir saniyeliğine durmuştu, belki de iki saniyeliğine...

Bu ince, uzıın boylu, siyah saçlı, gözleri erimiş siyah çikolata kadar yumuşak bakan kız çok güzeldi, Hollvwood'a yaraşır bir güzelliği vardı, Gece karası saçları dalgalanarak beline kadar iniyordu, Bu o olmalıydı,,,

Julian şaşkınlıktan ismini yanlış yazarak imzaladığı kâğıdı, rengârenk diş tellerini göstere göstere sırıtan kızıl saçlı kıza geri verdi,

Kalabalığın arasından geçip siyah saçlı kızın yanma gitti. Kalbi küt küt atıyordu. "Peki, sen kimsin, tatlım?"

"Ben Jacey."

Ju i i an a Ce leşte... J.C.

Onun kızı... Julian konuşamayacak kadar şaşkındı. İlk kez kızını gerçekten görüyordu. Karşısında kundaktaki bir bebeğin belli belirsiz hayali değil, onsuz bu yaşa gelen genç bir kız duruyordu. Julian gözlerini kapatmak istememişti ama nasıl olduysa kapanmışlardı. Karanlıkta geçmişten bir görüntü gözünde canlandı; o ve Kavla yatağa uzanmışlardı, aralarında da kundaktaki bebekleri yatıyordu.

"Çok tatlı değil mi?" demişti Kayla.

Julian gözlerini açıp kızına baktı.

"Bay True?" Kızın yanakları kızarmıştı. "La... Last Bend'de ne işiniz var?"

"Ben... buraya bir bağış kuruluşu

aracılığıyla geldim. Hastanede yatan hastaları ziyaret ediyorum."

' Benim annem de hasta. Komada. Belki... belki onu da ziyaret edersiniz." "Memnuniyetle. Hatta hemen gidiyorum."

"Ben geldim, Bay True!" Şoförün yüksek çıkan sesi kıkırtıları bastırmıştı.

Kızlar Julian'ın Hollyvvood'da uzun zamandır karşılaşmadığı bir saygıyla anında geri çekildiler. Jacey dışında hepsi... Jacey orada durmuş, aniden hüzün dolan gözleriyle ona bakıyordu. Julian kızın yüzünü ezberlemek için ona bir süre daha bakıp limuzine yöneldi. Binerken değil ama arabaya bindikten sonra buğulu camın ardından ona baktı. Göğsünde nefes almasını zorlaştıran, yeni ve ona tamamen yabancı bir his vardı.

Utanç.

Gece aniden gelen bir körlük gibi çökmüş, batan güneşin son pembe

ışınlarını da yok etmişti. Liam pencereden uzaklaşıp kızma baktı.

Jacey boy aynasının önünde durmuş, kendine bakıyordu. Geriye tarayıp büyük, siyah bir kütle halinde topladığı saçlarını dört pembe kristal kelebelekle vurgulamıştı. O ipeksi, lavanta rengi elbise vücuduna tam oturmuştu.

Tam bir yetişkin gibi görünüyordu. Liam küçük kızını çoktan kaybettiğini düşünerek hüzünlendi.

Jacey riin gözyaşları o kapkara gözlerini ışıldatırken Liam onun annesini düşündüğünü biliyordu.

"Görseydi seninle gurur duyardı," dedi.

"Çok güzel oldun."

"Teşekkürler, baba."

"Aklıma ne geldi biliyor musun? Last Bendde geçirdiğin ilk Cadılar Bayramı... Beş yaşmdaydın ve diş perisi kılığına girmiştin. Mike o harika pembe saten kumaşı alabilmek için Bellingham'a kadar gitmiş, elbisene bin tane pembe payet dikmişti." Liam kızının yanına gitti ve onu bir an için eski haliyle, indirimden aldıkları tacını takmış küçük prenses kılığında gördü. "Mike ve ben henüz evlenmemiştik ama o gece bana..." Liam güçlükle yutkundu, sana baba diyebilir miyim, diye sormuştun."

"Hatırlıyorum."

"Annen şimdi burada olsaydı..."

Jacey onun elini tutup sıktı. "Biliyorum." Liam gülümsemeye çalıştı. "Evet, küçük hanım, vakit geldi."

El ele tutuşup merdivenlerden indiler. Birkaç dakika sonra Rosa, Mark'ı oturma odasına aldı. Genç adam beyaz bir gömlek ve lacivert bir smokin giymiş, lavanta rengi papyon takmıştı. Siyah saçları geriye taranmıştı.

"Ah, Jacey," dedi Mark ona yaklaşarak, "harika görünüyorsun."

Jacey gülümsedi. "Teşekkürler, Mark." Üst katta duran Bret, parmaklıkların arasından başını uzatıp avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı: "İşte gelin geliyor, koskocaman, hem de şişko!" Liam gülmemeye çalışarak, "Bret!" diye haykırdı. "Kes şunu."

Bret kahkahalar atarak merdivenlerden indi ve ablasının yanında durdu. Ablası onun omzunu dürttü. "Teşekkür ederim, ufaklık."

Bret ona baktı. Rosa çocuğun o minik suratını sile sile cam gibi parlatmıştı. "Gerçekten güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim, ufaklık."

Mark, Jacey'ye küçük, plastik bir kutu verdi. İçinde lavanta rengi fiyonkları olan beyaz orkideden bir bileklik vardı. "Bu senin için. Bakımevindeki Norma bunun en iyilerinden olduğunu söyledi." Mark kutuyu bir süre açmaya çalıştıktan sonra pes ederek Jacey'ye uzattı.

Jacey çiçeği aldı lastik bandı bileğine geçirdi. "Teşekkürler. Büyükanne, Mark'ın yaka çiçeğini dolaptan getirir misin?"

Rosa başını sallayıp mutfağa gitti ve bir dakika sonra ucu lavanta rengine boyalı, küçük, beyaz bir yaka çiçeğiyle geri geldi. "Al bakalım."

Ondan sonra garip bir sessizlik çöktü. Liam sessizliği bozmak istediyse de boğazı kuruyup gerilmişti. Sürekli karısına dönüp, Bak, ne güzel olmuş, diyecek gibi oluyordu ama yanında kimse yoktu. Sonunda, "Evet, çocuklar, fotoğraf çekme zamanı geldi," derken sesinin boğulduğunu Jacey'nin fark etmemiş olmasını diledi.

Mark homurdandı.

Jacey onun omzunu dürttü. "Çok komik." Mark'ın elini tutup onu piyanonun yanına götürdü. Mark da kolunu Jacey'nin beline dolayarak onu kendine çekti.

Koltuğun arkasından başını kaldıran Bret, "Seks düşünün!" dedi. Sonra da gizlendiği yerden kıkırdamalar yükseldi. Liam, Torun = Coımtry dergisinin bütün sayfalarını dolduracak kadar çok fotoğraf çekti. Sanki bu anı biraz daha uzatabilirse Mikaela mucizevi bir şekilde kapıdan içeri girecekmiş gibi oyalandığının farkındaydı.

"Yeter, baba," dedi Jacey gülerek. "Müzik grubu neredeyse ikinci bölüme geçecek." Sonra Mark'm kollarından sıyrılıp Liam'm yanma gitti.

"Biliyorum," dedi Liam usulca, "ama bütün fotoğrafları görmek isteyecektir.

Her kareyi, her pozu... O yüzden fotoğraf makinemi çantama koydum. Her şeyin fotoğrafını çekeceğim."

Liam kızını kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. Sonra geri çekilip ona gülümsedi. "Şimdi git ve eğlen."

Jacey, Rosa'yla Bret'e hoşça kal öpücüğü verip kapıya koştu.

Liam mutfak penceresinden kızının arabayla uzaklaşmasını izledi. İşte gidiyor, Mike. Başka zaman olsa hemen karısına döner, ona sarılırdı. Çünkü karısının ağlayacağını biliyordu. Liam piyanonun başına oturup hüzünlü ve hoş bir şeyler çalacak, kadınlığa adım atmak üzere olan küçük kızının ardından kederlenmesi için ona biraz zaman tanıyacaktı.

Ancak şimdi ağlamak ü/ere olan, gelecekte bomboş kalacak evine bakıp lacey gittikten sonra ortalıca nasıl bir sessizlimin çökeceğini düşünen kendisivdi.

Üstelik teselli bulacağı kimsesi de yoktu.

I tam iç çekerek oturma odasına gitti ve televizyonu açtı.

lulian bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Hatta tehlikeli olduğunun da talkındaydı ama elinde değildi. Açıkçası kendine engel olmayı da denememişti. Bu tür konularda başarılı olduğu pek söylenemezdi. O baloya neden gitmek istediğini de kendine açıklayanın ordu ama o, sebeplere takılan biri değildi. Gitmek istiyordu ve önemli olan buydu. Hastanede, Kayla'nm baş ucunda uzun, can sıkıcı saatler geçirmişti ve artık harekete geçmek istiyordu.

Aşırı süslü yatak odasında özenle giyindi. Küçük bir kasabadaki bir lise balosuna değil de Oscar törenine gidiyormuş gibi sivah. ipek bir

tişörtle siyah, kareli Armani pantolonunu giymişti. Şoförünü yormadan üç blok ötedeki Angel Falls Lisesine yürüdü. Oraya vardığında yanakları soğuktan uyuşmuş, gözleri yaşarmıştı. Sigara içmek istiyordu.

Boş koridorlardan geçip gri metal dolapların arasındaki cam bölmelerde sergilenen ödüllere ve madalyalara bakmak için ara sıra durdu.

Salonun önüne geldiğinde durup derin bir nefes aldı ve çift kanatlı kapıyı açtı. Gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı ama bir süre sonra salonun tropik bir cennetin kötü bir versiyonuna dönüştürülmüş olduğunu gördü. Altın rengi, tüylü bir halının etrafına vapa\ çam ağaçları dizilmişti. Ağaçların yanında bir düzine smokinli erkek ve balo kıyafetleri içindeki kızlar fotoğraf çekilmek İçin toplanmıştı Ona tanıdık gelen bir müzik grubu salonun uzak bir köşelinde sert bir parça çalıyordu.

Jıulian tanındığı anı fark etmişti. Salon sessizliğe gömüldü. Dans durdu. Çocuklar yolundan çekilirken fısıldaşıp onu işaret ederek dans pistine doğru gidiyorlardı.

Julian etrafına bakındı ve onu görünceye dek o meşhur tebessümünü yüzünden eksik etmedi. Sevgilisiyle birlikte dans pistin- deydi. julian bu mesafeden bile ona baktıklarını görebiliyordu.

Yıllar önce öğrendiği şekilde, yani yüzünde bir tebessümle başını dik tutup kimseyle göz teması kurmadan kalabalığın arasından geçti.

Şarkı bitti ve yenisi başladı. Şimdi Titanic filminin müziği çalıyordu. Şarkı kalbin

atmaya devam ettiğini anlatıyordu. Julian, Juliana'mn -Jacey, diye hatırlattı kendine- yanında durdu ve elini ona uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin?" Kalabalık nefesini tutmuş, Jacey'nin inanılmaz derecede ucuz bir smokinin içindeki iri yan, yakışıklı sevgilisinin kafası karışmıştı.

Jacey ona döndü. "Senin için bir sakıncası var mı?"

"Ah... hayır."

Julian onu kollarına alıp dans etmeye başladı. Kalabalık, müziği bile bastıracak kadar yüksek sesle konuşup fısıldaşarak onlara yaklaştı.

"Neden beni seçtin?" diye mırıldandı Jacey.

Julian gülümsedi. "Neden olmasın? Evet, Gece Saçlı Jacey, bana biraz kendinden bahset bakalım. Notların yüksek mi? Çok arkadaşın var mı? Seks yaparken korunuyor musun? "

Jacey boğuk bir kahkaha attı. Tıpkı Kayla'nmkine benzeyen, har kadınlarına özgü bir ses tonuydu bu. "Babam gibi konuşuyordun ama o bana seks hayatımı sormaz tabii.'

Jacev'nin ona gülümserken "baba" kelimesini kullanması Julian'ın kalbini yaralamıştı.

Tuhaftı ama bu zamana dek o kelimeyi hiç düşünmemişti. Bıifoı... Ne kadar da katı, güvenilir ve olgun bir sözdü. Julian, kızı kollarının arasındayken bile birinin babası olduğunu hayal edemiyordu.

"Bay True? Beni duydunuz mu?"

Julian hemen güldü. "Affedersin, bir şey düşünüyordum da... Peki, bu kasabadaki çocuklar nasıl eğlenir?"

Jacey omuz silkti. "Sıradan şeylerle. Kayak, buz pateni, bovling, ata binmek... Yazın Angel Gölü'nün çevresinde takılırız. Currigan Point'teki koca yemiş ağaçlarından birinde bir salıncak var." Julian'ın duydukları Los Angeles için kesinlikle "sıradan" şeyler değildi, en

azından ünlülerin çocukları için... Jacey onun yanında büyümüş olsaydı hayatını demir kapılar ardında geçirip yanında korumalarla dolaşacaktı. Marketten

gazoz almak için bisikletiyle kasabaya gitmenin ne demek olduğunu

bilmeyecekti.

Julian ilk kez Kayla'nm ondan yıllar önce ne istediğini anlamıştı. Kayla düzgün ve güvenli bir yaşam istediğine dair sözler ediyordu ama gerçekler başkaydı. Onun asıl istediği, kızlarının normal bir yaşam sürmesiydi.

Evet, Kayla normal bir yaşam sürmekten başka bir şey istemiyordu.

Bu Julian'ın hiçbir zaman istemediği bir şeydi. Fakat şimdi, ona hem ait olan hem de olmayan kızı kollarının arasındayken şöhret uğruna ödediği bedeli düşünüyordu.

Kızının karşısında nasıl bir başarısızlığa uğradığını aniden fark etmesi Julian'ı derinden yaralamış, nefessiz bırakmıştı. Sanki kendi yatak odası kadar tanıdık bir yere adımını atmış ve bir anda içinin bomboş olduğunu görmüştü.

Bunu çok uzun zaman önce fark etmiş olmalıydı ama şu ana kadar hiç kafa yormamıştı.

O Jacey'nin babası değildi. Onun evde, diş teli takıp takmadığını ya da uyurken horlayıp horlamadığını bilen, düştüğünde yardımına koşacak bir babası vardı.

Julian onun tohumunu ekmişti ama büyüyüp gelişmesini sağlamamıştı. Kollarının arasında tuttuğu bu güzel ve canlı çiçeğin büyümesine herhangi bir katkıda bulunmamıştı. Kendisi güneş ışığına bu kadar ihtiyaç duyarken bir başkasının büyümesine nasıl yardım edebilirdi ki?

Bu kızın babası olamadığını ve asla da olamayacağını bilecek kadar zeki bir adam olsa da her şeyin daha farklı olmasını dilemekten, hayal etmekten kendini alamamıştı.

Şarkı bitti. Julian üzülerek eğildi ve Jacey'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra da en iyi yaptığı şeyi yaptı ve gitti.

Liam arabanın yaklaştığını duyduğu sırada oturma odasında viskisini yudumluyordu.

Ansızın gerildi. Saatlerdir tek bir lambanın altında oturmuş, Julian'la birlikte aldıkları kararı düşünüyordu. Bu konuyu düşündükçe gerçekleri Jacey'den gizlemenin ne kadar da duyarsızca ve tehlikeli bir tutum olacağını görüyordu.

Burası küçük bir kasabaydı; dedikodular tıpkı arılar gibi bir evin avlusundaki çiçekten diğer evinkine, çitlere, telefon direklerine konuyordu. Bağış organizasyonu yalanı belki bir süre işe yarardı ama Liam, JuHan'ın riskin çok da farkında olduğundan emin değildi. "Bu işler nasıldır, bilirsin. Birbirimizi seviyorduk ama sonra sevgimiz tükendi," diyen birinin aşkı ve kalp sızısını anlamakta zorlanacağı kesindi.

İşin özü şuydu: Liam, Jacey'yi

kandırmaktan nefret ediyordu. Yalanın kimseye bir faydasının olacağına inanmıyordu. Şimdi ne zaman kızma baksa aralarına o ağır ve çirkin yalan perdesi giriyordu.

Ön kapı aniden açıldı ve Jacey içeri girdi. Yanakları kıpkırmızıydı \e kahverengi gö/.leri ışıldıyordu.

Liam bunu ona şimdi söyleyemezdi; yalnızca güzel anıların hafızaya kazınması gereken böyle bir gecede olmazdı.

Jacey kollarını bir balerin edasıyla açıp dönerek, "Merhaba, baba," dedi bir rüyadaymışçasına.

Liam hemen yanındaki fotoğraf makinesini aldı ve Mike için birkaç poz çekti. "Nasıldı?"

Jacey koltuğa yaklaşıp kuş gibi eğilerek Liam'm yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Harikaydı. Muhteşemdi. Annem için bir sürü fotoğraf çektim." Sonra esnemesini bastırdı.

Liam ona baktı. Onu içini acıtacak kadar çok seviyordu. "Hepsini görmek isteyecektir."

Jacey gülümseyerek arkasını döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Liam da ışıkları kapatarak onun peşinden gitti. Jacey odasının kapısında durup ona gülümsedi. "Bil bakalım ne oldu?"

Liam kızının yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. "Ne oldu?"

"Julian True baloya geldi ve benimle dans etmek istedi. Benimle! Bana 'Gece Saçlı

Jacey' dedi. Bu geceyi ömrümün sonuna dek unutmayacağım."

Liam'm eli kızının yanağında donup kaldı. "İyi ama..."

"İyi geceler, baba."

Liam ona yanıt veremeden Jacey onun yanağına bir öpücük kondurup odasına girmiş, kapısını da kapatmıştı.

Liam uzunca bir süre orada öylece kaldı. Sonra yavaşça kapıyı çaldı. Jacey yanıt verdiğinde Liam yüzüne bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı. "Ben... şey... Bir telefon aldım. Merak etme, annenle ilgili değil ama acilen hastaneye gitmeliyim. Erken dönerim."

Jacey uykulu gözlerle gülümsedi; Liam kızının onu duyduğundan bile şüpheliydi. 'Tamam. Arabayı dikkatli kullan."

Liam başmı sallayıp kapıyı kapattı. İçini saran öfke yavaş yavaş artıyordu. Bu karanlık ve can yakan duygu, üzerine dar gelen kalitesiz bir kazak gibi onu rahatsız ediyordu. Garaja koşup arabasına atladı. Julian'ı pansiyonun önündeki merdivenlerde sigara içerken buldu. Üzerine bir tişört ve kot pantolon giymişti -aptal- ve bütün vücudu titriyordu.

Liam arabayı hemen durdurup aşağı indi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Julian başını kaldırdı. Soğuk hava zalimce yüzüne vurarak yanaklarının rengini soldurmuştu. "Onu

görmeliydim."

Liam'm öfkesi dindi ve öfke olmayınca iyice tükendiğini hissetti. Julian'ın mavi gözlerindeki hüznü gördü. Bu, yenilgiyi kabul eden bir bakıştı. Tabii ki kızını görmeliydi.

"O çok güzel, Liam. Tıpkı Kayla'ya benziyor ve ona baktığımda... kendime dair hiçbir şey göremiyorum."

Liam ona ne söyleyeceğini bilemedi. Julian'ın daha önce kızını hiç akima getirmediği, bir çocuğa, genç bir kıza babalık etmenin ne anlama geldiğini hiç düşünmediği belliydi.

Julian sigarasından son bir nefes çekip kısa bir süre önce yağan karın içine gömdü. Sigara cızırdayarak söndü ve ince bir duman bulutu yükseldi. "Ona söylemedim. Söyleyebileceğimi de sanmıyorum."

Liam ileriye doğru bir adım attı. "Neden?"

"Bunu senin gibi bir adama nasıl anlatabilirim ki?" Julian ıç çekti ve yüzünün önünde bir duman bulutu birikti. "Dokunduğum her şeyi mahvediyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Sanırım bunu yeni fark ediyorum. Jacey'yi kırmak istemem."

Liam nihayet Julian'da gerçek bir şeyler gördüğünü hissetti ve bu genç adama elinde olmadan acıdı.

Julian yavaşça ayağa kalktı. "Ona söyleme, Liam. Lütfen söyleme..."

Liam daha sonra onu bu kadar etkileyenin Julian'm gözlerindeki pişmanlık mı, yoksa Jacey'nin hassas kalbini kırmaktan dolayı duyduğu korku mu olduğunu düşünüp durdu. Fakat sebebi ne olursa olsun ağzından, "Tamam, Julian," kelimeleri dökülmüştü.

On Yedinci Bölüm

J

ulian, Kayla'mn baş ucunda oturmuş, paylaştıkları hayatı ona anlatıyordu. Küçücük bir göz kırpmanın bile ne kadar önemli

olduğunu nihayet anladığı için artık yaşama dair en ufak bir işaret bile onu mutlu edecekti.

Mikaela'nın teni son yirmi dört saattir daha da solgun görünmeye başlamıştı.

Julian sandalyesini kaydırıp usulca, "Selam, Kay," dedi. Sandalyenin ayağı döşemenin üstünde korkunç bir gıcırtı çıkarınca Julian o gürültüden bile memnun oldu. Her şey bu lanet olası sessizlikten iyiydi.

Gözlerini kapattı. Böylece geçmişe daha kolay gidebiliyordu. Gözlerini kapattığı zaman gelen karanlıkta, âşık olduğu o kızı daha iyi hatırlıyordu. "Sana evlenme teklifi ettiğim o günü düşünüyordum. Sen de hatırlıyor musun?"

Sonbahann son günleriydi. Sunville'de hava soğuktu ve ayaz vardı. Aldıkları her nefes olgunlaşmış bir elmanın o mayhoş kokusunu da beraberinde getiriyordu. Aslında Kayla'ya dönmeyi düşünmemişti. Film çekimleri bittikten sonra onu bırakıp gittiğinde Kayla'mn da tıpkı Paris'te Bone Deep filminin çekimleri sir.isiTK.la yatağına attığı Fransız jimnastikçi gibi öylesine bir kız olduğunu düşünmüştü. Fakat Kayla'dan uzak kaldığı her saat ona bir gün, her günse bir ay gibi geliyordu. Onu bu kadar özlemesine kendisi bile şaşırıyordu.

Bövlece Tanrı'nm bile unutup pirelerin cirit attığı o yere geri dönmüştü. Kayla'yı yalnız yakalamak için lokantanın kapanış saatine kadar beklemiş, sonra da sessizce içeri girip müzik kutusunun yanında durmuştu.

"Vücudunu saran o çirkin, turuncu üniformayla tezgâhın başında nasıl göründüğünü asla unutamam. Sesinle süslediğin adımı nasıl söylediğini...

"Senin için geldiğimi düşünmekten korktuğun belliydi. Benim gibi bir adamla birlikte olmanın sana neye mal olacağını düşündüğünü biliyordum. 'Hamile değilim, eğer öğrenmek istediğin buysa.. / demiştin."

Julian belli belirsiz gülümsedi. "Keşke sana o soruyu sormak için gelen adamlardan biri olabilseydim, diye düşünmüştüm. Sana sırtımı dönüp gitmem gerektiğini biliyordum ama aramızda yeni bir kıvılcım doğduğunu, o tutkunun ateşlendiğini hissettim. Hiç bu kadar korkmamıştım ve sen de bunu bir şekilde biliyordun.

"Sana kendimle ilgili gerçekleri anlatmak istedim. Sana uygun olmadığımı, hayatım boyunca hiçbir kadına sadık kalmadığımı söyledim ama bana gülümsemekten başka bir yanıt vermedin. Ben de sana her şeyi anlattım; Hollyvvood'a döndüğümü, senaryoları okuyup röportajlar verdiğimi ve insanlarla görüştüğümü, sabah uyandığımda ve gece yatağıma girdiğimde seni düşündüğümü... başka kadınlarla birlikte olurken seni hayal ettiğimi anlattım.

"Canını yakacağını biliyordum ama yine de anlattım. Beni kapı dışarı edersen geri kalanını anlatmak zorunda kalmam ve seni yine bırakıp gitmek zorunda kalırım, diye düşündüm. Ama sen orada öylece durup bana gülümsedin.

"Sonra ne söylediğimi hatırlıyor musun?

"'Seni sevmek istemiyorum, Kayla/ "Önemli olan kelimeyi, istemiyorum dediğimi duyduğunu biliyordum ama sevginin yanında hiç gücü kalmamıştı. Sonra cebimdeki küçük, kadife kutuyu çıkardım ve sana verdim. O pırlanta yüzüğü gördüğünde ağlamaya başlamıştın.

"Tek dizimin üstüne çökmüştüm, hatırlıyor musun? Hayatımda ilk kez yaptığım bir şeydi bu. Diz çöküp benimle

evlenmen için sana yalvarmıştım. Sen de yüzüğü alıp parmağına takmıştın. "Romantik bir şeyler söylemek istememe rağmen, 'Biraz olsun akim varsa kabul etmezsin,' demiştim."

Julian onun eline dokundu. "Seni inciteceğimi biliyordum, Kayla. Seni er ya da geç incitecektim. Senden özür diliyorum..."

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Liam'm ayak seslerinin o tanıdık ritmini duydu. "Bugün nasıl?"

Julian omuz silkti. "Aynı."

Liam teybe bir kaset koydu ve Air Supply'dan Lost in Love şarkısı çalmaya başladı. Sonra her zamanki gibi Kayla'nm diğer tarafına geçip yatağa yaklaştı. "Selam, Mike."

Julian burada saatlerce oturup karısıyla konuşan, onun elini tutan, eriyip gidişini izlerken bile mutlu sonlara inanan Liam'a imrendi.

Julian, Kayla'ya bakarken düşünceleri yine ona evlenme teklit ettiği güne kaydı. "Onu kırdım," dedi ve yüksek sesle konuştuğunu sonradan fark etti. "Neden?"

Julian dün geceden sonra Kayla'nm kocasına karşı tuhaf bir yakınlık duymaya başlamıştı. Liam bir mucizenin gerçekleşmesi için dua ederek burada saatlerce oturmanın ne demek olduğunu bilen tek kişiydi. Kötü bir huyum var işte. Birini uzun süre sevemiyorum. Kavla'} ı istemiştim, bugüne dek hiçbir kadını istemediğim kadar çok istemiştim. Ona deli gibi âşıktım..."

"Sanırım 'aşkın' raf ömrü kremaların raf ömrü kadar. Nasıl saklarsan sakla bir süre sonra ekşiyor. Fakat şansın varsa 'aşk' kısmını geçip birini yalnızca sevmeye başlayabiliyorsun."

"Sen onu öyle seviyorsun."

"Evet."

Julian sorusunun Liam'ın canını yakacağını biliyordu ama bunu ona sormalıydı: "O da seni aynı şekilde sevdi mi?"

Julian, Liam'ın ona yalan söylemek istediğini, "Elbette, hem de tüm kalbiyle," demek istediğini biliyordu ama Liam'ın bu savaşı kaybettiğini anlamıştı.

Liam ona çarpık, gönülsüz bir tebessümle karşılık verdi. "Açıkçası beni sevdiğini düşünüyorum ama bana âşık olup olmadığını bilmiyorum." Liam

bir an için duraksadıktan sonra, "Senin bir ailen oldu mu, Julian?" diye sordu. "Yani iyi ve kötü günleri birlikte atlattığınız, insanı o karanlık sondan koruyan türden bir aileden bahsediyorum."

Bu soru Julian'ın canını acıtmıştı. O hep bir ailesinin olmasını istemişti ama aile olmak karşılıklı fedakârlık gerektirirdi. Julian ise yalnızca alan taraf olmaya alışmıştı. Tek şansı Kayla'ydı. Kayla'ya tutunsaydı onu her zaman seven, başarılarıyla sevinip başarısızlıklarıyla üzülen kişilerden oluşan bir gruba ait olmanın ne demek olduğunu da bilecekti. Julian ceplerini yoklayarak sigara paketini aradı ama sonra hastanede olduğunu hatırladı. Liam şimdi ona bakıyordu, onu görüyordu. Julian, Liam'ın rahatça görebilmesi için iç organları bir

ameliyat masasına serilmiş gibi hissetti. Bütün organları bir sigara tiryakisinin ciğerleri kadar kararmış ve iflas etmişti. Julian yanıt vermedi. Liam sonunda bir sandalye çekip oturdu. Sonraki bir saat boyunca Kayla'yla sırayla, sessizce konuştular.

Bir süre sonra Liam saate baktı. "Şey, benim gitmem gerekiyor. Çocuklar birazdan evde olur." Ayağa kalkıp Kavlanın yanağını okşadı. "Hoşça kal, bebeğim. Yarın yine geleceğim." Sonra eğilip karısının alnına bir öpücük kondurdu ve Julian'ın duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Liam tam kapıya gelmişti ki Julian ona, "Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordu. Liam elini kapının kulbundan çekmeden arkasına döndü. "Neyi?"

"Uyanacağına nasıl inanıyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum."

Julian kaşlarım çattı. "Biliyorum ama bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Liam'ın bakışları karısına kaydı. "Yapmak zorundayım."

Julian, Liam'ın odadan çıkışını izledi ve o gidince odaya çöken sessizliği biraz garipsedi. Yatağa yaklaşıp Kayia'nın gevşek elini tuttu ve şiddetle sıktı. "Nasıl oluyor da sana âşık oluşumu bu kadar net

hatırlarken sonumuza dair çok az şey aklıma geliyor? Aşkımız cam gibi berrak ama evliliğimiz, hayatımız silinmiş. Tek hatırladığım, beni terk ettiğin gün. Seni durdurmaya çalıştığımı bile

anımsamıyorum. Çalıştım mı? Sana hiç, 'Beni bırakma/ dedim mi? Sensiz ne hale düşeceğimi biliyor muydum?" Julian iç çekti. "Tanrım, Kayla... Hiç umurumda oldu mu?"

Ona seslendiğini duyuyordu.

Ona uzanmaya çalışıyordu ama yanında hiçbir şey yoktu.

O »,• ik

duygusunun tekrar ortaya çıktığını, etrafını sardığını hissediyordu.

Görüntüler bit çı\'uğutı oyuncak dürbünündeki resimler gibi art arda akima geliyor m durduğumla kendini başka bir yerde buluyordu: bir evde.

Konuşmaya, sislenmeye çalışıyordu ama boğazında bir şey vardı. Kulağına uzaklardım bir inilti geliyordu. Kendi sesiydi bu. Belki de değildi...

Şimdi Hollyuvoddaki evlerinde Julianı bekliyordu. Pencereden dışarıya bakıyor ama grilikten başka bir şey göremiyordu. Gri ağaçlar, gri çiçekler, gri gökyüzü... Tek farklı renk, bir dala konup ona gaklayan siyah bir kargaydı.

Hayır, o bir karga sesi değildi, bir bebeğin ağlamasıydı. İçgüdüsel olarak kızma döndü ama dadının ayak seslerini duydu. Bebek bakımı konusunda her şeyi biliyormuş gibi görünen o yaşlı, asık suratlı kadının alanına girmekten korkup duraksadı.

Kahkahalardan, uyuşturuculardan ve başka insanların yataklarında seks yaparak geçirilen bir hayattan bıktığını düşündü. Cüzdanlarında çocuklarının fotoğrafım asla taşımayan o boş bakışlı, incecik, güzel kadınlardan da bıkmıştı. Çok yalnızdı, eskisinden de yalnız... Jacey doğduğundan beri Julian ona karşı mesafeliydi. Kızını hiç kucağına almıyor, onunla konuşmuyordu. Onun yerine Kayla'nın yapmak için can

attığı bütün işleri yaptırmak için başka kadınları işe alıyordu.

Bu çocuğun hayatlarına girmesi nasıl olur da onu hiç değiştirmezdi? Oysa Kayla'nın her bir hücresini değiştirmişti.

Oturma odasının karanlığında ateşin rengini ve çıtırtısını yansıtmasına rağmen sıcaklığını hiç barındırmayan gösterişli gazlı şöminenin yanında duruyordu.

Julian geç saatte, üzerine başka bir kadının kokusu sinmiş olarak eve geldiğinde Kayla onun ne kadar yaşlı ve yorgun göründüğünü fark ederek onun yitip gidişine daha ne kadar göz yumacağını merak etti. Julian'ın teninde, her şeyinde, onu ağırlaştıran hareketlerinde

bile uyuşturucunun ve alkolün izleri vardı. "Juies?"

Julian onu daha görmeden gülümsemişti. "Selam, bebeğim."

Kocası ona yaklaştıkça Kayla onun gözlerinin kızardığını, fazla kokain çekmekten burnunun sürekli aktığını görebiliyordu. Julian ipi kopmuş bir kukla gibi yalpalayarak yürüyordu ve bunu bu kadar net bir şekilde görmek Kayla'nın kalbini kırıyordu.

Julian'ın elini tuttu ve ellerinin nasıl titrediğini, avuçlarının ıslaklığını görmezden gelmeye çalıştı. "Konuşmalıyız, Jules." Kocasının gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Her ne kadar Julian bunu gizlemeye çalışsa da

Kayla görüyordu. "Yine mi, Kayla? Yine mi? Çocuğun doğum günü partisini kaçırdığımı biliyorum ama bunu tekrar tekrar konuşmasak olmaz mı?" Julian onun elinden kurtulup bara gitti ve kendine bir kokteyl hazırlayıp bir dikişte içti. Sonra da cebinden küçük kokain torbasını çıkardı.

Kayla onun uyuşturucu çekişini izlerken üzüntüsünü tarif edecek söz bulamıyordu. Ondan uzaklaşıyordu. "Yaşam biçimimizi değiştirmeliyiz, Julian."

"Biliyorum, bebeğim," diye fısıldadı Julian ve Kayla'nın yanaklarına, göz kapaklarına birer öpücük kondurup yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Değiştireceğiz."

Bu sözü daha önce de defalarca vermişti ama artık yetmiyordu.

"Kendi kendini öldürmene seyirci kalamam, Jules. Buna izin veremeyecek kadar çok seınyorum seni. Ayrıca Juliana'nın böyle bir ortamda büyümesine de müsaade edemem. Kendisini güzünde hissetmenin ne demek olduğunu öğrenmesini istiyorum."

Julian kaşlarını çattı. "Bu kez ciddisin." Kayla ona sırtını döndü ve büyük pencerenin önüne gitti. Hayatın bir anda değişmesi çok tuhaf, diye düşünüyordu. Bir cümle bir an ıçm hiçbir anlam taşımazken hemen ardından daha önce görülmeyen bu A*y

görülebiliyordu.

luluviın arkasından geldiğini fark etti. Pencerenin camı onun silik görüntüsünü yansıtıyordu. "Sunville'de o sözleri söylerken ciddiydin/' dedi Kayla duygusuzca. "Benimle evlenmeyi gerçekten istememiştin." sSeni kaybetmek istemedim."

Kayla kendi sorusuyla Julian'ın yanıtı arasındaki farkı Julian'm fark edip etmediğini merak etmişti.

Kayla, Juliana'yı böyle bir dünyada yetiştiremez, Julian'ı ne kadar seıvrse sezesin kızına bunu yapamazdı. Bildiği tek bir şey varsa o da çocuğuyla vakit geçirmeye tenezzül etmeyen bir babanın içerdiği acıydı. Yanaklarına akan gözyaşlarını hissederken, "Üzgünüm, Julian," diye fısıldadı.

Julian'm kolları onu kavrayıp sımsıkı sardı. "Seni seviyorum, Kayla. Ama her şeyden vazgeçemem. Ben buy um."

Kayla onun yüzüne dokundu. "Seni seviyorum, Julian, hem de..." Fakat sözlerini tamamlayamamıştı. Bu adama olan sevgisini kıyaslayacak bir şey bulamıyordu. Sonunda, "Keşke yılları devirip yaşlanmış, bütün bunları geride bırakmış olsaydık," dedi. "Keşke altmış yaşına gelmiş,

şöminenin başında torunlarımızın fotoğraflarına bakıp bugünleri hatırlayarak gülüyor olsaydık. Keşke..." Kayla'nın sesi içini kasıp kavuran acıya karışmış ve başka bir şey söyleyememişti.

Bu antlar ona fazla geliyordu. Gözlerini kapattı ve o tatlı, huzurlu karanlığa daldı.

Liam o akşam yemekte gülümseyip sevgili çocuklarıyla sohbet etmek istedi ama tek duyduğu kendi cümlelerinin etrafında toplanan o küçük sessizlikti. Kendine bir porsiyon daha pilav koyarken büyük kaşığın gümüş yüzeyinde yansımasını gördü.

O an içini bir korku kapladı; kışın en soğuk gecesinde Angel Golünün derinliklerine dalmak gibi bir şeydi bu... Eli titremeye başlamıştı. Gümüş kaşık kalaylanmış tabağına çarptı.

"Babacığım?" dedi Bret, gözlerini kocaman açarak. "İyi misin?"

Liam kaşığı bırakıp ellerini uzattı. Bu ani hareketi karşısında şaşırdılarsa da kimse bir şey belli etmedi. "Haydi, el ele tutuşalım," dedi.

Masanın etrafında el ele tutuştular. Liam önce Bret'in minik elini avucunda hissetti, sonra Jacey elini tuttu. Rosa da diğer taraftan onlara doğru uzandı.

O nazik, güven verici dokunuşlarla Liam ihtiyacı olan inancı içinde yeniden hissetti.

"Dua edelim, Rosa. Sen yapabilir misin?"

Karşısında oturan Rosa onu izliyordu. Liam yaşlı kadının onu anladığını görebiliyordu. Rosa hafifçe başını eğip gözlerini kapattı. O sevgi dolu, lirik sesi, sessizliğin içinde kulağa müzik gibi geliyordu. "Cennetteki Babamız, bu masada oturduğumuz için, birbirimizden aldığımız güç ve paylaştığımız sevgi için sana minnettarız. Henüz uyanmamış olsa da Mikaela hâlâ hayatta olduğu için sana minnettarız. O karanlık uykusunda onu izleyip koruduğunu ve kutsadığını biliyoruz. Ailesinin sevgi dolu kol lan na geri dönebilmesi için sana yalvarıyoruz. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına... Âmin."

Liam gözlerini açıp çocuklarına baktı ve usulca, "Sizi seviyorum," dedi. Bugünlerde her şey böyleydi. En iyi zamanları hep böyle sessizlik içinde geçiyor, günlük yaşamın kuytu köşelerine sıkışıyordu. Bir zamanlar değerini bilmedikleri her şeyin farkına varmayı öğreniyorlardı.

Kalan günleri için minnet duymayı da...

Hayat ancak geriye anlaşılabilir ama ileriye yaşanmalıdır.

-Soren Kierkegaard

bakarak

bakarak

S u şimdi çok güzel, berrak ve masmaviydi.

Bir yüzme havuzunun dibinden yüzeye bakıyordu. Bacakları ağırlaşmıştı. Su hareketlerini kısıtlıyordu ama gerçekten odaklanırsa ve bütün iradesini kullanırsa parmaklarını

kaldırabileceğini, başparmaklarını

kımıldatabileceğim biliyordu. Uzun zaman önce bunu yapmanın ona çok basit, çocuk oyuncağı gibi geldiğini biliyordu ama şimdi, bu masmavi, berrak suyun içindeyken zorlanıyordu.

Suyun yüzeyine çıkıyor, vücudunun ağırlığını hissetmeden yükseldikçe yükseliyordu. Sular da ona kolaylık olsun diye çekiliyor ve onu yüzeye yaklaştırıyordu. düzeye ulaştığında sular yüzünden akıp gitti. Nefesini tuttu iv o tatlı, çam kokulu havayı içine çekti. Sonra açgözlülükle nefes alıp verdi. Parmakları seğiriyor ve bir şeye, önünde duran bir gölgeye uzanıyordu. Gözlerini açtığı anda çığlık attı. Işık o kadar

parlaktı ki buna dayanamadı.

"Gözlerini açtı. Aman Tanrım, Mike! Buradayız..."

Derin, yatıştırıcı bir nefes aldı ve gözlerini tekrar açtı. İlk başta dünya sıcak, beyaz bir ışıkla siyah, eğimli gölgelerin kafa karıştıran, sarsıcı bir karışımı gibi göründü. Avucunda sıcak bir şeyin varlığım hissediyordu.

Onu sıkıca tutmak istiyor ama parmaklan tepki vermeyerek tekrar aşağı kayıyordu. Gözlerini kırpıştırıyordu. Başını çevirebilmek için tamamen odaklanması gerekiyordu. Fakat bir şey hareketlerini kısıtlıyordu; kabarık, pamuklu bir kumaş...

Gölgeler gözünün önünde döndü, tıpkı çöldeki bir serap gibi dalgalandı, sonra yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

Etrafında üç kişi vardı; adamlar...

Julian... Mikada onu görüyordu. Julian'ıtı o sevgi dolu, masmavi gözlerini görebiliyordu. Mikaela ona uzandı, nazikçe yüzünü okşamak istedi ama kendini kontrol edemediği için adamın yanağına sert bir tokat attı. Onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülmek istediyse de gözyaşlarına boğuldu. Şimdi tuzlu gözyaşları onu esir alan o kapkara sular gibi yanaklarına akıyor ve onu korkutuyordu. Gözyaşlarını dur duramıyordu.

Konuşmaya çalışıyordu ama canı yanıyordu. Yine de o kupkuru, çatlamış boğazından bir ses çıkarmaya çalışıyordu. O kelime garip ve hiç aşina olmadığı bir tarzda dışarı

çıktığındaysa daha da şiddetli ağlamaya başladı. "Ju... li... an."

Çok iyi tanıdığı ve kalbinin en hassas damarlarına bağlı olan o sesin, "Buradayım, bebeğim," dediğini duydu. "Kayla, bebeğim, orada mısın? Elimi sık." Gözlerini tekrar açıp yavaşça kırpıştırdı. Odaklanması sanki saatler sürmüştü ama sonunda bunu başardığında Julian'ın yanında durup ona baktığmı gördü ve içini bir mutluluk sardı. "Geri... gelmişsin."

Başka bir adam ona doğru eğildi. Beyaz önlüğünün yakasındaki kartta "Doktor Liam Campbell" yazıyordu. "Selam,

Mike."

Kayla kaşlarını çattı ve Mike'm kim olduğunu görmek için başını çevirip arkasına bakmaya çalıştıysa da bu hareket onu yorunca

vazgeçti. Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı ama yapamadı. Julian'la vedalaştığı ana kadar her şeyi hatırlıyordu fakat ondan sonrası bomboştu. Dehşete kapıldı. "Ben... neredeyim?"

"Hastanedesin," dedi biri.

"Juliana!" diye haykırdı Mikaela.

"Bebeğim nerede?"

"Bebek mi?" Julian diğer adama döndü. "Neler oluyor böyle?"

Ters giden bir şeyler vardı. Mikaela bir anda yaralandığım fark etti. Yaralanmıştı ve Juliana'yla ilgili sorularını

yanıtlamıyorlardı. Aman Tanrım...

Diğer adam onun yüzüne dokundu. Kayla'yı rahatlatan bir dokunuştu bu. Adamın yaşlı gözlerine, bulanık yüzüne baktı ve adam onun gözyaşlarını kâğıt bir mendille sildi. "Ağlama, Mike. Kızın iyi. O iyi."

Kayla ona güvendi. Juliana iyi. "Sen kim?.."

"Acele etme, tatlım. Yavaş yavaş."

"Sen... kimsin?" diye sordu sonunda. Adam henüz yanıt veremeden Kayla'nın dikkati dağıldı. Başı ağırlaşmış, çökmüştü sanki. Önemli olan tek şey, bebeğinin iyi olmasıydı.

Gözlerini kapatıp sakin, sıcak ve onu korkutmayan o yere, serin, mavi sulara daldı.

"Retrograd amnezi."

Liam ve Julian, Stephen Penn'in büyük, meşe ağacından masasının karşısına oturmuşlardı. Stephen yorgun ve bitkin görünüyordu.

Liam öne eğilip kollannı bacaklarına yasladı. "Fosttravmatik..."

"Lanet olsun, durun bir saniye!" Julian ayağa fırladı. Küçük odanın içinde kapana kısılmış bir aslan gibi dolanıp duruyor, elini sürekli saçlarının arasmda gezdiriyordu. "Ben yirmi yıllık üniversite eğitimi almadım ve neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Retrograd amnezi de neyin nesi?"

Stephen küçük, yuvarlak çerçeveli gözlüğünü çıkarıp dağınık masasının üzerine dikkatlice bıraktı. Konuşurken Liam'a bakmıyordu. "Ciddi bir travmanın ardından beynin yaşananları hatırlayamaması durumudur. Ciddi beyin travması yaşayan kişilerin kaza anını hatırlayamamasının sebebi de budur. Genelde bir iki gün ya da bir iki hafta öncesi, hatta bazı durumlarda yıllar öncesi hatırlanır. Bunlar da çoğu zaman düğün, doğum gibi güçlü ve önemli anılardır. Görünüşe bakılırsa Mikaela'nm zihni yıllar öncesine takılıp kalmış. Jacey'nin hâlâ bebek olduğunu sanıyor." Stephen duraksadı. "Liam'la yaşadığı hayatı hiç hatırlamıyor."

Liam yanıtı bilmesine karşın, "Sence amnezi ne kadar sürer?" diye sordu. "Bunu bilmemiz mümkün değil," dedi Stephen usulca. "Yine de hatırlama ihtimali çok yüksek. Uzun süreli retrograd amneziye pek sık rastlanmıyor." Stephen'ın sesi yumuşadı. "Ama nadir de olsa rastlanıyor."

"Ona nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Liam sakince.

"Şu anda korkuyor ve kafası çok karışık. Ona dikkatli yaklaşmamız gerekiyor. Zihin çok hassas bir şeydir, beyinden çok daha narindir. Onu ürkütücü bilgilerle boğmamalıyız." Sonunda Liam'a baktı. "Sanırım hafızasının doğal yollardan yerine gelmesini beklememiz daha iyi olur."

Liam yorgun bir şekilde iç çekti. "Yani çocuklar ve ben ondan uzak mı durmalıyız?"

"Üzgünüm, Liam. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Fakat zihninin iyileşmesi için ona biraz zaman tanımalıyız. Hayatının on beş yılını

unuttuğunu düşünebiliyor musun?"

"Evet/[1] dedi Liam, "düşünebiliyorum." Liam öne eğilip bakışlarını yere indirdi ve yerdeki Şark halısına o kadar uzun süre baktı ki renkler birbirine karıştı.

Tanrı aşkına, şimdi çocuklarına ne diyecekti?

Julian ankesörlü bir telefon bulup Val'ı aradı. "Bugün uyandı," dedi, Val telefona yanıt verdiğinde.

"Ciddi misin? Durumu nasıl?"

"Hafızasını kaybetmiş. Son on beş yıla dair hiçbir şey hatırlamıyor. Hâlâ evli olduğumuzu sanıyor."

"Yani..." "Bana hâlâ âşık, Val. Ayrılığımıza dair kötü anıların hepsi silinmiş."

Val hafif bir ıslık çaldı. "Aman Tanrım, ne yaptın sen? Bunu hemen senaryolaştıralım. Tam bir peri masalı ve sen de bir prenssin. Basın buna bayılacak."

Julian duvara yaslandı. "Anlamıyorsun. Kayla'ya onun için geri dönmediğimi nasıl açıklayabilirim ki, Val? Val?"

Aldığı yanıt sinyal sesiydi.

Julian küfrederek telefonu kapattı. Buraya geldiğinden beri ilk kez korkmaya başlamıştı.

Yaşıyordu... Liam'ın odaklanması gereken mucize buydu. Geçen haftalarda Tanrı'ya onu iyileştirmesi, gözlerini açması için yalvarmıştı. Bu arada uzun süreli komanın ardından yaşanabilecek fiziksel bozulmalara da kendini hazırlamıştı. Felç, beyin hasarı, hatta ölüm gibi durumlara hazırlıklıydı. Fakat Tanrulan hafızasının da gen gelmesini dilememişti.

Şimdi arabasını eve doğru sürerken retrograd amnezinin, ciddi beyin yaralanmalarının sıkça rastlanan kısa süreli bir yan etkisi olduğunu

kendine hatırlattı.

Kısa süreli... Bu kelimeler tutunmaya çalıştığı küçücük bir çıkıntıydı ama korkularının ağırlığı altında o çıkıntı da giderek ufalanıyordu.

Onu ve çocukları hiçbir zaman hatırlayamazsa ne olacaktı?

Liam nefes almaya odaklandı. Bu bir çözüm değildi belki ama bir şeye odaklanmadığında içini panik duygusu sarmaya başlıyor, Liam'm ondan kurtulmak için derin derin nefes alıp vermesi gerekiyordu.

Sen kimsin A

Liam o kelimeleri unutabilecek miydi? Karısı, Julian'ın adını sayıklayıp Liam'a kim olduğunu sorduğu o tek, dehşet verici anda içine işleyen acıyı unutabilecek miydi?

Aslında Liam bunun tamamen tıbbi bir durum olduğunu, travma geçiren beynin doğru çalışamamasından

kaynaklandığını biliyordu. Fakat o doktor olduğu kadar da seven bir erkekti ve içindeki adamın hissettiklerini onun yerinde kim olsa hissederdi. Küçük büyük anılarla, günlük yaşantılarıyla, akşam yemekleriyle ve yatak odası

sohbetleriyle canlandırdıkları aşkla dolu on iki yıllık birlikteliklerinde Liam sanki karısının zihninde hiç yer etmemişti. Liam'm aşkı sürekli şekil değiştirip akmasına rağmen kıyıyı asla değiştiremeyen dalgalara benziyordu. Aslında yanlış düşünüyordu çünkü Mikaela çocuklarını da bütün kalbiyle sevmesine rağmen unutmuştu.

Hayır, bu doğru değildi. Mikaela yalnızca Bret'i unutmuştu, yani Liam'm oğlunu. Jacey'yi hatırlıyordu. Bir de Julian'ı...

Sonunda aşkının bir hiçe dönüşeceği fikriyle giderek büyüyen o korkunç panik duygusundan kurtulamıyordu.

Çocuklarına ne

söyleyecekti, peki? Zaten çok fazla acı çekmiş, büyük korkular yaşamışlardı. Zavallı Bret tüm cesaretini toplayıp annesini her gün ziyaret etmiş, ona en sevdiği şarkıları söylemiş, gülümsemesini beklemişti. Annesinin onu hatırlamadığını öğrenmesi zavallı çocuğu mahvederdi. Anlamsız tek bir bakış, Bret'i paramparça etmeye yeterdi.

Jacey bu durumu bir yetişkin gibi karşılamaya çalışacaktı ama küçük bir kız gibi de içten içe üzülecekti. Mike'la paylaştığı her şeyin silindiğini bilecekti. Hayatları boyunca yaptıkları bütün sohbetler, bütün anılar artık yalnızca

Jacey'ye ait olacaktı.

Liam şimdi kendi korkusunu bile düşünemez olmuştu. Bu korku fazlasıyla güçlüydü. "Lütfen Tanrım," diye mırıldandı, "bu kadarını kaldıramayız. Bu çok fazla."

Silecekler önünde hareket ediyor, arabadaki sessizliği bölüyordu. Hafif hafif yağan kar cama vuruyor, sileceklerin kenarlarında birikiyordu. Liam radyoyu açtı. Barbra Streisand Memories[30] adlı şarkısını söylüyordu. Liam radyoyu kapattı. Tanrım, sonra hangi şarkı çalacaktı? As Time Goes By[31] mı?

Kar yağışı hızlanmıştı. Liam içeriye sapana kadar araç yolunu bile görememişti.

Arabayı dört çekişe aldı ve hızını azaltarak önce dikkatle çakıl taşlı yola, sonra da garajına girdi.

Kapıya gelince duraksayıp kendini toparladı. Sonra eve girdi ve "Merhaba," diye seslendi. "Ben geldim."

Terlikli ayakların sert zeminden gelen telaşlı tıkırtılarını duydu. Rosa siyah ev kıyafetinin üstüne taktığı Mike'm eski önlüklerinden

30 (tng.) Anılar (ç. n.)

31 (îng.) Zamanla (ç. n.) biriyle ortaya çıktı. "Humus ihhhes," dedi ve eliyle alnını silerken teninde kar gibi inee bir un tabakası bıraktı. "Akşam yemeği için çörek ha/ırlı\orum. Bir fincan kahve istersin, si? Ya da bir kadeh Şarap?"

"Çocuklar nerede?"

"Jacev her an gelebilir. Bret üst katta duş alıyor. Ne ister..."

"Mike bugün uyandı."

Rosa'nm nefesi kesildi ve eliyle ağzını kapattı. "Dios mio, bu bir mucize! Durumu nasıl?"

i-iam bugün olanları harmanlayıp sıradan bir cümleye nasıl dönüştürebileceğini düşündü. Sonunda

yalnızca, "Beni tanımadı, Rosa," dedi. Sesindeki o korkunç acıyı duyabiliyordu ve sesi hiç kendi sesine benzemiyordu, "Julian... Julian'ı tanıdı."

Rosa'nın eli yavaş yavaş aşağı indi ve bir yumruğa dönüştü. "Bunun anlamı nedir?"

"Sana birtakım teknik açıklamalar

yapabilirim ama işin özü şu ki Mike hafızasını kaybetmiş. Yirmi dört yaşında olduğunu, hâlâ lulian'la evli olduğunu ve Jacey'nin de bebek olduğunu sanıyor." Rosa ona tamdık bir bakış attı. Kötü haberler alan bir hastanın bakışlarıydı bu. Liam'ın ona bir ümit vermesini çaresizce bekliyordu. "Ama iyileşecektir. Sf?[iJ]" "Geçici bir durum olmasını umut

ediyoruz." Umut kelimesini hafifçe vurgulayarak söylemişti.
"Genelde insanların hafızası yerine gelir."

"Demek seni, çocukları ya da Julian'dan ayrı geçirdiği yılları hatırlamıyor."

Bu kelimelerin her biri bir tuğlaydı ve birbirlerinin üzerine yığıldıklarında Uam yıkıldı. Her şey bu kadar basit ve umut kırıcıydı. Haftalardır bu andan korkmuştu; kalbiyle ruhunun aynı >2 i !*p.) I k £'d pıı * (V n I

onda "yeter" diyeceği andan... Fakat şimdi bunu yaşarken her şey anlamını yitirmişti. Ne durdurulması mümkün olmayan acı dolu bir çığlık ne de bir haykırış vardı. Uyuşturucu bir yorgunluktan, iliklerine kadar işleyen bir boşluktan başka bir şey yoktu. "Doğru," dedi Liam.

Rosa gözlerini kapatıp baştnı öne eğdi. Dua ediyor gibiydi. "Yaşadığın acıyı... hayal bile edemiyorum."

Liam'ın boğazı kurumuştu. "Evet." Sonunda Rosa başını kaldırdığında Mike'ınkilere çok benzeyen kahverengi gözleri gözyaşiarıyla ışıldıyordu.

"Çocuklara ne diyeceksin?"

Asıl mesele buydu. Liam iç çekti. "Gerçekten bilmiyorum, Rosa." "Anlıyorum. Annelerinin uyanması için uzun zamandır dua ediyorlar. Onları hatırlamadığını öğrendikleri zaman çok üzülecekler."

"Biliyorum. Ama burası küçük bir kasaba; sırların gizli kaldığı bir yer değil." Sırlar... Örneğin bir kızın, hakkında hiçbir şey bilmediği ünlü bir babasının olması... Rosa ona bir adım yaklaştı. "Onlara bir şey söyleme. En azından bu gece. Mikita'ya yarına kadar zaman tanıyalım. Belki de o zaman çocuklara bu durumdan

bahsetmemize hiç gerek kalmaz." Rosa ona baktı. "Sen Mikaela'ya inanıyorsun. Doktor l.iam. Tann ya ve ona en başından beri inandın. Vazgeçme. Sana ihtiyacı olacak, belki de eskisinden bile çok..." "Onun bana her zaman ihtiyacı oldu, Rosa. Benimle evlenmesinin sebebi de buydu. Fakat buna gelmeden önce başka hır sorunumuz var."

Rosa irkildi.

Liam daha ağzını açmadan, Rosa'mn onun ne sövleveceğim bildiğini anladı. "Sorun, aşkımız."

On Dokuzuncu Bölüm

O gece yemekten sonra Liam, zihnini Mikaela 'dan uzaklaştıracak bir şeyler bulmaya çalıştı. Oturma odasındaki televizyonun karşısında güya film izliyorlardı ama hiçbiri de dikkatini ekrana verebilmiş gibi görünmüyordu. Reklamlar çıktığında Jacev uzaktan kumandanın düğmesine basıp televizyonu kapattı. "Evet* dedi sonunda, "annem nasıH" Liam okuduğu tıp dergisini elinden bıraktı ve aniden çöken sessizlikte, "Şey... aynı," dedi. "Bakın, aklıma ne geldi: Kamp yapmaya ne dersiniz?"

Jacey kaşlannı çattı. "Hava buz gibi." Liam'm kahkahası zoraki ve kırılgandı. "Biliyorum, biliyorum... Yani kamp kuruyormuşuz gibi yapalım, demek istedim. Bret le küçükken yaptığımız gibi. Telefonun fişini çekip uyku tulumlarımızı oturma odasına taşırız.

Marshmalloukızartıp s'mores[3]* yaparız. Sonra da size Sam McGee'nin[35] hikâyesini anlatırım."

33 (İng) Lokuma benzeyen

yumuşak bir şekerleme (ç. n.)

3= (İng. > Bisküvi araşma manfonaSkm

ve çikolata konularak hazatanan bu sah çeskü. iç a.i

35 İngiliz şair ve yazar Robert W.

Semce'm The Cremarkm of Sum S4L<ku adlı şunrate gerçek bir hikâyeden esinlenerek anlattığı, nettir kenarında

donarak Oten madetvi karakteri, (ç. n.)

1 hınka bir fikir!" diye haykırdı Bret. hu ey ürkmüştü. "Yıllardır böyle bir şey yapmadık. Hem tele- tonsuz olma/ Eğer annem..."

Çağrı cihazım yanımda. Bir şey... olursa telefonun tikini takarı/." lacey pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Marka onu bu gece ti rayacak mı ı söylem işt i m."

Lium gülümsedi. "Onunla konulmadan da birkaç saat geçirebilirsin."

"Hayır, geçiremez," dedi Bret. Elini göğsüne götürüp dramatik bir itadevle gözlerini devirdi. "Sevgilisiyle

konuşmazsa ölür."

faeey kardeşinin kafasına şakacı bir tavırla vurdu. "Çok? komik. Biraz daha

büyüyünce seni de göreceğiz."

"Haydi, bakalım," dedi Liam gülümseyerek, "çok eğleneceğiz. Büyükanneniz hiç kampa gitmemiş."

Bret bakışlarını Rosa'ya çevirdi. "Çok eğlenceli oluyor, büyükanne. Babam harika şiir okur."

Rosa gülümsüyordu. "Hikâye anlatmakta da çok başarılı, öyle değil mi?"

Liam el çırptı. "Haydi, başlıyoruz."

Bir saat sonra hazırlanmışlardı.

Gecenin karanlığı oturma odasını kocaman, dikdörtgen bir mağaraya çevirmişti. Taş şöminede cızırdayan ateş, odaya dans eden altın rengi ışıklar saçıyordu. Eşyaların üstüne yeşil ve

kahverengi örtüler serip onları mümkün olduğunca kapatmaya çalışmış, çift kişilik lacivert bir çarşafı piyanonun üstüne serip onu yüzücülerin yazın en bunaltıcı günlerinde bile kaybolduğu Piyano Gölü'ne çevirmişlerdi.

Jacev yıllar önce sülalesi tarafından yaratılan bir efsaneyi alçak sesle anlatıyordu: "...ve kasabalılar, dolunayın bulutsuz gökyüzüne

yükseldiği böyle karlı, karanlık bir kış ge< esinde u/un zaman önce kaybolmuş olan ruhların çığlıklarını duyduklarına yemin etmişler/'

Bret'in yüzü buruktu. "Doğru anlatmıyor..."

Jacey el fenerini çenesinin altına tutup ürkütücü bir kahkaha attı. "Ama daha bitmedi. Kamp yerinden ayrılıp Piyano Gölü kıyısına giden küçük çocuğun hikâyesi de var."

Bret öne eğildi. Bu yeni ve ilginç bir detaydı. "Ona ne olmuş?"

Liam gözlerini kapattı. Odanın içi patlamış mısır, odun dumanı, erimiş çikolata ve marshmallow kokuyordu. Mike'm da yanında olduğunu, başını onun omzuna yaslayıp kolunu beline doladığını hayal etti.

Hüzün böyle bir şeydi. Bazen bir dakika boyunca çocuklarının kahkaha sesleriyle neşelenerek huzur buluyor ama sonra hatırlıyordu: Sen kimsin? İçini nefes kesici bir acı kaplıyordu. Böyle anlarda hayatının gözlerinin önüne serildiğini, sonsuz ve yapayalnız bir yolda ilerlediğini görüyordu. Bu mantıksız da olsa o volun sonunda Mike'ı Julian'a kaptırma korkusu yatıyordu.

Canlılığını yitirmeyen bir korkuydu bu,

onu yok etmek mümkün değildi. "Babacığım, babacığım!" Bret

bağırıyordu.

Liam düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdı ve Koşa nın çatık kaşlarının altından ona dikkatli bir şekilde baktığını gördü.

"Babacığım, Dan McGrevvün nasıl atış yaptığını göster. Onu çok seviyorum." Liam gerileyip koltuğa, artık sönmüş bir yanardağ olan Mika ela Dağı'na yaslandı ve kollarını açtı. Bret yerlere dökülen kraker kırıntılarının, patlamış mısırların ve katlı haldeki uyku

tulumlarının üstünden sürünerek Liam'ın yanma geldi, jacey ve Rosa da ona yaklaşıp şöminedeki ateşin karşısına oturdular.

Liam o şiiri yıllardır okumamış olmasına rağmen kolayca hatırladı. Şiir, Yıkon un altın tarlalarındaki bir adamın...

Bir kadın uğruna verdiği mücadeleyi anlatıyordu.

Liam küfretmemek için kendini zor tuttu. "Hey, Bretster. Onun yerine Sam McGee'nin hikâyesine ne dersin?" "Olmaz. Dan McGrevv'ü istiyorum." Liam iç çekti ve gözlerini kapatıp usulca konuşmaya başladı. "Bir grup çocuk Malamute Saloon'da heyecanla bağrışıyordu..."

Devam edebilmesi için odaklanması gerekiyordu. Son cümlesini bitirdiğinde gülümsemeyi başardı.

Kristin Hannah

"Bu güzel bir hikâye değil," dedi Rosa, kaşlarını çatarak.

Liam onu duymazlıktan geldi. "Haydi bakalım, çocuklar, artık dişlerinizi fırçalayın. Gece yarısı oldu."

"Kampta mı? Dişlerimi fırçalamam mümkün değil," diye sızlandı Bret.

Jacey kardeşinin elinden tutup, "Haydi bakalım, kocaayak," dedi.

Birkaç dakika sonra çocuklar geri dönüp uyku tulumlarının içinden kıvrılmışlardı. Liam ikisine de iyi geceler öpücüğü verdi ve ayağa kalktı.

Bret anında doğruldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Büyükanneni kulübeye götüreceğim.

Hemen dönerim."

"Burada uyuyacaksın, değil mi?" "Elbette."

Bret gülümsedi. "İyi geceler, büyükanne." "İyi geceler, büyükanne," dedi Jacey de. Rosa çocukları öpüp Liam'm peşinden odayı terk etti. Girişte paltolarıyla çizmelerini giydiler. Liam garaj kapısının düğmesine bastı ve birlikte dışarı çıktılar.

Göz alıcı ay ışığı karla kaplı çayırlara vuruyor, kapkara ağaçlan

aydınlatıyordu. Mavisi, siyahı ve ışıltılı beyazıyla çiftlik, tamamen ruhani bir ışıltıya kavuşmuştu.

"Mike bu geceyi görseydi çok hoşuna giderdi," dedi Liam. "Şimdi burada olsaydı kar topu yapmak için önden giderek eldivenli elleriyle karları toplamaya başlar ya da melek yapmak için tek kelime etmeden yere uzanırdı. Umarım hastaneden çıktığında karlar erimiş olmaz."

Kulübenin çift parmaklıklı kapısına geldiler. Henüz yağan ışıltılı kar tabakasının arasından yaz geldiğinde canlı yeşil ve pembelerden bir duvar oluşturan kahverengi gül sarmaşıkları görülebiliyordu.

Kapının gıcırtısı sessizliği bozdu. Rosa önden gidip kapıyı açtı ve mutfak lambasını yakmak için düğmeye dokundu. Paltosunu çıkarıp kapının yanındaki antika dolaba astı. Liam da kendi paltosunu mutfak masasındaki sandalyenin arkasına astı.

Rosa ona döndü. "Evli olduğunuzu söyleyince Mikita'm ne dedi?"

Liam hazırlıksız yakalanmıştı. "Ona söylemedik." "Ne? Ama bu delilik!"

"Steve gerçeklerin onu korkutacağını söylüyor. Tekrar eski haline dönmesini istemiyoruz."

Rosa bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Siz erkekler, yani doktorlar en iyisi olduğuna inandığınız şeyi yaparsınız. Ama ben onun annesiyim, değil mi? Bunca zamandır onunla ben ilgilendim. Şimdi de bana kimse engel olamaz. Bulduğun fotoğrafları bana getir."

Liam böyle bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı. İnsanın yanında en güçlü darbelerden sonra bile

hemen sığınabileceği birinin olması kim bilir nasıl bir güç verirdi? Liam onun eline usulca dokunup, "Rosa," dedi, "burada

olduğun için çok mutluyum. Sen olmasan nasıl üstesinden gelirdim, bilmiyorum." Rosa da Liam'ın elini tutup sıktı. "Sandığından daha güçlüsün, Liam. Son haftalarda bunu gördüm. Mikaela'nm sana ihtiyacı olmadığını, seni sevmediği için unuttuğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun. Gözlerini açmış olabilir fakat benim kızım hâlâ derin bir uykuda. Ona biraz zaman tanı."

Bu kez kolayca uyandı. Yüzme havuzunun dibinde değildi ve etrafını o kapkara, öfkeli deniz sarmamıştı. Gözlerini öylece açmıştı.

Yatağının etrafını yabancılar sarmıştı.

Bazılarını daha önce görmüş, bazılarınıysa hiç görmemişti. Bazen onunla, bazen de kendi aralarında konuşuyorlardı. Ağızlarının sürekli açılıp kapandığını görebiliyordu ama hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Nerede olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu? Neler yaşadığını?

Keşke sussalar, diye düşündü. Sonra yüzleri birer birer belirginleşti ve sordukları sorular anlam kazanmaya başladı. Kır saçlı, beyaz önlüklü ve yakışıklı bir adam olan Doktor Penn ona gülümsedi.

"Günaydın, Mikaela. Beni hatırladın mı?" Eskimiş bir porselen gibi çatlaklarla dolu ve bir o kadar da kırılgan bir sesle, "Penn," diye karşılık verdi. Boğazı hâlâ ağnyordu. "Bana... ne oldu?"

"Attan düşüp başmı çarptın ve beyin travması geçirdin. Komadaydın." Mikaela'nm sormak istediği sorular vardı ama ihtiyacı olan kelimeleri hatırlayamıyordu.

"Merak etme, Mikaela. Yakında hatırlayacaksın." Stephen yanındaki yabancılara döndü. "Haydi, gidelim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Durun. Doğrulmaya çalıştı ama bunu yapmak çok zordu. Sağ tarafı rahatça hareket etmesini engelleyecek kadar ağırlaşmıştı. Kalbi hızlı hızlı

atarken sığ nefesler alıp veriyordu. Kalmalan için doğru kelimeleri bulmasına fırsat kalmadan gitmişlerdi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri yeni bir yabancı girdi. Mavi polyester önlüklü, iri yarı bir kadındı bu. Dolgun yüzünde içten bir tebessüm belirdi. "Günaydın, Mikaela. Bugün nasıl hissediyorsun bakalım?"

Kaşlarını çattı. Onun adı artık Kayla'ydı. Bunu herkes biliyordu. Herkes. Peki, neden ona Mikaela diyorlardı? Yıllardır o ismi kullanmamıştı, Sunville'den

ayrıldığından beri.

Söz geçiremediği diline bir soru sordurmaya çalıştı. Aradığı kelime - merhaba- zihninde geziniyordu ama dudaklarına ulaşamadan kayboldu.

"Dün gece kateteri çıkardık, bunu hatırlıyor musun? Tuvalete tek başına gitmek isteyeceğini düşündüm. Doktor birkaç dakika içinde burada olur."

Kayla kadına bakıp dudaklarını oynatmaya çalıştı. "Kim? Nerede?" Hemşire, Kayla'nın soramadığı soruyu, "Adım Sarah Fielding, tatlım," diye yanıtladı. Sonra yatağın etrafından dolaşıp örtüyü kaldırdı.

Kayla incecik, tüylü bacaklarına baktı. Bir sorun varmış gibi görünmüyordu. Peki, neden düzgün yürüyemivordu?

Sarah tombul kolunu Kayla'nın başının altına sokup onu nazikçe kaldırdı. Kayla'yı çabucak oturma pozisyonuna getirdikten sonra da ayağa kalkmasına yardım etti. Kayla, Sarah'ya yaslanıp yürümeye çalıştı. Odanın diğer tarafındaki küçük Kümeye doğru yavaş adımlarla ilerlerken iyice ağırlaşmış olan sağ bacağını adeta sürüyordu.

"Tuvaleti tek başına kullanabilecek misin, tatlım'

Tuvalet... Bu kelime bir an için zihninde kanat çırptı ve yanındaki bevaz mermerden klozete doğru süzülerek indi. Tuvalet. Dengesizce

önündeki tezgâha tutunup, "Evet/' diye karşılık verdi. Titriyor, sığ nefesler alıp veriyordu ama işini tek başına halledebilirdi.

"Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım." Sarah geri- levip kapıyı aralık kalacak şekilde çekti.

Kavla soğuk klozete çöktü. Fakat çişini yaparken yanma hissetti. Bu öyle şiddetli bir yanmaydı ki çığlık atmamak için eliyle ağzını kapatması gerekmişti. İşi bittiğinde öne eğilip tezgâhı tekrar tuttu ve isteksiz vücudunu ayağa kalkmaya zorladı.

O an kendini aynada gördü. Yüzü tebeşir gibi solmuştu. Saçları kısacıktı, oyuncak bir makasla kırpılmış gibi görünüyorlardı.

Fakat onun saçları beline kadar uzanmıyor muydu? Julian saçını kesmesine izin vermezdi ki...

Titreyerek aynaya biraz daha yaklaşıp ıslak avuçlarını soğuk cama yasladı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde küçük çizgiler oluşmuştu. Bunlar daha önce hiç görmediği çizgilerdi, annesindekilere benzeyen türden çizgiler... Siyah saçlarının arasında da yer yer beyaz teller vardı.

Çığlık attı.

Kapı açıldı ve Sarah içeri girdi. "Ne oldu?" Kayla ellerini yüzünden çekmeden sallanmaya başladı. "Ben yaşlanmışım. Tanrım... Ne oldu?" "Hemen doktoru çağırayım."

Kayla kadının kolunu kavradı. "Ben yaşlanmışım... Ne oldu?"

Sarah geri çekildi. "Hemen döneceğim." Odadan çıktı ve kapı arkasından sertçe kapandı.

Kayla şimdi kısacık olan bir tutam saçını kavrayıp gri tellere baktı. Nefes alamıyor, dizleri tutmuyordu. "Aman Tanrım..."

O yatakta ne kadar zamandır yatıyordu? Ne kadar zamandır?..

Doktor Penn hemen odaya geldi. Nefes nefese kalan ve yüzü kıpkırmızı olan Sarah da arkasmdaydı.

Kayla doktora bakıp ağlamaya başladı. "Ben kaç yaşındayım?" Bu soruyu içinden haykırmıştı ama gerçekte sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Doktor Penn onun eline uzanıp tuttu. "Sakin ol, Mike."

"Ben Kayla'yım." Bu kez çığlık atmamıştı. "Sakinleştirici getirmemi ister misiniz, Doktor?" diye sordu Sarah.

"Hayır! Beni yine uyutmayın. Sessiz olacağım." Kayla derin, hırılıtılı bir nefes aldı. Sonra da doktorun eline kenetlenip gözlerini acıtan yaşların arasından ona baktı. "Ben... korkuyorum."

Doktor onun yüzüne nazikçe dokunurken Kayla, insan yaşlanana kadar uyuyabilir mi, diye düşündü. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sen komadaydın, Mike. Hemşirelik eğitimi aldığın için bunun ne anlama geldiğini bileceğini düşünmüştüm. Gözümden kaçırdığım noktaysa... Ah, boş ver gitsin." Bu kez o kelimeyi hatırladı: koma. Top gibi kıvrılıp yatan Karen Ann Quinlan adındaki o incecik kız gözünün önüne geldi.

Doktor Penn hâlâ konuşuyordu.

Kayla'nm kafasının içinde bir uğultu olduğundan haberi bile yoktu. "Hatırlayacaksın, Kayla. Biraz dinlenirsen..."

Kayla'nm dudakları titriyordu. Gözyaşları ağzının kenarlarından içeri süzülüyor, dilini ıslatarak geride tuzlu bir tat bırakıyordu. "Ne kadar... uyudum?" "Bir aydan biraz daha uzun bir süre." Hissettiği rahatlama öyle sersemleticivdi ki Kayla gülmeye başladı. Gözlerini silmek isterken kendini hâlâ kontrol etmekte zorlandığı için burnuna vurdu ve daha çok gülmeye başladı.

"Pekâla" ci*»tii Doktor Ccnn, hoş ve cin/ bir sesle. "Şu anda duyguların da motor İletenlerin gibi raydan çıkmış durumda. Fakat kalırı bir hasar yok. Yakında hepsi düzelecek."

(,ö/y.ıslan yanaklarından süzülüp kollarına damlarken Kayla halâ gülüyordu. Hem gülüp hem ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Motor becerileri umurunda bile değildi; o, hayatı umursuynrdu. "Kaç yadındayım?" Doktor duraksayıp Sarah'ya baktıktan sonra iç çekip Kayla'ya dondii.

Ona yalan söylemek istiyorlardı, Kayla bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

"Lütfen... Lütfen yalan söylemeyin," diye fısıldadı.

Doktor Penn tekrar iç çekti. "Otuz dokuz yaşındasın."

Kayla'nm nefesi kesilmişti. Bakışlarını doktorun gri gözlerinin içine dikip başını iki yana salladı. "Hayır... Hayır... Ben yirmi dört yaşındayım. İki buçuk yıl önce evlendim. Juliana yakın zamanda bir yaşına girdi. Hepsini hatırlıyorum."

"1 Ienüz hatırlayamadığın başka şeyler, başka zamanlar da var. Ama hatırlayacaksın. Hafızanın kendi kendine yerine gelmesi en iyisi. Kendine biraz zaman tanı."

Kayla küçücük bir cümle kurabilmek için tüm gücünü kullandı. "Kocamı görmek istiyorum."

Doktor Penn tekrar Sarah'ya baktı ve başını salladı. "Bir dakika..."

Onlar odadan çıkarlarken Kayla da nefesini düzenlemeye çalıştı. Sonra yatağına uzandı, orada kendini güvende hissediyordu. Julian olsaydı ona gerçeği anlatırdı. Her şeyi...

Kapı tekrar açıldı. Fakat gelen Julian değil, bir başka yabancıydı. Başını iki yana salladı. "Daha fazlasını kaldıramam."

Adam yavaşça yatağa yaklaştı.

Kayla kaşlarını çattı. Dağınık düşüncelerini düzgün bir aimk; haline getiremiyordu. Karşısındaki adama gitmesini söylemek istiyordu.

Adam Kayla'ya dokundu ve onu omuzlarını kavrayıp nazikçe kendine çekti. Kayla kendini onun kollarının arasında aşağıya doğru sarkan bir bez bebek gibi hissetti.

Adam yemyeşil gözleriyle ona bakıyordu. Kayla daha önce hiç böylesine yatıştırıcı gözler görmemişti. Bakışları onu rahatlatmıştı. Adam, "Sonsuza dek..." diye fısıldadı.

Bu sözler Kayla'nm derinlerine, çok derinlerine işledi. Vücudunun kaskatı kesildiğini, kalp atışlarının daha da hızlandığını hissediyordu. Ciğerlerindeki hava bile yenilenmişti. O sözler -sonsuza dek- onu sarıp sarmalayarak Kayla'nm adını koyamadığı bir anlam kazandı ama kendine bir yer bulamayan sözcükler sonunda uzaklaşıp gitti.

"Beni hatırla," dedi adam onu nazikçe sarsarak.

Ve Kayla onu bir anda hatırladı. "Hatırlıyorum," dedi sakin bir ifadeyle, "sen diğer doktorsun."

Adam onu bıraktı. Bu öylesine beklenmedik bir hareketti ki Kayla tekrar yastıkların arasına gömülmüştü. Karşısındaki adamı bir şekilde kırdığını düşündü. Yeşil gözleri çok hüzünlü bakıyordu.

Onu üzecek ne yaptığını bilmese de, "Affedersin..." diye fısıldadı. "Ben yalnızca... kocamı görmek istiyorum." Adam ona arkasını döndüğünde Kayla ona tekrar seslenmemek için kendini zor tuttu. Ona tekrar bakmasını, tenine dokunup kendini güvende

hissettirmesini istiyordu ama bu çok saçma olurdu.

"Pekâlâ," dedi adam usulca, "gidip Julian'ı çağırayım."

Yirnıinci Bö lüm julian bekleme salonunda oturuyordu.

Sakinleşmeye çalışıyor ama ayağım yere vurmaktan kendini alamıyordu. Ondan ve Stephen'dan başka kimsenin olmadığı salon ona çok havasız ve kalabalık geliyordu. L iam birkaç dakika önce Kayla'nın yanma gitmişti.

Önceki gecenin büyük bir kısmım Kayla'ya gerçekleri ne zaman ve nasıl söyleyeceğini düşünerek geçirmişti. Şimdi neredeyse öğle vakti olmasına rağmen hâlâ bir yanıt bulabilmiş değildi.

Liam salona girdi. İyi görünmüyordu. Elini saçlarının arasında gezdirip derin bir iç çekti. Julian, L iam'm ellerinin titrediğini bu mesafeden bile görebiliyordu.

L iam, Julian'a baktı. "Kocasını görmek istiyor."

Julian, Doktor Penrie döndü: "Şimdi ne olacak? Ona otuz dokuz yaşında olduğunu söyleyip kaçtın. On beş yıldır nerede olduğunu sorarsa ona ne söyleyeceğim?"

"Ona senin nerede olduğunu söylersin." L iam'm sesiydi bu. Julian onunla yüzleşmek için döndü. "Böyle bir yanıt senin hoşuna giderdi tabii."

"Hoşuma mı giderdi? Onunla aynı odada olman bile hoşuma gitmiyor." Liam, Julian'a yaklaştı. "Sana doğrudan bir soru sorarsa ona gerçeği söylemeni istiyorum. Ona kaçamak yanıtlar verebilirsin ama yalan söyleme. Sorularıyla Steve'i köşeye sıkıştırmış."

"Belki de onu görmesem daha iyi olur." "Böyle bir korkağın Kertenkele Adam rolünü oynamasına kim izin verdi, merak ediyorum."

"Ben Yeşil Canavar'dım," diye yanıtladı Julian otomatikman, "hem asıl zor işleri dublör yapıyordu." Julian'ın sesi yalnızca Liam'm duyabileceği bir fısıltıya dönüştü. "Onu incitmekten

korkuyorum."

"Bugün duyduğum en güzel haber bu." Julian beklediyse de Liam başka bir şey söylemedi. "Pekâlâ," dedi sonunda, "onu görmeye gideceğim."

Julian odadan ayrılıp yavaşça koridora çıktı. Gerçekten yavaş yürüyordu.

Kapıda duraksadı. Sonra yüzüne içten bir tebessüm yerleştirip kapıyı açtı.

Kayla uyuyordu.

Julian kapıyı yavaşça kapatarak yatağın kenarına gitti. Kayla o kadar huzurlu ve güzel görünüyordu ki...

Az sonra Kayla gözlerini kırpıştırarak açtı. "Jules? Sen misin?"

Julian ona doğru eğildi.

Gülümseyebilmek için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. "Selam, Kay."

Kayla yerinde doğrulmaya çalıştı. Amacına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Alnı da ter içindeydi. "Juliana nerede? Bebeğimi görmek istiyorum." "Yakında gelecek, sana söz veriyorum." "Seni özledim." Kayla gülümseyip kontrolsüz, sarsak bir hareketle ona uzandı. "Bizi almaya geleceğini biliyordum."

Julian onun elini kavrayıp sıktı ve "Ben de seni özledim," dedi. Bu basit cümlenin içtenliği onu şaşırtmıştı. Kayla'yı özlemişti; eskiden olduğu adamı, Kayla'nın yanından ayrılmayan o adamı da...

Kayla gözlerini onun yüzüne dikip merak ve kafa karışıklığıyla dokundu. "Sen de yaşlanmışsın."

"Fark ettiğine sevindim. Hey! Şeyi hatırlıyor musun?.."

"Neden yaşlandık?"

Julian'ın ona gülümseyerek karşılık vermesi kolay olmadı. "Henüz kırkma

bile basmadın. Hâlâ gençsin."

"Julian, kimse bana gerçekleri anlatmıyor. Ama senin bana yalan söylemeyeceğini biliyorum. Lütfen... öğrenmeliyim." Julian ona yalan söylemek istedi, hem de çaresizce... Ama bu mümkün değildi.

"On beş yıl az değil."

"Her şeyi hatırlayacaksın. Acele etme." Julian eğilip onu öptü. Dudaklarının tadı tıpkı hatırladığı gibiydi; tatlı bir uysallık ve yuvaya dönüş gibi... Julian onu öptüğünde tamamlandığını hissetmişti. "Sana ve Juliana'ya olan

sevgimi on beş yıl boyunca nasıl unuturum? Bana bizi anlat. Hatırlamama yardım et."

"Ah, bebeğim..." Julian o gözlerdeki kederi silmek için neler vermezdi. "O çok güzel, Kay. Tıpkı sana benziyor."

Kayla ona baktı. Solgun yüzü Julian'ın o zaman dek hiç görmediği bir ciddiyete bürünmüştü. "Gittiğim zamanı hatırlıyorum. Sen de hatırlıyor musun, Jules?"

"Hatırlıyorum."

"Eşyalarımı topladığımı ve hepsini tahta panelli, yeşil steyşın vagona yüklediğimi hatırlıyorum. Birlikte paylaştığımız hayata dair neredeyse hiçbir şey almamıştım, paranı bile. Vakit kaybetmeden peşimizden geleceğinden o kadar emindim ki... Seni u/un <ure beklediğimi hatırlıyorum ama tekrar ne zaman gördüğümü ha fırlamıyorum."

Julian her an ağlayabilirdi, kendini o kadar kötü hissediyordu. "Üzgünüm, bebeğim. Tanrını, çok üzgünüm."

"Ne kadar, Jules?"

"Ne, ne kadar?"

"Ne kadar?"

Julian onun yumuşacık yanağına dokundu. Köşeye sıkışmıştı ve tek çıkış yolu ona yalan söylemekti. Oysaki bu çok anlamsızdı. Kayla her an her şeyi hatırlayabilirdi. Julian yorgun ve boğuk bir sesle, "Şimdi," diye karşılık verdi, "şimdiye dek."

Kayla kaşlarını çattı. "Şimdiye dek, ne? Ben şu anda otuz dokuz yaşındayım, yani

bebeğimiz de on altısına gelmiş olmalı. Sen şimdi..."

"Şimdiye dek," diye tekrarladı Julian. Kayla'nm gözleri dolmuş, acısı odadaki bütün havayı emecek kadar büyümüştü. "Yani... bana hiç geri

dönmedin mi? Bunca yıl boyunca..."

Julian gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti. "Çok genç ve aptaldım. İlişkimizin ne kadar özel olduğunu bilmiyordum. Büyümem uzun zaman aldı."

"Hiç..." O tek kelime cansız ve donuk bir şekilde Kayla'nın dudaklarının arasından döküldü. "Aman Tanrım..." "Kayla, üzgünüm."

"Neden unuttuğum ortada."

"Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Kalbini kırmışım gibi..."

Kayla gözyaşlarını silmeye çalıştı ama yine beceremeyip bu kez de yanlışlıkla yanağını tokatladı. "Sanırım bunu yıllar önce yaptın ve ben de dersimi ikinci defa alacak kadar şanslıyım. Ah, Jules..." Kayla yastıkların arasına gömüldü. "Seni çok seviyorum

ama bu yetmez, öyle değil mi?" Başını çevirip gözlerini kapattı. "Keşke seni unutabilseydin!..

"öyle söyleme. Lütfen..." Julian onun gözyaşlarını öpmek istedi ama buna hakkı yoktu. Tahmin ettiği gibi onu yine kırmıştı ve yaptıklarından büyük bir pişmanlık duyuyordu. Ansızın kaçırdığı bütün fırsatları gördü. İlk kez zamanı geri almak, bir kadını nasıl seveceğini bilen bir adama dönüşmek istedi.

Kayla kendini yatağa bırakarak yan yattı. "Git."

"Kayla, yapma..."

"Git buradan, Julian. Lütfen."

Julian, Liam kadar cesur olsaydı ne söyleyeceğini bilirdi ama onun gibi değildi ve zihninin içi bomboştu. Kayla'dan uzaklaşıp kapıya

yöneldi. "Kızımı görmek istiyorum," dedi Kayla. Julian hiçbir şey söylemeden başım salladı ve yanıtını Kayla'nm görüp görmediğini bilmeden çıkıp gitti.

Küçük bir top gibi kıvrılıp kendini dış dünyaya kapatmak, güvende olmak istiyordu.

Hiç geri dönmemiş.

Bu kadarını kaldıramazdı. Kalbi

kırılmıştı, bu kadar basitti. Uzun bir süre o daracık yatakta uzanıp kollarını koca bir gerçeğin etrafına sarmaya çalıştı. Bunca yıl ne yapmıştı, peki? Şu anda her şey normal olsaydı, hafızasını

kaybetmemiş olsaydı gülerek Julian'a başından gitmesini, ona olan aşkının yıllar önce bittiğini mi söyleyecekti?

İşin en kötü tarafı da buydu. Julian'dan ayrıldıktan sonraki yıllarda nasıl birine dönüştüğünü bilmiyordu, öğrendiği, dokunduğu ya da inandığı her şey, bir araya geldikleri zaman bütün bir hayatı oluşturan anılarıyla birlikte yok olup gitmişti.

Peki ya kızı? Yıllar önce bebeklikten çıkan o güzel bebeği neredeydi? Simsiyah bukleli, kahverengi gözlü, histerik çığlıkları bir anda kahkahalara dönüşebilen o küçük kızı hatırlıyordu. O bebeği kucakladığında neler hissettiğini hatırlıyordu ama sonrasını unutmuştu. Ne birlikte hazırladıkları Paskalya süslemeleri ne beslenme çantaları ne de düşen dişi akimdaydı. Yarın kadar belirsiz bir on beş yıl geçmişti.

Öfke duyabilmeyi çok isterdi. Öfke bu acı dolu kederden çok daha iyiydi.

Kalbinin derinliklerinde hâlâ yirmi dört yaşındaydı ve kocasmı kaybetmenin

acısını yaşıyordu. Üstelik Julian artık kocası değildi ve onun açtığı yarayı iyileştirmek için Kayla'nm on beş yılı olmuştu.

Yok olmuş bir on beş yıl...

Anılar olmadan geçişler, değişim ve büyüme de olmuyordu. Yalnızca Julian'a duyduğu aşk ve yoluna devam etmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacağı o kontrolden çıkmış duygu treni vardı.

Julian onu ihanetiyle öldürmekten beter etmiş olmalıydı. Bunu biliyordu çünkü "hiç" kelimesini söylerken bunu bütün kalbi ve ruhuyla hissetmişti. Onu çok seviyordu ve bu kötü, tehlikeli aşk onu mahvediyordu. Fakat bir şeyin farkında olmak, onun gerçek olduğunu değiştirmiyordu.

Kapı açıldı. "Mikita, uyanık mısın?" "Anne?"

Rosa kapıda durmuş, ona içtenlikle gülümsüyordu.

Mikaela nefesini tutup titreyen elini ağzına götürdü. "Ah, anne..."

Yıllar Rosa'yı iyice yıpratmıştı. Saçları kar beyaz olmuş, esmer teni gözlerinin \ e ağzının çevresinde buruşmuştu. Mikaela ona, "Ne oklu'" diye sormak istiyordu ama bu soruyu daha biçimlendirmeden cevabı bildiğini fark etti. Kötü bir aşk onu bu hale getirmişti.

Rosa yatağın yanına geldi ve Mikaela'nm yanağına dokunup usulca, "Milagrodedi. Sonra eğilip Mikaela'yı kucakladı. "Gülüşünü bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım, hija." Sonra geri çekildi. Mikaela'nm boğazı düğümlendi. "Hola, mama.'[7]"

"Seni çok özledim." Rosa, Mikaela'nm elini sıktı.

"Bana ne oldu, anne? Kimse anlatmak istemiyor."

Rosa komodinin üstündeki tarağı alıp Mikaela'nm kısa saçlarını taramaya başladı. "Attan düştün." "Onlar da öyle söyledi. Hangi akla hizmet ata binmiştim ki?"

Rosa gülümsedi. "Kaba bir dille

konuşmayı unutmamışsın. Yıllar içinde iyi bir biniciye dönüştün. Atları

seviyorsun."

Mikaela annesinin ince bileğini kavradı. "Bana Juliana'yı anlat, anne."

Rosa tarağı dikkatlice yerine bırakıp kemikli parmaklarıyla yatağın parmaklıklarını kavradı. "Artık ona Jacey diyoruz ve bir insanın kızından

bekleyebileceği bütün güzel özelliklere sahip." Rosa ışıltılı gözlerle Mikaela'ya baktı. "Güzel, yetenekli, sevgi dolu ve çok zeki... Çok da popüler. Hiç kimsenin telefonunun o kadar sık çaldığını duymamıştım. Etrafına bir bak, Mikaela ve bana ne gördüğünü söyle."

Mikaela ilk kez etrafına bakındı. Her yer çiçekler ve balonlarla süslüydü. Masalar ve pencere kenarları karpostallarla doluydu. "Hepsi Julian'dan mı?"

Rosa elini havaya savurdu. "Bir tanesi bile ondan değil. Hepsi de arkadaşlarından geldi. Senin evin artık burası, Mikaela. Sunville e hiç benzemeyen, harika bir yer. Hangi dükkâna girsem birileri bana seni soruyor. Kadınlar eve her gün yemek getiriyor. Burada çok seviliyorsun, mi hija"

Mikaela gerçek bir ev, ait olabileceği bir yer bulduğuna ama bunu hatırlayamadığına inanamadı. Bu haksızlıktı!

36 (İsp.) Muci/e. (ç. n.)

37 (İsp.) Merhaba, anne (ç. n.)

t ıiıtmı* Gozy.ışhı *

Annesine Kikti. Beni almaya hiç gelmemiş, anne," İtiliyorum. Hu seni çok üzmüştü. Hol ki şimdi tlalıa da çok üzülmüşsündür çünkü o / «imanlar onu niçin terk ettiğini hatırlıyordun. jimdi unutmuş* olabilirsin." kı/ımı e,örmek istiyorum."

Koşa ona bir süre yanıt vermedi. Sonra usulca, "Her şeyi unutmuş olman onu çok üzecek," dedi. "Doktor hiam hafızanın yerine gelmesi ihtimalini göz ününde bulundurarak bir gün daha beklemek ısti\or. kızını üzmek istemezsin, değil mi?" dedi.

Mikaela içini saran kalp ağrısından nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Bir çocuğun, ebeveyni tarafından tanınmamasının ne demek olduğunu bilirim. Bunu babam sayesinde öğrendim."

Daha önce ona hiç bu şekilde hitap etmemiştin."

"Biliyorum." Mikaela bitkinlikle iç çekti. "Ama ona başka bir şekilde hitap etmem onun kim olduğunu değiştirmiyor, değil mi?"

'Haklısın." Koşa cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Al."

Mikaelannı parmakları istediği şekilde hareket etmiyordu. Fotoğrafı tutabilmek için birkaç deneme yapması gerekti. Rosa kızının parmaklarını yönlendirmek zorunda kalmıştı. Mikaela fotoğrafa baktı. Fotoğrafta o. Rosa ve genç, güzel

bir kız vardı. Tanımadığı bir odada, çok hoş bir Noel ağacının yanında durmuşlardı.

Mikaela o genç kıza dair bütün detayları büyük bir merakla inceledi* kahverengi gözlerini, içten tebessümünü, beline kadar inen siyah saçlarını... "Bu benim Juliana'm. Jacey değil."

Fvet. Anılar senin içinde saklı, Mikaela. Bu fotoğrafı kalbine vakın bir vere kov ve uvu. Kalbin, zihninin unuttuklarını hatırlayacaktır.

Mikaela kendi gözlerine çok benzeyen o kahverengi gözlere baktı Ne kadar uğraştıvsa da bu küçük kızı kucağında taşıdığını, saçını okşayıp yanağına öpücükler kondurduğunu hatırlayamadı.

Ah anne . dive mırıldandı ve sonra ağlamaya başladı.

Yirnı i Birinci Bö lüm

Öğle yemeğinin üzerinden çok geçmeden Mikaela uykuya daldı.

Şu anda rüya gördüğünü biliyordu. Komadan çıktığından beri ilk kez rüya görüyordu ve bu duygunun aşinalığı onu rahatlatıyordu. Rüyasında dünya, yeşillerle mavilerin birbirine karıştığı bir bulanıklıktan ibaretti. Hafif bir yaz rüzgârı, yaprak dökmeyen devasa ağaçları titreştiriyordu.

Mikaela bomboş bir yolda yürüyordu. Vücudu kusursuzca hareket ediyor, sağ ayağını yerde sürümüyor, parmakları kilitlenmiyordu. Çakıl taşlı yolda bir dönemece geldi ve tepedeki heybetli, ahşap ahırı gördü. Etrafını saran arazide atlar gruplar halinde durmuş, dizlerine kadar uzanan tatlı, yeşil çimenlerin arasında otluyordu.

Mikaela yüzercesine ilerlemeye devam edip ahırın önünden geçti ve kütüklerden yapılmış, çok güzel bir eve doğru gitti.

Fakat aniden gri bulutlar ortaya çıktı ve limon rengi gün ışığını silerek kütük evi karanlıkta bıraktı. Yağmur y ağmaya başladı. Soğuk su damlacıkları Mikaela'nm yukarıya çevirdiği yüzüne Tanrı nm gözyaşları gibi düşüyordu.

Ön kapı açıldı.

Mikaela'nm ayağı verandadaki basamaklara takıldı. Çığlık ahp

parmaklığa tutundu ama bu kez de narin avucunun içine bir kıymık battı. Elini kaldırdığında bileğinden parlak, kırmızı bir kan damlasının süzüldüğünü gördü. "Hayır," demeye çalıştı ama rüzgâr kelimeleri savuruyordu. Mıkaela yürümeye devam edip verandadan eve girdi.

Kapı arkasından sertçe kapandı. Ahşap duvarın kenarından her nasılsa orada olduğunu bildiği merdivenlere doğru ilerledi.

En alt basamakta durup sesleri dinledi. Bu soğuk, karanlık evin bir yerlerinde bir

çocuk ağlıyordu.

Geliyorum. Kelimeler Mikaela'nm zihninde dönüp duruyor, dudaklarına ulaşamıyordu. Yine hareket etmeye başladı. Bu kez koşuyordu.

Çığlıklar şiddetlenmiş, daha ısrarcı bir hale gelmişti. Mikaela başparmağını emen kızıl saçlı bir erkek çocuğunun yürek parçalayan, belli belirsiz hayalini gördü. Odanın arka köşesinde durmuş, anneciğinin yanma gelmesini bekliyordu. Fakat Mikaela'nm önünde yüz tane kapı vardı ve kilometrelerce uzunluktaki koridorun diğer ucu görünmüyordu. Kapıları açarak koridorda koşmaya başladı. Kapıların arkasında hiçbir şey yoktu. Aralarından soğuk kış rüzgârının sızdığı ve yıldızların aydınlattığı, geniş, siyah, dikdörtgen şeklindeki tahtalardan başka bir şey görünmüyordu.

Çığlıklar aniden kesildi ve sessizlik Mikaela'yı dehşete düşürdü. Çok geç kalmıştı... Geç kalmıştı...

İrkilerek uyandı. 'Tepesindeki tavan, beyaz akustik fayanslarla kaplıydı ve o puslu rüyadan sonra desenleri çok parlak ve net görünüyordu.

Hastane...

Pencerenin yanında bir adam duruyordu. İlk anda onun ju- lian olduğunu düşündü ama sonra adamın üzerinde bevaz önlük olduğunu fark etti.

Adam dönünce Mikaela onun Doktor Penn olmadığını gördü. Bu diğer adamdı. Neydi adı? Şu uzun bovlu, hoş vüzlü, uzun sarı saçlı olan... Ona

Yıldırım Emri filmindeki aktörün biraz daha yaşlanmış halini hatırlatmıştı. Aktörün adı Jeff Bridges tı. Bir aktörün adını kolayca hatırlarken kendi hayatına dair her şevi unutması onu öfkelendirdi.

"Saçını kestirmelisin." O kelimeler dudaklarından övlece dökülünce

Mikaela irkildi. Nasıl olmuştu da bu adama böyle bir şey söylemişti?

Adam elini dağınık saçlarının arasında gezdirip gülümsedi ama bu hüzünlü bir tebessümdü. Mikaela adamın neden bu kadar umutsuz göründüğünü merak etti. "Evet, kestirmeliyim. Ama saçımı hep... karım keserdi."

Adam konuşurken Mikaela'nın tüyleri ürperdi. "O ses, senin sesindi," dedi usulca.

Adam bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. Cesurca, hiç çekinmeden ona bakıyordu ve o gözlerdeki ifade -belki de özlern- Mikaela'nın içinde ona dokunma isteği uyandırmıştı. Ne saçma bir istekti bu, adamı tanımıyordu bile.

"Ne sesi?" dedi adam sonunda. "Komadayken seni duydum."

Adam ona tekrar gülümsedi. "Beni duyabildiğinden emin değildim. Sonsuza dek konuşmak zorunda kalacağımı sanmıştım. @

Sonsuza dek... Yine o sözler. Bu ifade Mikaela'nın içinde bir şeyleri, unutulmuş bir duyguyu tetikledi. "Sen kimsin?" diye sordu.

Adam bir süre onu inceledi. "Doktor Liam Campbell/'

Mikaela nedense bunun doğru olamayacağını düşündü. Etrafına, bu zamana dek bakmaya tenezzül etmediği pencere kenarındaki fotoğraflara, güzel kokulu çiçeklerin süslediği şişelere, pürüzsüz siyah taşlarla dolu o hoş, küçük havuza baktı. En sevdiği şarkıları çalan, bu adamdı. Mikaela karanlığın içindeyken ona tutunacak bir dal uzatan, bu adamdı.

Günlerce yatağının başında oturup onunla konuşan, ona dokunup onu bekleyen, bu hüzünlü ve içten bakışlı yabancıydı. Uyuduğunda

saçlarını okşayan elini, kahkahasının tonunu hatırlıyordu. Her nasılsa bunu da biliyordu.

Bu adamın bütün odayı dolduran ve insanları ona eşlik etmeye davet eden gür ve boğuk bir kahkahasının olduğunu biliyordu.

"Nasıl güldüğünü hatırlıyorum," dedi Mikaela hayretle.

Adam bunu duyduğuna memnun olmuştu. Gülümsedi. "Böyle böyle her şeyi hatırlayacaksın; parça parça..."

"Sen kimsin?"

"Doktor Li..."

"Hayır. Benim neyim oluyorsun?"

Sanki adamın bütün vücudu çökmüş, o çirkin sandalyeye gömülmüştü. Yavaşça ayağa kalkıp Mikaela'nın sol eline uzandı ve parmaklarını okşadı. Öyle şefkatli dokunuyordu ki Mikaela'nm nefesi kesildi. Kimsenin ona böyle dokunduğunu hatırlamıyordu. Sonra tam olarak hatırlayamadığı, bölük pörçük bir am akima geldi. "Bu yüzük..." dedi adam alçak sesle. "Onu on yıl önce parmağına ben taktım."

Mikaela yüzüğe baktı. Bu bir nikâh yüzüğüydü. "Sen..." Mikaela ne diyeceğini bilemedi.

"Ben senin koçanım."

Bu çok anlamsızdı. "Ama... Julian..." "Julian senin ilk koçandı."

Mikaela paniğe kapıldı. Önce çocuğu, şimdi de kocası... Hatırlayamadığı başka ne vardı? Daha neler öğrenecekti? Mikaela ona bakıp bunu kabullenemediğini gösterircesine başını iki yana salladı. Bu mümkün değil, demek istiyordu ama son birkaç günde her şeyin mümkün olabileceğini öğrenmişti. "Böyle bir şeyi nasıl unutmuş olabilirim? Nasıl olur da sana karşı bir şey hissetmem?" Adam irkildi ve Mikaela onun yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce bunun doğru olduğunu anladı. "Endişelenme, bebeğim," dedi adam. "Hatırlamaman çok doğal." "Sa... sana

ne diyeceğimi bilmiyorum... Liam." O ismi tekrar etmeye çalıştı ama bu onda herhangi bir duygu uyandırmadı. Anlamsız bir harfler bütünüydü, o kadar.

Adam onun yüzüne dokundu. "Sorun yok."

Ama sorun vardı; üstelik de önemli bir sorun. Bu adam onun kocasıydı, kocası... Fakat Mikaela ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Artık onun ailesi, son on yılda hayatını paylaştığı kişiydi. Bir noktada Julian'ı sevmekten vazgeçmiş, bu nazik, sessiz, sakin adamı sevmeye başlamış olmalıydı. İyi ama sadece

Julian'a olan aşkını hatırladığına göre bundan sonra ne olacaktı?

Mikaela ona gülümsemeye çalıştıysa da bu girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. "Birlikte geçirdiğimiz hayatı anlat bana." Mikaela'nın dudaklarından bu kelimeler dökülmüştü ama aslında, Seni yeniden sevmemi sağla, demek istemişti.

Adam gülümseyince Mikaela artık yalnızca ona ait olan bir anıyı hatırladığını fark etti. "Hemşirelik yaptığın dönemdi. Seni ilk gördüğümde babamla ilgileniyordun. Elini tutmamın sakıncası var mı?"

Bu rica Mikaela'yı şaşırttı. Bu çok nazik ve eski moda bir ita deydi. İster istemez karşısındaki adamın Julian'dan ne kadar tarklı

olduğunu düşündü. Jıiles ona bunu asla sormazdı, dokunuşunun hoş

karşılanmayabileceğim hiç akima getirmezdi. "Olur, elbette," dedi.

Bakışıp el ele tutuştular. Mikaela ansızın kendini çok tuhaf hissetti. Hem bir yabancı hem de kocası olan bu adam onu şaşırtıyordu.

Kocası...

Adam gergin, çarpık bir tebessümle, "Biraz tuhaf, değil mi?" dedi.

Mikaela gülümseyip ona doğru eğildi ve yüzünü inceledi. Bir şey arıyordu; zihninde başıboş gezinen bir anıyı. Fakat hiçbir şev bulamadı.

Oysaki bu adam, Mikaela'nın gördüğü en şefkatli gözlere sahipti. "Senin için zor olmalı," dedi usulca.

"Komada olduğun dönem çok daha zordu."

Nedense Mikaela onunla aynı fikirde değildi. "Julian'ı sen mi aradın?"

"Evet."

"Anlamıyorum. Biz evliysek neden böyle bir şey yaptın?"

"Ben seni... uyandırmayı başaramadım. Her gün burada oturup elini tuttum, seninle konuşup sana en sevdiğin şarkıları dinlettim. Sana ulaşabilmek için aklıma gelen her şeyi yaptın ama sen... yattığın yerden kımıldamadın." Adamın sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Seni

kaybetmek üzere olduğumu

biliyordum."

"Neden Julian'ı aradın?"

Adam derin bir iç çekti. "Çünkü biliyordum, Mikaela."

Mikaela'nın kalbi bir an için durmuştu sanki. "Neyi biliyordun?"

"Onu sevmekten hiçbir zaman tam anlamıyla vazgeçmediğini."

Mikaela bir an için nefes almadığını fark etti. "Beni çok sevmişsin." Merakı sesine yansımıştı. Daha önce hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu; sevincin ve hüznün bu inanılmaz karışımını, derinden ve bütünüyle sevildiğini daha önce hiç hissetmemişti. Bu tıpkı insanın etrafını saran rengârenk havai fişekleri andırıyordu ama pırıltılar söndüğünde geriye sadece soğuk ve karanlık bir gökyüzü kalıyordu.

Adam, Mikaela'nın yüreğini parçalayan bir hüzünle gülümseyip, "Seni hâlâ seviyorum," dedi.

"Ben de muhtemelen seni seviyordum." Adam ona karşılık vermeden önce uzunca bir süre bekledi. "Evet."

Mikaela o anda durumu anladı. "Ama Julian'a olan aşkım bitmemişti, değil mi?" Bu farkmdalık nedense canını yakmıştı. "Seni kırdım," dedi yumuşak ve hüzünlü bir sesle. "Bunu biliyor muydum, peki?"

"Bilmediğini umuyorum."

Mikaela ona baktı. "Üzgünüm." Söylenecek daha çok şey vardı ama kendini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Hatırlayamadığı bir şey için nasıl af dileyebilirdi ki?

Daha da kötüsü, yapmaya devam edeceğini düşündüğü bir şey için nasıl af dileyebilirdi?

Her şey otomatik kapıların uğultulu bir şekilde açılmasıyla başlamıştı. Julian lobide oturmuş, duvar saatine bakıyordu. O siyah kollar saat 14:45'te kilitlenmiş gibiydi. Liam şimdi Kayla'yla birlikteydi

ve Julian'dan onu beklemesini rica etmişti.

"Selam, Juli."

Julian başını kaldırdığında Val'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Menajeri her zamanki rengi atmış kot pantolonu ve önü baskılı ti şörtü yerine renkleri birbiriyle uyumlu bir gömlek ve kravatla siv ah takım elbisesini giymişti. Yakın zamanda kesilip şekillendirilen san saçları küçük dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Çözlerini kapatan Ray-Ban gözlüğünü çıkarmaya bile gerek duymamıştı

Julian kendini bu kadar berbat hissetmese gülümseyebil irdi. "Burası Iast Bend, seni şapşal; Cannes değil. Bildikleri tek marka da L. L. Bean " Julian ayağa kalkıp döndü.

Tam o sırada onları gördü. Dışarıda, ön kapıları meydana getiren camların ötesinde karavanlar ve kiralık araçlar sıralanmıştı. Buruşuk

kıyafetler içindeki insanlar, araçlardan çekirge misali dökülüp yarım daire şeklinde toplanıyordu.

Julian buna benzer anları, neler olacağını ezbere bilecek kadar çok yaşamıştı. Medya kasabaya akıyordu. "Aman Tanrım, Valî Sen ne yaptın?"

Val, İsa Peygamber misali ellerini kaldırdı. "Çok öfkelisin, Juli. Birkaç kişinin kulağına bir iki şey fısıldıyorsun ve hikâye alev gibi yayılıyor. İtiraf etmeliyim ki bu kadarını ben de beklemiyordum."

"Lanet olsun, Val. Sana kimseye söyle..." Birden durdu. Artık çok geçti. Onu görmüşlerdi.

Muhabirler ellerinde mikrofonları, omuzlarında kameralarıyla kapıdan içeri giriyordu, fulian ve Val birkaç saniye içinde bir girdabın içine düşmüştü. Val ona göz kırptı. "Artık gizlenmek için çok geç, juli."

Julian onları buradan uzaklaştırmalıydı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp dışarıdaki dondurucu soğuğa çıktı. Çekirgeler onu izliyor, durmadan sorular soruyorlardı. "Julian? Bu doğru mu? Sindrella'm bulmuşsun, öyle mi?"

"Durumu ne kadar ciddi?"

"Hâlâ güzel mi?"

"Neden bu hastanede Kayla True isminde bir kayıt yok? Bu bir oyun mu yoksa?" lulian ellerini kaldırıp o ünlü tebessümünü takındı. Flaşlar bir fahişi nin ağzındaki sakız gibi patlıyor, kablolar ayaklarına dolanıyordu "Ortada bir hikâye falan yok, çocuklar. Buraya bir bağış organizasyonuyla birlikte geldim, o kadar."

Va! onun sırtına imalı bir şekilde vurdu. "Si/e gerçekten anlatamayacak kadar utamyor. İlk karısı Kayla'nm, onun ilk aşkı olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Ne yazık ki o zamanlar ikisi de çok gençti." Val duraksayıp etrafına bakındı.

Onları ağına düşürmüş, sözleriyle kendine kilitlemişti. Julian bunu muhabirlerin hevesli gözlerinden okuyabiliyor, aniden sessizliğe gömülmelerinden anlayabiliyordu.

Artık Julian'm bütün iyi niyet çabaları boşunaydı. Tann şahitti ki bütün spot ışıklarını Val'ın kapmasına izin veremezdi. "Kaza geçirdiğini öğrendiğimde neler hissettiğimi tahmin edersiniz. Yanında olmak için hemen buraya geldim"

"Neden sizi aramışlar?" diye seslendi içlerinden biri.

"Bana Kayla'nın ciddi bir kafa travması geçirdiği söylendi."

"Beyni hasar görmüş mü?"

"Belki de bu yüzden Julian'ı istedi."

Val, Julian'm omzuna hafifçe dokunup dizginleri yeniden eline aldı. "Bir aydır komadaydı. Doktorlar bir süre boyunca durumunun ümitsiz olduğunu düşündü." Biraz duraksayıp başını üzgün bir ifadeyle iki yana salladı. "Sonra

Kayla'nın tek bir şeye tepki verdiğini gördüler: Julian'm ismine."

Kalabalık nefesini tutmuştu. Yeni keşfettikleri bu hikâyenin tadına varmaya ve onlara kendilerini nasıl hissettirdiğini anlamaya çalışıyorlardı. Muhabirlerden birkaçı saatine bakıp editörlerine diğerlerinden önce nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu.

"Tabii Julian da hemen buraya koştu," dedi Val. "Kavlanın baş ucunda oturup onunla her gün konuştu. Elini tutup onu -even ve uyanmasını bekleyen bir adam olduğunu ona hatırlattı." Sonra onlara, "hikâyenin en güzel kısmı şimdi geliyor" anlamına gelen gülümsemesiyle baktı. "Dün uyandı. Julian onun vanındasdı \e Kayla'nın ilk gördüğü kişi o oldu."

Kadın muhabirlerden biri, "İlk sözleri ne oldu?" dıw sordu

Julian yanıt vermeye hazırlandıysa da onu dinleyen yoktu. "O..."

"Beyni hasar görmüş mü?"

"Sana hâlâ âşık mı, Julian?"

Julian iç çekti. Kayla'nın mucizevi şekilde uyanması umurlarında bile değildi. Tek istedikleri, o altın yaldızlı peri masalıydı. Hatta bir skandal daha çok hoşlarına giderdi. Ölüm... Ses getirecek herhangi bir şey...

Julian etrafındaki yüzlere baktı. İçlerinden birkaçını tanıyordu. Niteliksiz gazetelerde çalışan bu düşük maaşlı muhabirlerin biri gider yenisi gelirdi. Bu normal birinin uzun süre dayanabileceği bir iş değildi.

Onlar Julian'ın hayatının bir yansımasıydı. Tuhaftı ama bunu daha önce hiç fark etmemişti. Bu zamana dek medyayı var olması gereken bir canavar gibi görürdü; onlar olmadan ünlü olunmazdı. Fakat şimdi spot ışıklarını saran karanlık halkayı görebiliyordu. O merceklerin yakaladığı hiçbir şey gerçek değildi.

Julian'ın fılmlerdekinin dışında bir hayatı yoktu ve bu da onu hiçliğe sürüklemişti. Her şeyi flaşların anlık ışıltısı için feda etmişti.

Onlarla hiç konuşmamış olmayı dileyerek, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Val sınttı. "Manşetinizi buldunuz, çocuklar: Gerçek Aşk Öpücüğü Uyuyan Güzel'i Uyandırdı."

Liam, Stephenin odasından çıktığı sırada adının hastane koridorlarında yankılandığını duydu. En yakın telefonu kapıp kod numarasını girdi. Mesaj Rosa'dandı. Rosa onu lobide bekliyordu. Acil bir durum söz konusuydu.

Önce Liam onu gördü. Rosa salonun ortasında kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bekliyordu. Bu, her zaman bir köşede başı öne eğik halde oturan bir kadın için sıra dışı bir durumdu. Ağzının öfkeden nasıl

gerildiği bu mesafeden görülebiliyordu.

bile

Bir şey olmuştu.

Liam ona bira/, daha yaklaşınca kadının göz ve dudak kenarlarında oluşan endişe çizgilerini gördü. "Rosa?"

"Ne yaptığını gördün mü?"

"Neden bahsediyorsun?"

Rosa derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm. Bu akşamki yemek için tortilla* yaparken radyo dinliyordum. Yerel haberleri açtım " Rosa başını hastanenin ön kapısına çevirdi. Julian'ın etrafını büyük bir kalabalık sarmıştı. "Bu önemli bir haber, Doktor Liam. julian'ın büyük aşkını komadan çıkardığını söylüyorlar."

"Lanet olsun." Liam önce koridora, sonra

da lobiye koştu. Dışarıda toplanan kalabalığı görünce de kapıya yöneldi. Muhabirler Julian'ın etrafını sarmış, başına üşüşerek mikrofonlarını ona uzatmışlardı. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı ve sorulan çılgın haykırışlar misali birbirini bastınyordu. "Kayla'yla ne zaman röportaj yapabiliriz?"

"İkinizi birlikte ne zaman görüntüleyebiliriz?"

"Bunca yıl ne yapmış?"

"Tekrar evlenecek misiniz?"

Liam, Julian'ı kolundan tutup onu kendine doğru çevirdi. Muhabirlere bakmadan alçak bir sesle, "Konuşmamız gerek. Hemen,' dedi.

Julian utanmış gibi görünecek kadar erdemliydi. "Elbette, Doktor." Kalabalığa yüzünde yapmacık bir tebessümle baktı. "Bu, Liam Campbell. Kayla'nın... doktoru."

Kalabalık ona da sayısız soru yöneltti ama Liam onlan duymazlıktan geldi. Julian'ın koluna girip onu lobiye soktu. Sonra Ro^{A}a nm yanından

geçerek boş bir muayenehaneye girdiler Bir dakika sonra kapı açıldı ve Rosa da içeri girdi

(tüp) Mısır unu ve beyaz undan yapılan, MeksikalIlara özgü >ay>ı bir nir «rfcmei

■ ,,n

"Selam, Rosa," dedi Julian ve Liam'a döndü. "Üzgünüm, Liam. Menajerime basını bu işten uzak tutmasını söyledim ama beni dinlemedi. Gerçekten çok üzgünüm. İnan bana, karıncalardan farksızlar. Evinize bir kez doluştular mı onlardan nasıl kurtulacağınızı bilemezsiniz. Onlarla konuşmasaydım kim bilir daha ne hikâyeler uydururlardı. En azından şimdi gerçekleri yazacaklar." Liam ona baktı. "Kendi gerçeklerinden bahsediyor olmalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara bir aşk hikâyesi anlattın, değil mi? Kendini buraya siyah limuziniyle gelip onu ölümden kurtaran bir şövalye,

Kristin Hannah

bir kahraman gibi gösterdin."

İki adamın yanma gelen Rosa, "Daha en kötüsünü duymadın bile, Doktor Liam," dedi. "Hastaneye girdiğimde soruları duydum. Muhabirler ona kızını soruyordu."

"Aman Tanrım!" Liam, Julian'ı omuzlarından kavrayıp sarstı. "Bana onu koruduğunu söyle. Onlara kızınla ilgili tek kelime etmediğini söyle."

Julian irkildi. "Onu korudum, ciddiyim ama Val... muhabirlere onun lisedeki amigo kızlardan biri olduğunu söyledi." Liam hayatında ilk kez bir adamı yumrukladı. Kolunu olabildiğince geriye doğru çekip yumruğunu Julian'ın o yakışıklı yüzüne indirmiş, elinin ağrısı bütün koluna yayılmıştı. "Okulda yalnızca sekiz tane amigo kız var." Ardından Rosa'ya döndü. "Sen burada, Mike'ın yanında kal. Basının ona yaklaşmasına sakın izin verme.

Ben çocukları alıp elimden geldiğince çabuk dönerim. İçeriye arka taraftan gireriz."

Yirm i îkin ci Bö lüm

Lütfen onun yanma zamanında varabileyim.

Liam jipinin kontrol panelindeki saate baktı: 15:05. Amigoların provası beş dakika önce bitmişti.

Gaz pedalına daha sert bastı. Lisenin bahçesine girerken çok hızlı gittiğini biliyordu. Direksiyonu çevirdiğinde tekerlekler kaydı ve Liam bir an için arabanın kontrolünü kaybetti. Fakat sonra tekrar kontrolü eline aldı ve tekerlekler düzeldi. Liam önce araç yoluna, oradan da otoparka yöneldi.

Çok geç kalmıştı. Muhabirler çoktan okulun ön kapısında toplanmıştı. Spot ışıkları kara böcekler gibi etraflarına dizilmişti ve muhabirler hep bir ağızdan konuşuyordu. Birbirine kanşan sesleri bir elektrikli testerenin uğultusunu andırıyordu.

Liam arabadan inip onlara doğru koştu. Yerler kar birikintileri yüzünden kaygan ve çamurluydu. Liam iki defa daha

kayma tehlikesi atlatmıştı. Kaldırıma vardığında kalbi küt küt atıyordu. "Jacey!" Fakat sesi o gürültünün içinde kaybolmuştu. Muhabirler amigo kızların etrafını her an saldırıya geçebilecek bir kurt sürüsü gibi sarmış, Liam'm aralarından geçmesini

imkânsızlaştırmışlardı. Birbiri ardına sorular soruyorlardı.

"Hanginiz Juliana"

Liam amigo kızların eğitmeni olan Bayan Kürek'in yanıtını duydu. Burada Juliana diye biri yok, şimdi hemen gidin buradan."

Liam Kalabalığın ötesini görmeye çalıştıysa da ışıklar ve kameralar her yeri sarmıştı, muhabirler bir yerin girişini nasıl kapatacaklarını

biliyordu Kızına seslenirken balık istifi gibi dizilen bedenlerin arasından geçmeye çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Hanginizin annesi komada?"

Liam, Jacey ye bir bakış atmalarının yeteceğini biliyordu.

İşte orada!"

Muhabirler kımıldanıp birbirlerinden ayrılarak Jacey'nin etrafında toplandı ve tecrübeleri sayesinde onu diğerlerinden kolayca ayırdılar. Kurtlar, kuzulardan birini sürüden ayırıyordu.

"Sen Kayla'nın kızı mısın?"

"Sen Juliana mısın?"

Liam, Jacey'nin güçlükle nefes alıp verdiğini görebiliyordu. Kızı korkmuştu. "Benim adım Jacey," diye yanıtladı usulca. "Annem komada..."

Yüzüne uzatılan mikrofon neredeyse burnuna çarpıyordu. "Onun kızı olmak nasıl bir duygu?"

Liam ona seslendi ve önündeki kameramanı kolundan tutup kenara itti.

Kamera yere düştü ve adam sendeledi. Liam açılan boşluğa hemen daldı. "Jace, buraya gel!"

Kalabalığı aştığında göz göze geldiler. Kızının gözlerindeki korkuyu açıkça görebiliyordu. Her nefesinde biraz daha paniğe kapılıyord. Liam aralarında hiç boşluk olmayan vücutların arasından sıyrılıp geçti ve Jacey elini ona doğru uzattı.

Liam da ellerini uzatıp insanları itip kakarak ona doğru yürüyor, parmaklarıyla kızma dokunmava çalıjıvordu.

"Julian True'nun kızı olmak nasıl bir duygu? ' diye havkırdı içlerinden biri.

Bir sessizlik oldu. Jacey ağzı açık kalmış, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş bir halde Liam'a baktı.

"Aman Tannm, yoksa bilmiyor muydu?*'

"İlerle, Bert! Yüzünün fotoğrafını çek hemen!'

"ONU RAHAT BIRAKIN!" diye haykırdı Liam. Dirseğiyle insanlan dürtüp bir kenara itti ve ileri atıldı.

Sonunda Jacey riin yanma gelmişti. Kızma sarılıp onu kendine çekti. Jacey'nin titrediğini hissedebiliyordu. Bunun doğru olmadığını bilse de, "Geçti, tatlım," diye fısıldadı.

"Sen kimsin?" diye bağırdı muhabirlerden biri.

"Bu o doktor," dedi bir başkası. "Burada ne işin...

"Sizinle konuşmayacak." Liam sesindeki öfkeyi duydu. İçinin derinliklerinden, karanlık bir yerden gelea tanımadığı bir sesti bu. Şaşkın haldeki Jacey'yi o karanlıktan kurtarıp arabaya bindirdi. Muhabirler yol boyunca onları takip

ederken sorular yöneltip fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Kapıyı kapatırken Liam m son duyduğu şey, "Arabanın plakasını alın," sözleriydi. Motoru çalıştırıp gaza bastı. Tekerlekler çamurlu kann üstünde döndü, araba ileri atıldı ve otoparktan çıktılar.

Liam'm kalbi küt küt atıyordu, korkudan ağzında metalik bir tat belirmişti. Hayatında hiç bu kadar utanıp yenik düştüğünü hatırlamıyordu. Kızını koruyamamıştı. Bu onun hatasıydı. Canından çok sevdiği kızı zarar görmüştü.

Jacey oturduğu yerde arkasına dönüp

geride bıraktıkları vola baktı. Her zamankinden zayıf bir sesle. 'Teşimizden gelmiyorlar dedi.

Liam sola dönüp Angel Falls Eyalet Parkı'na giden karlı, tekinsiz orman yoluna girdi. Bu yolu seçmişti çünkü burası yalnızca bölgenin en detaylı haritalarında gösterilirdi. Burada onları kimse bulamazdı.

Yolun sonuna vardıklarında boş otoparkı yeni bir sayfa kadar el değmemiş halde buldular. Orman, akşamın bu saatinde karanlığa gömülmüştü.

Liam arabasını, lan Campbell'ın keşfedip sevgili karısının adını verdiği şelalenin hikâyesini anlatan kabaca yontulmuş, piramit şeklindeki ahşap panonun yanma park etti.

Ardından derin bir nefes aldı ve kızma

döndü. "Sana zamanında yetişemedim." Jacey kahverengi gözlerinde şaşkınlık ve korkuyla ona döndü. "Bu doğru mu, baba?"

Liam şu anda Mike'a kızabilmek istiyordu ama tek hissettiği, boşluk ve soğuktu. "Doğru, annen Julian True'yla evliydi."

Jacey'nin yüzü bir anda soldu. İnanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu. "O benim babam mı?" Baba... Bu kelime Liam'm gırtlağına bıçak gibi saplanmıştı. Bir an için konuşamadı. Nihayet konuşabildiğindeyse sesi donuk ve düz çıktı. "Evet."

Jacey gözlerini devirdi. "Aman Tanrım..."

Liam onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Jacey konuşmadı. Sanki aralarında bir deniz yükselmiş ve dalgalanarak görüntülerini

bulanıklaştıran bir duvar oluşturmuştu. Liam ne söylemesi gerektiğini düşündü ama o boşluk yine içini sarmış, sessizliğe gömülmüştü. Sonunda ona önemli olan tek gerçeği söyledi: "Sana

söylemeliydim..."

"Kasabaya gelmesinin asıl sebebi bu mu? Annemi görmek mi?"

"Evet." "Onun babam olduğunu biliyor muydun?"

Liam bu sorunun ne anlama geldiğini biliyordu. Jacey, Liam'ın bunca yıldır ona yalan söylemiş olabileceğine, Mike'ı korumaya çalışırken onu kandırdığına inanmak istemiyordu. Şu anda canının bu kadar yanmasının sebebi buydu. "Ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyordum. Mike bana

çok genç yaşta, eğlence ve parti düşkünü bir adamla evlendiğini anlatmıştı. O adamın Julian olduğunu bilmiyordum. Gerçeği, baloda giydiğin o elbiseyi ararken öğrendim." "Diğer babamdan hiç bahsetmezdi. Ben de onun üniversitede tanıştığı kötü ve serseri bir adam olduğunu düşünürdüm." Jacey duraksayıp ona baktı. "Küçükken anneme ne zaman onu sorsam ağlardı. Ben de sormaktan vazgeçtim. Tanrım... Julian True..."

Liam kızının dudaklarında beliren o küçük, titrek tebessümü görmezden gelmeye çalıştı. Babasının ünlü bir film yıldızı olduğunu öğrenmek hangi ergeni heyecanlandırmazdı ki? Bu her zaman yanında olup elini tutan, küçük kızının gözyaşlarını silen babasını unutacağı anlamına gelmiyordu elbette. En azından aralarındaki sessizlik büyürken Liam kendine bunu söyleyip durmuştu.

"Bana ne zaman söyleyecekti? Mars'ta bir koloni kurduğumuz zaman mı?" öfke seli tahmin ettiğinden çabuk gelmiş, Liam onu nasıl dindireceğini bilememişti. Mike'ın kızına yaptığı şeyin mazereti yoktu. Bu bencilce ve acı verici bir şeydi. İpek bir yastık kılıfının içinde sessizce bekleyen o yalanın bedelini yıllar sonra, yani şimdi hep birlikte ödeyeceklerdi. "Sana ne zaman söylerdi, bilmiyorum," dedi Liam sonunda.

Jacey'nin ağlamak üzere görebiliyordu. Genç kız gözyaşlarını sığ nefesler alıp vererek tutmaya çalışıyordu. "O yüzden

julian

baloya gelip benimle dans etti «ima hiçbir şey söylemedi. Annemin yaralandığını nasıl öğrenmiş?"

' Onu ben aradım. Annenin onun ismini duyunca tepki verdiğini gördüm. Julian onunla konuşursa uyanabileceğini düşündüm ve işe de yaradı. Annen dün uyandı."

"Onunla saatlerce konuşmamıza rağmen onu uyandıran Julian mı oldu?"

Liam irkildi. Jacey'ye, Mikaela'yı o karanlıktan ancak sevginin

kurtarabileceğini söylediği tüm o anlar zihnine üşüşmüştü. "Şey..."

"Aman Tanrım..." Jacey bu kez gözyaşlarını tutamadı. Liam'a doğru atılıp küçük bir kız gibi kendini onun

kollarına bıraktı ve omzunda ağladı. Sıcak gözyaşları Liam'm pamuklu gömleğine aktı. Jacey geri çekildiğinde farklı ve değişmiş görünüyordu. Gözyaşları sanki küçük bir kızdan kalan o son tatsız izleri silip götürmüş, genç bir kadına yer açmıştı.

"Ondan nefret ediyorum." Jacey bu itirafla tekrar ağlamaya başladı.

Liam onun yüzüne dokundu. "Hayır, canın yandığı için öfkelisin ve buna hakkın da var. Ama annenden nefret edemezsin. O seni seviyor, Jace..."

"Peki ya seni? Bunca yıldır sana da yalan söylemiş."

Liam iç çekti. "Bazen insanlar sevdiklerini korumak için onlara yalan söyler. Belki

de... bu gerçekle baş edemeyeceğimizi düşünmüştü."

Jacey burnunu çekip elinin tersiyle sildi. Liam'a bakarken gözleri gözyaşlarıyla ışıldıyor, dudakları titriyordu. "Julian beni istemedi, değil mi? O yüzden beni hiç aramadı ve bana mektup yazmadı." Liam ona yalan söylemek istedi ama onları bu hüzünlü ve acı dolu noktaya getiren de yalanlardı. "Julian'ı, bunun yanıtını bilecek kadar tanımıyorum."

Liam, Jacey'nin şaşkın, allak bullak ve kızgın olduğunu görebiliyordu. Gerçekler onu virajlı, daracık bir yola sokmuştu ve yolunu da yalnızca kendisi bulabilirdi. "Çok üzgünüm, Jace. Her şey için üzgünüm."

Jacey gözyaşları yanaklarına düşerken ona baktı. "Seni seviyorum... baba."

Liam, kızı ona baba demeden önce yeni öğrendiği gerçekler yüzünden sesinin cılız çıktığını, hafif bir tereddüte düştüğünü fark etmişti. "Ben de seni seviyorum, Jace."

"Biz hâlâ bir aileyiz," diye fısıldadı Liam, "bunu unutma. Annen seni ve Bret'i

seviyor. Ah, lanet olsun, Bret!" Liam öyle hızlı döndü ki başını cam çarptı. "Muhabirler!" Jacey oturduğu yerde arkasına yaslanıp emniyet kemerini taktı. "Saat üç buçuk. Bret şu anda müzik dersinde."

Bret huysuzlanmaya başlamıştı. Bir saati aşkın bir süredir Noel kutlamaları için prova yapıyorlardı ve bütün çocuklar içinde en çok Bret ayakta dikilmekten nefret ediyordu. Dördüncü ve beşinci sınıflar üç basamağın üstünde tek sıra halinde dizilmişlerdi. Müzik öğretmeni Bayan Barnett onları boy sırasına göre dizmişti. Bu da kızlarla erkeklerin karışık olduğu anlamına geliyordu ve bu her zaman sorun yaratıyordu.

Bayan Barnett tahta sopasını metal müzik standma vurdu. "Haydi, çocuklar, dikkatinizi verin. Şimdi son kıtayı tekrar edelim." Bayan Barnett sopasını kaldırıp köşedeki piyanonun başında oturan Bay Adam'a işaret verdi. Bu işaretle birlikte adam Silcnt Night'ı çalmaya başladı.

Bret tek kelimesini hatırlamıyordu.

Katie ona sertçe dirsek attı. "Söyle."

Bret de ona vurdu. "Kes sesini."

Katio, Bret'i kolunun on tombul yerinden çimdikledi. "Seni şikayet ederim."

"Ne yaparsan yap"

Katie kollarını aşağı sarkıtıp bir ayağını yere öyle sert vurdu ki basamak sallandı. "Bayan Barnett!" diye haykırdı cırtlak, sinsi bir sesle. "Bret Campbell şarkı söylemiyor."

Bay Adam'ın parmakları tuşların üstünde durup karmaşık sesler çıkardı ve ardından sessizlik oldu.

Katie, Bret'e kibirli bir bakış attı.

Bret gözlerini devirdi. Sanki umurnndaydı. Bayan Barnett yavaşça sopasını indirdi. "Evet, Katherine, bu işe burnunu sokman gerekmiyor, değil mi?"

"O her şeye burnunu sokmazsa olmaz," dedi biri gülerek.

Katie kızardı. Yüzünün kıpkırmızı olması çok güzeldi. "A... ama siz dediniz ki..." Bayan Barnett, Bret'e gülümsedi fakat bu tuhaf bir gülümsemeydi; hüzünlü ve yapmacık. "Bret'in üstüne gitmeyelim. Hepimiz biliyoruz ki..."

Bret, Katie'ye dil çıkardı.

"...annesi yeni uyandı ve ailesi zor günler geçiriyor."

Hepimiz biliyoruz ki annesi yeni uyandı. Bret'in nefesi kesildi. Bu doğru olamazdı. Annesi uyansa babası ona söylerdi. Ama Bayan Barnett demişti ki...

Ayakta durabilmek için Katie'nin koluna

tutundu.

Katie küçük bir çığlık attı ve onu tekrar ispiyonlamak için ağzını açtı. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Onun yerine kaşlarını çatarak Bret'e baktı. "Berbat görünüyorsun. Kusacak mısın?"

"Babam böyle bir şey yapmaz," dedi ona.

Ansızın müzik odasının kapısı açıldı ve karcısında duran Jacey'yi gördü. Yüzü ağlamış gibi kızarmış ve lekeliydi. "Bayan Barnett/' dedi, "Bret'i eve götürmeliyim." Bayan Barnett başını salladı. "Haydi, git, Bret."

Bret, Katie'yi şiddetle bırakınca dört çocuk basamaktan düştü. Herkesin fısıldaştığını duyarken onun hakkında konuştuklarını biliyordu ama bu da umurunda olmayan bir başka şeydi. Arkadaşlarının meraklı bakışları arasında ilerledi. Ağlamak üzere olduğunu görüp görmedikleri de umurunda değildi. Yalnızca Bayan

Barnett'a yanıldığını söylemek istiyordu. Annesi uyansaydı babası bunu ona mutlaka söylerdi.

Ablasının yanma gitti. Kendini G. I. Joe'ya bakan kınk bacaklı bir aksiyon karakteri gibi küçücük hissediyordu. Kalbi de öyle hızlı atıyordu ki sersemlediğini hissetmişti. "Annem..." "Haydi, Bretster." Jacey onu kolundan tutup müzik odasından koridora çıkardı. Arabaları servislere ayrılan bölümde bekliyordu. Bu, günün bu saatinde kesinlikle yapılmaması gereken bir şeydi. Otobüsler her an oraya doluşabilirdi. Bret sürücü koltuğunda oturan babasını

gördü.

Bu kötüye işaret.

Bret tahıl çuvalı gibi arka koltuğa atılmasına ses çıkarmadı. Jacey onun emniyet kemerini taktıktan sonra ön koltuğa geçti. Bret'in ne söyleyeceğini düşünmesine fırsat kalmadan kasabaya doğru hızla ilerlemeye başlamışlardı. İnsanlar sokaklara dökülmüş, bu hafta sonu yapılacak olan Buzlu Günler Festivali için sokakları süslüyordu ama babası bir tek kişiyi bile selamlamadı. Üstelik arabayı da çok hızlı sürüyordu. Bret bir şeyler sormak, haykırmak istedi ama sanki konuşmaması için Süperman

boğazını sıkıyordu.

Babası arabayı hastanenin arka kapısına çekti. Bret'e bakmadı bile yalnızca Jacey' ye baktı. "Sakın kardeşinin yanından ayrılma.

Lobiden uzak durun. Yönetimden Sam'le görüşmeliyim. On dakika sonra kafeteryada buluşuruz. lamam mi?"

Jacey başını salladı.

Sonra babası önlerinden koşturarak gitti ve Jacey yle B ret hastanenin arkasındaki koridoru geçti. Ayak sesleri içeride yankılanıyordu, tüyler ürpertici bir sesti bu. Bret en ufak bir seste bile irkiliyordu. Annesi ölmüştü. Artık bundan emindi. Annesinin odasına vardığında yatağı boş bulacak ve onu görmek için çok geç

kalmış olacaktı.

Bret ablasından uzaklaşıp annesinin odasına doğru koşmaya haşladı.

" Bret, buraya gel!"

Bret onu duymazlıktan gelip koşmaya devam etti. Annesinin odasına vardığında aniden durdu ve kapıyı açtı. Annesi her zamanki gibi o daracık yatakta kımıldamadan uzanıyordu. Uyuvordu.

Bret tökezledi. Düşmemesini kapının kulbuna tutunmasına borçluydu.

Hangi duygunun daha güçlü olduğunu da bilmiyordu: Babasının ona yalan söylemediğini görmenin rahatlığı mı yoksa annesinin uyanmamış olmasının yarattığı hüsran mı?

Yavaşça kapıyı kapatıp annesinin yatağına gitti.

Onu hu halde görmek Bret'i hâlâ üzüyordu. Annesinin hâlâ güzel görünüyor olsa da her nefes alıp verişinde göğsünün inip kalkması, yüzüne renk gelmesi gibi önemli şeyleri babası ona göstermiş olsa da Bret üzülüyordu.

İyi işaretler, diyordu babası sürekli.

Ama Bret e göre annesi ölüden farksızdı. Onun yaşadığını kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu.

O hâlâ senin annen, Bretstrr. Bunu sakın unutma.

Bret babasının sözlerinden güç almaya çalıştı. Ona yalan söylemeyen babası, annesinin yaşadığını söylemişti... bir yerlerde.

Bret biraz daha yaklaşıp yatağın parmaklığına tırmandı ve annesine doğru eğildi. O kadar yakınındaydı ki annesinin nefesinin yumuşaklığını kirpiklerinde hissedebiliyordu. Sonra gözlerini kapatıp annesine dair mutlu bir anıyı düşünmeye çalıştı.

Pekâlâ, sanırım atının eyerini takabilecek kadar büyümüş bir çocuk, gece vakti ata da binebilir. Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Bret bu anıyı

hatırlayınca ağlayacağını biliyordu ki öyle de oldu. Tek düşündüğü, annesinin o soğuk zemine diz çöküp onu kucakladığı andı. En çok da ona sarılmayı özlemişti, belki de öpücüklerinden bile çok...

Arkasındaki kapının açıldığını ve ablasının adımlarının yumuşak sesini duydu. "Haydi, Bret. Babam kafeteryada bizi bekliyor."

"Bir dakika." Bret biraz daha eğilip annesine "anne öpücüğü'nden verdi. Tıpkı annesinin onu öptüğü gibi öpmüştü annesini: Alnına, yanaklarına ve çenesine küçük birer öpücük ve son olarak burnunun sağ tarafına uzun bir öpücük... Dudakları annesinin burnuna dokunduğunda o sihirli sözleri fısıldadı: "Kâbus görme."

Geri çekildiğinde yüreği acıyordu. Bir gözyaşı damlası yanağına süzülüp annesinin dudağına düştü.

Ve annesi yavaşça gözlerini açtı.

Bret az kalsın yataktan düşüyordu. Annesi doğrulup ona baktı. Bret bekledi, bekledi ama annesi ona gülümsemedi. "Merhaba, ufaklık."

Sonra ona gülümsedi ama bu farklı bir gülümsemeydi

Karşısındaki kadın onun annesi gibi

269

değildi.

Bret ağzını açtıysa da bir şey söyleyemedi.. Bunca zamandır bekleyip dua etmişti ve gördüğü bütün rüyalarda annesi uyanınca ona aynı şeyi söylemişti. Bu dünyada herkesten çok sevdiğim oğlum

naşılmış bakalım? Sonra da onu kollarına alıyor her zamanki gibi sarılıyordu. Bret'in gözleri yanmaya başladı.

Annesinin kılığına giren kadın kaşlarını çattı "Bir şey mi oldu?'"

Bunlar da yanlış kelimelerdi. Onun annesi şöyle derdi: Benim kocaman

oğlumun gözlerinden akan şeyler gözyaşı olamaz...

Ağlamıyorum demek istedi Bret, yalan olsa da. Fakat ağzını açtığında dudaklarının arasından kendi nefesinden başka bir şey dökülmedi.

Sahte annesi odada göz gezdirdi. Bakışları kapının yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde ağlayan Jacey'ye takıldı. "Bu dünyada herkesten çok sevdiğim kızım nasılmış bakalım?"

O an Bret'in ağzından küçücük bir çığlık yükseldi Kendini daha fazla tutamamıştı. O sözler ona aitti ama şimdi annesi onları Jacey'ye söylemişti KAÇ BURADAN.

Bret başka bir şey düşünemiyordu. Binadan çıkıp çökmeye başlayan karanlığa doğru koştu.

Ana yola çıktığında çok üşümüştü ama umurunda değildi. Koşmaya devam etti

Yirm i Üçün cü Bö lüm

A

rtık ona Jacey diyoruz.

Geçmîşi yansıtan bir aynaya bakıyordu sanki. İçgüdüsel olarak ona uzanmaya çalıştı. Unuttuğu her şeyi düşündü. Kızının söylediği ilk kelimeyi... Neydi o? Anaokulunun ilk gününde ne yapmıştı? Jacey o san otobüse tek başına binip ona el mi sallamıştı yoksa annesinin eline kenetlenip ağlamış bir gün daha evde kalmak için ona yalvarmış mıydı?

"Anne?"

Bu kelimenin yoğunluğu, hafıza kaybını iyice çekilmez kılmıştı. Kızı için bir yabancıdan farksızdı.

"Jacey /" diye mırıldandı kollarını uzatarak.

Jacey[r] usulca ona yaklaştı. Mikaela kızında tuhaf bir isteksizlik gördü ama Jacey sonunda parmaklıklara doğru eğildi. Mikaeia kollarım Jacey'nin vücuduna dolayıp onu kendine çekti. Küçük kızının o tatlı, unuttuğu kokusunu içine çekti. Hatırladığı bebek pudrası kokusu değildi bu, ergenlere özgü., portakal kokusu benzeri bir kokuydu.

Geri çekildiğinde Jacey ağlıyordu.

Mikada onun yanağına dokundu. "Ağlama. Her şey yoluna girecek."

Pir gözyaşı damlası Jacey'nin yanağına aktı. "Nasıl? Nasıl yoluna girecek?" "Hafızam yerine gelecek. Göreceksin." Jacey'nin gözleri kocaman açıldı. "Hafızanı mı kaybettin? O yüzden mi?.." Jacey açık kapıya baktı.

"Affedersin. Bazı şeyleri

hatırlamıyorum..."

"Babam bunu niçin bana söylemedi?" "Sanırım Julian'a bu konudan bahsetmemesini söylemişler."

"Julian mı? Babamı da mı unuttun?" Jacey'nin sesi güçlükle duyuluyordu.

"Ah, Julian'ı hatırlıyorum... bir noktaya kadar. Ama onu terk ettiğim andan

sonrasını hatırlamıyorum. Sanırım..."

"Ah, ne güzel!" Jacey kafasında boynuzlar çıkmış gibi bir ifadeyle Mikaela'ya baktı. "Buna inanamıyorum."

Mikaela kaşlarını çattı. "Bana kızgınsın." "Benim babam Liam CampbeH'dır." Jacey, Mikaela'nm ince hastane önlüğüne yapıştı. "Onu uzun zaman önce, ben henüz dört yaşındayken sevmeye başladık. On yıldır senin kocan. Ama sen onu hatırlamıyorsun. Yalnızca Julian'ı hatırlıyorsun; beni bir kez olsun aramayan, doğum günlerimi kutlamayan ya da beni görmek

istemeyen adamı..." Mikaela'nm kafası karışmıştı. "Ama Julian senin baban..."

Jacey geri çekildi. Sanki onu ayakta tutan

şey incecik bir ipti. "Tabii ya... O benim babam. Bana yalan söylediğin için de teşekkür ederim. Çünkü bugüne kadar bunu da bilmiyordum."

Mikaela karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Sana hiç söylemedim mi?" "Hayır."

"Ah, Jacey..Mikaela ne diyeceğini bilemedi. Böyle bir şeyi kızma nasıl yapardı? "Jacey, ben..."

Kapı açıldı. Sarah kıpkırmızı bir suratla, nefes nefese kalmış bir halde odaya girdi. "Jacey, seni burada bulmayı ümit ediyordum. Az önce resepsiyon görevlisi aradı. Bret'in hastaneden kaçıp gittiğini görmüş. Durmamış..."

"Bret! Aman Tanrım, benim yüzümden!" Jacey iri yarı hemşirenin yanından geçip odadan çıktı.

Mikaela çaresizce hemşireye baktı. "Bret kim?"

Sarah ona hüzünlü ve anlayışlı bir bakış attı. "Haydi, sen dinlen, tatlım."

Mikaela kalbi küt küt atarken makinelerden birinin her an alarma geçmesini bekliyordu. Oda etrafında dönüyor, midesini bulandırıp onu sersemletiyordu. Sarah'nın kolunu kavrayıp onu öyle hızlı çekti ki hemşire yatağa çarptı. "Sarah... sen beni daha önce tanıyor muydun?"

"Elbette. Hemşirelik okulunu bitirdiğin zaman seni ben işe almıştım."

Mikaela, Sarah'yı bıraktı ve yastığına gömüldü. Yaşadıkları ne kadar da anlamsızdı... Tek istediği gerçeklerdi. "Ben iyi biri miydim?"

Sarah ona bakıp usulca gülümsedi. "Bir meleğinki kadar temiz bir kalbin var,

Mikaela. Sen iyi bir insandın, hâlâ da öylesin. İnan bana."

Mikaela ona inanmak istediyse de yapamadı. Yıllarca kızına yalan söylemişti ve Liam'ın da kalbini kırdığı belliydi. İlk kez bu hafıza kaybının aslında Tanrı'nın bir lütfü olabileceğini düşündü. Bir günahkârın kendini bir aziz gibi hissettiği, kısacık bir soluklanma anı...

Kılian onu tıpkı bir koza gibi saran limuzinin içinde oturmuş, dışarıda toplanan muhabirleri koyu renkli camın ardından izliyordu.

Bugün her şeyi mahvetmişti. Kesinlikle öyle yapmıştı. Kurtları öz kızının üstüne salmıştı. Lisenin önünde çekilen görüntüler henüz yayınlanmamış, haber duyurulmamıştı ama o işkencenin detaylarını, onu nasıl köşeye kıstırıp sorularıyla sıkıştırdıklarını öğrenmişti. Julian Trne'nun kızı olmak nasıl bir duygu? Sonra da o çirkin gerçeğin kokusunu almışlardı: Kızın haberi yok.

Dışarıda Liam'm muhabirlerin arasından

geçtiğini gördü.

Julian kendine engel otamayarak oturduğu yere iyice gömülüp zarif çenesini ovaladı. Şu anda konuşmak istediği en son kişi Liam Campbell'dı. Yaptıklarından utanıyordu. Bir şeyi mahvettiği zaman genelde bunun bedelini öderdi, üstelik kelimenin tam anlamıyla... Adamları onun için durumları takip eder, malı ya da canı Julian True yüzünden zarar gören insanlara zararlarının karşılığını öderdi. Fakat Julian şimdi bir kez olsun iyi bir adam olmak, doğru olanı yapmak istiyordu.

Güneş gözlüğünü cebinden çıkarıp taktı. Sonra da dağınık saçlarını tarayıp arabadan indi.

Yine kar yağıyordu.

"Aracından indi!"

Muhabirler hazır vaziyetteki

mikrofonlarıyla ona doğru koşmaya başlamıştı. Onlar da Julian'm hissettiği kadar kötü görünüyorlardı. Hava çok soğuktu. Julian onların bir hikâye için dışarıda kalacaklarsa insanı dondurmak yerine kanser eden bunaltıcı Los Angeles sıcağında kalmayı tercih edeceklerini biliyordu.

Ona yöneltilen soruları güçlükle duyuyordu. Hiçbir şey söylemeyip gülümsemeden, hastaneye kadar peşinden geleceklerini

bile bile kalabalığın arasından geçti. Vampir gibilerdi; içeriye davet edilmeleri gerekiyordu.

Kızını gördüğünde Kayla'nm odasına varmak üzereydi. Jacey bekleme odasında arkası ona dönük halde taş gibi kımıldamadan duruyordu.

"Juliana." Yanlış ismi söylediğini biraz geç fark etti. "Jacey/[1]

Jacey yavaşça ona döndü ve bir an için geçmiş geleceğe karıştı. Kızın gözleri kızarıp şişmişti ve dudakları titriyordu. Tam da Kayla'nm onu terk edip gittiği günkü haline benziyordu. "Merhaba," diyebildi yalnızca.

"Ben... biraz konuşabiliriz, diye düşünmüştüm. Benimle... yani bizimle ilgili gerçekleri öğrendiğini biliyorum." "Şimdi olmaz." Jacey kollarını göğsünde kavuşturup ona doğru bir adım attı. "Kardeşim kaçtı."

Julian kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Benim başka çocuğum yok ki..."

"Yani üvey kardeşim."

"Tanrım," diye mırıldandı Julian. "Kimse bana diğer çocuktan bahsetmedi. O, Kayla ve... Liam'm oğlu mu?"

Jacey başını salladı. "Adı Bret. Annem uyandıktan sonra onu ilk kez bugün

gördük. Bizi tanımadı. Biraz kötü bir durumdu ve Bret... kaçtı."

Julian ona yardım etmek, üzüntüsünü hafifletecek bir şeyler söylemek istedi ama onu tanımıyordu bile. Dolayısıyla Jacey nin ne duymak istediğini

de bilemiyordu. Hayır, bu doğru değildi, julian onun babasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Liam olsaydı ne yapacağını bilirdi. Buna benzer sayısız olaydaki tutumuyla bu kızın babası olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi lulian birdenbire hiç olmadığı birine dönüşemezdi. "Bu senin hatan değil Baban onu bulacaktır."

Julian Jacey'nin hüzünlü gözlerine bakıp onlarda kendi geleceğini görmeyi çok isterdi ama tek gördüğü mahvolmuş bir geçmişti. "Baban çok cesur bir adam. Kardeşini bulacaktır, inan bana."

"Sana inanmak mı?* Jacey yavaşça ona yaklaştı. "Beni hiç düşündün mu?"

Julian ne zaman yalan söylemek gerektiğini ve iyi adamların zor yolu tercih ettiklerini bilse de yalan söyledi. "Hiç aklımdan çıkmadan." Kızına gergin bir tebessümle baktı."Annenle tanıştığım zamanki haline çok benziyorsun. İkiniz de tanıdığım en güzel kadınlarsınız."

Julian kızının ona inanmadığını, daha da kötüsü söylediği yalanın onu incittiğini gördü ve böylece ona veıebileceği tek hediyeyi verdi: İlk kez doğruyu söyledi ."Şey... pek sayılmaz. Annen beni terk ettiği zaman... hayatıma devam ettim. Onu seviyordum, seni de sevebilirdim ama hayatıma devam etmeyi tercih ettim. Çok üzgünüm ama annen... ve baban seni seviyor. Kay la birini sevdiği zaman bütün kâlbiyle sever."

lacey ona arkasını dönüp pencerenin kenarına gitti ve orada durdu.

Julian da onun peşinden gitti Kızının omzuna dokunmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Onun yerine lekeli camdaki yan yana duran yansımalarına baktı. "Üzgünüm, her şey için... Muhabirler, senden uzak kaldığım yıllar ve yazmadığım mektuplar için... özür dilerim."

Sonra kızının gözyaşlarının cama vuran ışıltısını ve kendi boş kalbinin yansımasını gördü. Her şey çok çabuk olmuş, bir solukta gelip geçmişti. Julian bunu hiç unutmayacağını biliyordu.

m

Liam, Tanrının son yarını saat içinde hava sıcaklığını dört derece düşürdüğü bu karanlık aralık gecesinde her seyin ters gittiği gerçeğine odaklanmamaya çalıştı. Genç bir delikanlı değil, hâlâ küçük bir çocuk olan dokuz yaşındaki sevgili oğlu Bret'in böylesine soğuk bir gecede dışarıda yapayalnız olduğu gerçeğini de... Bret yollar buzluyken yol kenarından yürümenin ne kadar tehlikeli olduğunu, kar yağarken görüş mesafesinin yarıya düştüğünü biliyor muydu?

Bunlar Liam ın, oğluna anlattığını hatırlamadığı derslerdi ve bunu yapmamış olması sinirlerini iyice yıpratıyordu.

Torpido gözüne iliştirdiği, hava

sıcaklığını ölçen göstergeye bakıp

duruyordu. Dışarısı eksi bir dereceydi. Bu, dünyanın bu köşesinin erişebileceği en düşük sıcaklıktı ve oğlu şu anda...

Kes şunu.

O iyi. Sıcak ve kuru bir yerde oturmuş. gizleniyor.

Annesinin onu neden hatırlamadığını anlamaya çalışıp babasının bunu onlara söylememiş olmasına üzülüyor.

Liam yüksek sesle, "Dayan, Bretster," diye mırıldandı. Elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki bıraktığında avuç içlerinde on tane tırnak izi görmek onu

şaşırtmazdı. Öne eğilip buğulu camdan dışarı baktı. Kar öyle şiddetli yağıyordu ki silecekler bile baş edemiyordu.

Tıpkı hastanenin otoparkı gibi ana yol da boştu. Liam hastaneyi aramakla zaten değerli vaktinden kaybetmişti. Bret'in uzaklaşabileceğine inanmamıştı ama sonunda oğlunun kaçacak kadar kırılıp korktuğunu kabullenmiş ve hiç düşünmeden, hatta o buz gibi havanın tenini yaktığını bile hissetmeden çift kanatlı kapıdan geçmişti.

En azından ilk başta hissetmemişti.

Bret şimdiye kadar donmuş olabilirdi çünkü paltosu olmadan çıkıp gitmişti. Araç telefonu çaldı.

Aç tuşuna basarken Liam m kalbi sanki bir an için durmuştu.

Buldunuz mu?" diye sordu arayan kişiye. "Hayır" Bu Jacey'nin o tatlı, titrek sesiydi. "Herkes onu arıyor. Büyükannem de evde telefon bekliyor. Buraya dönme ihtimaline karşı hastanede bekliyorum. Düşündüm ki..."

"Biliyorum, tatlım, ama hattı meşgul etmemeliyiz."

"Baba?" Jacey duraksayınca Liam onun ne hissettiğini anladı. "Özür dilerim, baba." "Senin hatan değil, benim hatamdı. Size gerçeği anlatmalıydım. Bu konuyu daha sonra konuşuruz, olur mu? Bret'i sağ

Kristin Hannah

salim eve götürdüğümüz zaman..."

"Evet. Eve döndüğü zaman.. /'

Liam telefonu kapatıp tekrar yola odaklandı. Böyle yapmalıydı; yol, trafik lambalan, yol üzerindeki gizlenilebilecek yerler gibi sıradan şeylere odaklanmalıydı. Böyle yapınca kendini de paramparça olmaktan korumuş oluyordu.

O devasa korkusunu küçük parçalara, detaylara böldü. Bununla başa çıkabilirdi.

Liam arabanın hızım düşürdü. Saatte on üç kilometreden sekiz kilometreye düşürdü. Henüz hastanenin beş yüz metre ilerisine bile gidememişti. Kasaba

yolu önünde karanlık ve dönemeçlerle dolu bir sonsuzluk gibi uzanıyordu. Detaylar...

Yolun sağ tarafındaki kapkara araziye gözlerini dikti. Bret karşıya geçmiş olamazdı; geçmemesi gerektiğini bilirdi. Liam bundan emindi. Oğlu gecenin karanlığında tek başına yolun karşısına geçmezdi. Peki, bir yabancının arabasına biner miydi?

Liam içini saran dehşeti bastırmaya çalıştı. Lütfen o kuralı ona Öğrettiğini söyle.

Sıcaklık göstergesi dışarıdaki havanın bir derece daha düştüğünü söylüyordu. Liam gaz pedalındaki ayağı, direksiyondaki eli, hiçbir ayak izinin olmadığı yol kenarını izleyen gözleri gibi küçük şeylere odaklandı. Etrafta kar tabakasından başka bir şey yoktu.

Yolun az ilerisindeki, sağdaki alan büyük metal binalar, ahırlar, meydanlar ve kulübelerle doluydu. Ahır aydınlıktı ve karanlığın ortasında tıpkı bir uyarı ışığı gibi görünüyordu.

Böyle bir kış gecesinde ışıkları yanıyordu. Liam'm içini aniden bir ümit sardı. Bu ahır Mike'ın en sevdiği yerlerden biriydi. O ve Jacey yaz aylarında oradaki at gösterilerine, fuarlara ve binicilik eğitimlerine defalarca katılmışlardı. Bret ilk 4-H rozetini daha birkaç ay önce oradan almıştı.

Liam dönemece gelince yavaşladı. Alnı terlemeye başlamış, elleri buz gibi olup kayganlaşın işti.

Yanılırsa kalbi paramparça olacaktı. Dereceye yeniden göz attı; eksi ikide sabitlenmişti. Yola dönüp gaz pedalına bastı. Tekerlekler tiz bir ses çıkararak hızlandı. Liam engebeli yolda ilerlerken yüzünü ön cama o kadar yaklaştırmıştı ki burnu neredeyse cama değecekti. Otoparkta girdiğinde frene bastı ve araba savrulup aniden durdu.

Liam motoru durdumadan arabadan indi ve bileğine kadar gelen kar tabakasının üstünde hızla ilerledi. "Bret?" diye haykırdı. Haykırışı karanlıkta görünmeyen dağlarda incecik bir buz tabakası gibi yankılandı.

Metal kapılan ardına kadar açtı. Aydınlık ahır, boş bölmelerden oluşan bir mağaraya benziyordu. "Bret?" diye bağırdı.

B ütün bölmeleri gezip her birini kontrol etti.

Bret'i son bölmede, Mike'ın geçen yaz Last Bend at gösterisinde kullandığı yerde buldu. Küçücük bir top gibi büzüşüp titreyen oğlu başparmağını emiyordu.

Liam daha önce hiç böyle rahatladığını hatırlamıyordu. Hareket etmesi, konuşması, eğilip oğlunu kucaklamaktan başka bir şey yapabilmesi çok zordu. "Ah, Bret," diye mırıldandı hüzünle,' beni çok korkuttun."

Bret geri çekildi. Kıpkırmızı yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı ve gözleri de kanlanmıştı. "Beni bulacağını biliyordum, babacığım. Ben..." Çenesini takırdatan, tir tir titremesine sebep olan gözyaşları geri gelmişti.

Liam oğlunun saçını okşayarak, "Tamam, bebeğim," dedi.

Bret gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ba... babacığım, bana sarılmadı bile."

Liam oğlunun yanağını okşadı. "Çok üzgünüm, Bret. Size gerçeği

anlatmalıydım."

"O benim a... annem değil, öyle değil mi?" Liam usulca, "Tabii ki annen," diye yanıtladı. "O senin annen ama kazadan sonra bir travma yaşadı ve bazı önemli şeyleri hatırlamıyor."

"Be... benim gibi mı?"

"Beni ve Jacey'yi de hatırlamıyor." "Jacev'yi hatırladı!"

"Hayır. Jacey'den ona bahsedildiği için onun kim olduğunu yalnızca tahmin etti. Normalde hatırlamıyor."

Bret gözlerini sildi. "Peki, neden kimse ona benden bahsetmedi? Ben de Jace

kadar önemliyim."

Liam iç çekti. "Sen onun her şeyisin, Bret. Sen ve Jacey onun bütün dünyasısınız ve Jacey'yi öğrenmek canını çok yaktı. Ağladı, ağladı... O yüzden ona senden bahsedemedim. Kendi kendine hatırlamasını ve her şeyin yoluna girmesini ümit ettim."

Bret derin, titrek bir nefes aldı. Liam onun olgun bir çocuk gibi davranmaya çalıştığını anladı. "Hafızası yerine gelecek mi?"

Liam ona, Elbette, demek isterdi ama son haftalarda çocuklarına ve kendine dair birkaç şey öğrenmişti: Hepsi de

gerçeklerle baş edecek kadar güçlüydü, onları yaralayan tek şey yalandı. "Doktorlar birçok şeyi hatırlayacağına inanıyor. Küçük detayları hatırlayamayabilir ama bizim gibi büyük detaylan hatırlayacağını düşünüyoruz."

"Emin değil misiniz?"

"Hayır, emin değiliz. Ama ne var, biliyor musun?"

"Ne?"

"Sevgi... Annen sevdiklerini

hatırlayacaktır."

Bret uzunca bir süre bunu düşündü. "Tamam, baba."

Liam gülümsedi ve bu küçük kalp bu kadar dirençli olduğu için şükretti. "Babacığım, seni seviyorum."

Bu basit kelimeler tıpkı bir yaz yağmuru kadar yumuşak bir şekilde Liam'm içine işledi. "Ben de seni seviyorum, Bret," Liam ona sıkıca sarıldı, "ve seninle gurur duyuyorum. Bu küçük bir çocuğun anlayamayacağı bir şey."

Yavaşça ayağa kalktılar. Liam, Bret'i kucaklayıp ahırdan çıkardı. Işıkları

kapattığında etraflarını derin bir karanlık sardı ve yağan karın arasından arabanın farlarına doğru yürüdü. Arabaya biner binmez Rosa'vı ve Jacey'yi arayıp onlara güzel haberi verdi. Rosa da Jacey'yi hastaneden alıp onlarla evde buluşmavı teklif etti.

Bret arkasına yaslandı. Fanlardan yayılan sıcaklığa rağmen titriyordu. "Özür dilerim, babacığım."

"Sorun değil. Bazen insan düşünmek için uzaklaşmaya ihtıvaç duyar." Sonra Bret'e baktı. "Ama bir dahaki sefere odana girip kapıyı sertçe kapatsan daha iyi olur, değil mi?"

Bret belli belirsiz gülümsedi. "Tamam. Ama gerçekten çok sert çarparım."

Yirnı i Dö rdüncü Bö lüm

Liam, Bret'in elini bırakamıyordu. Eve giderken yol boyunca o minicik, buz gibi parmaklara kenetlenmişti.

Garaja girdiklerinde L iam motoru durdurup oğluna döndü. O anda kusursuz bir cümle kurabilmek için her şeyini verirdi. Köpeğin duası kabul oIsaydı gökten kemik yağardı.

Mike'ın en sevdiği sözlerden biriydi bu ve Liam onu hatırladı. Şimdi burada olsaydı ne söyleyeceğini bilirdi: Haydi, p i yan i st, b i r şey le r çal.

Bu düşünce ona ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

"Bret, konuşmamız gereken bir konu daha var."

Bret soğuktan hâlâ kıpkırmızı olan suratıyla ona döndü: "Çok mu önemli?" Oğlu her şeyin en kötüsünü beklemeye alışmıştı. Korkmayı da öğrenmişti. "Haydi, gidip kendimize sıcak çikolata yapalım ve şöminenin başında sohbet edelim."

"Çikolata ve şeker... Güzel olur."

L iam gülümsedi. "Haydi bakalım, Jim Carrey."

Bret gözlerini baykuşlar gibi kırpıştırarak ona baktı. "Annem de bana böyle demişti... bir gün... düşmeden önce."

Liam oğlunun ıslak saçlarını okşadı. "Anılar böyledir, ufaklık; bir anda ortava çıkarlar. Bu senin için de annen için de böyle. Bu arada beraberinde hangi duyguyu getirirlerse getirsinler anıları hatırlamak en kolayıdır.

Hissettiklerinden korkmamalısın, asla..." "Peki, babacığım." Bret arabadan inip eve girdi ve geçtiği her odanın lambasını açtı. Liam da onun peşinden gidip gereksiz ışıklan birer birer kapattı. Salonda şöminenin önüne diz çöküp odunlarla kâğıtları tutuşturdu. Ateş yanıp çıtırdamaya başladığında mutfağa gitti ve iki fincan sıcak çikolata hazırladı. Bret'in fincanına bolca süt koydu ve

r. i i Kristin Hannalı i . i i •

fincanlan oğlunun şimdiden aksiyon figürleriyle oynayıp ses efektleri yaptığı oturma odasına taşıdı.

Liam durup derin bir nefes aldıktan sonra yoluna devam etti. Ebeveynler böyle yapardı. Bu yapılması gereken bir konuşmaydı. Yarın Bret okula gidecek ve sınıfındaki çocuklar ona Julian True hakkında sorular soracaktı. Bret'in, gerçekleri babasından öğrenmeye hakkı vardı.

Liam, Bret'e fincanım uzatırken, "Selam, dostum," dedi.

Bret fincana bakıp yüzünü buruşturdu. "İçine süt koymuşsun. Üstünde bir tomar tuvalet kâğıdı yüzüyormuş gibi..." "Annen de soğutmak için içine süt koymuyor mu?"

"Hazır sıcak çikolata yaptığında buz koyuyor, gerçek kakaodan yapıyorsa süt koyuyor. Ama sorun değil, baba." Cesurca bir yudum içti. "Nefis."

Liam gülümsedi. "Seni seviyorum, Bret." Bret fincanı elinden bıraktı. Liam, Bret'in sütü kakaonun hatırına içtiğini biliyordu. "Ben de seni seviyorum, baba."

"Gel buraya."

Liam kanepenin yanındaki büyük, kabarık koltuğa oturdu. Bu, LaConner'm bahçesindeki garaj satışından aldıkları koltuktu. Mike koltuğun kaplanması ve onarılması için yeni bir koltuğa harcaya-

cağından daha fazla para harcamıştı ama her zaman dediği gibi bu koltuk, elli yıllık birliktelikler kadar konforluydu. Bir adamla dokuz yaşındaki oğlunu rahatça taşıyordu.

Bret babasının kucağına oturdu.

Liam oğlunun yüzünü okşadı. Önümüzdeki yaz Bret'in o küçük burnunun üstünde siyah noktalar belirecekti.

"Yine annemle ilgili bir şey mi?"

"Uzun zaman Önce sana annenin daha önce de evlendiğini söylemiştik, hatırladın mı?" "Evet. Jacey'nin diğer babasıyla."

Liam güçlükle yutkundu. "Peki, Julian True'nm kasabaya geldiğini biliyor muydun?"

"Canavar Adam mı? Yapma, baba... Bunu kasabadaki herkes biliyor."

Liam gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Aslında Yeşil Canavar olarak anılmak daha çok hoşuna gidiyor ama konumuzun bununla ilgisi yok. Diyeceğim şu ki Julian, anneni ziyarete geldi."

"Canavar Adam annemi tanıyor mu?" Liam derin bir nefes alıp konuya girdi: "Daha fazlası; annen eskiden onunla

evliydi."

Bret buna inanmadığını gösterecek şekilde homurdanmayla kıkırdama arası bir ses çıkardı. "Ah, tabii..."

"Doğru söylüyorum, Bretster."

Bret kaşlarını çattı. Uzunca bir süre bekleyip, "Ama benim babam sensin ve o da benim annem, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Bret her şeyi zihninde ölçüp biçti. Arada bir kaşlarım çatıvoniu. Sonunda, "Pekâlâ," dedi.

"Pekâlâ[1] mı? Liam oğlunun ağlamasını, öfkelenmesini, başka tepkiler vermesini beklemişti. Bu sessiz kabullenişten daha travmatik bir tepki vereceğini zannetmişti. Belki de Bret onu anlamamıştı.

"Evet, tamam. Sally Kramer'ın annesi daha önce yem dükkânındaki Lonnie Harris'Ie, Billy McAllister'm babası da Sunny and Shear'daki Gertrude'la evliymiş. Benim annemin eski kocası onlardan daha havalı. Sence odama asmam için bana bir Canavar Adam posteri verir mi?"

"Beni çok şaşırtıyorsun, Bret," diye karşılık verdi Liam tatlı bir dille.

Giriş kapısı açıldi[r]ve[H]ja,c,ey'yle Rosa hızla içeri girdi. Jacey kardeşinin adını haykırıyordu. Hemen yanlarına koşup koltuğun yanında diz çöktü.

"Ah, Bret..." Jacey ağlayarak her detayı hatırlamaya çalışan görme engelliler gibi ellerini kardeşinin yüzünde gezdirdi. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma."

Bret ablasının elini itti. "Öpmek yok. İğrenç bir şey. Baksana, Jace, sen annemin daha önce Julian True'yla evli olduğunu ve onun senin diğer baban olduğunu biliyor muydun?"

Jacey gözlerini silip ağzını açtı. "Olamaz!" Bret yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Liam'a doğru eğilip kulağına, "Önce bana mı anlattın?" diye fısıldadı.

Liam gülümsedi. "Artık kocaman çocuk oldun."

Bret kıkırdayıp küçük göğsünü şişirerek, "Evet," dedi ablasına, "ama biz yine de bir aileyiz."

Jacey ikisine birden sarıldı. Sonra gözyaşlanyla ıslanan yanağını kardeşinin sırtına yaslayarak, "Biz bir aileyiz," dedi tatlı bir sesle. "Şimdi tek eksiğimiz annem..."

O akşam haber yayınlandı. "Kayla" ve Julian'm fotoğrafları ekranlarda belirdi. Fotoğrafların her biri incelenip üzerlerine yorumlar yapıldı ve birlikte geçirdikleri yıllar kitlelerin tüketimine uygun şekilde küçük parçalara ayrıldı. Saat sekizde, Entertainment Totıight programından

hemen sonra telefon ilk kez çaldı ve Liam ona yanıt verme hatasına düştü. Binicilik kulübünden bir kadın, duyduklarına inanamadığına dair fikrini dile getiriyordu.

Ondan sonra telefon durmadan çalınca Liam fişi prizden çekti.

Kendini günlük hayatın akışına bıraktı. Yemeğini yiyip bulaşıkları yıkadı, çocuklarla birlikte televizyon izleyip Bret'i yatağına yatırdı ve ona bir hikâye okudu.

Bret nihayet uykuya daldığında Liam yataktan dikkatlice kalkıp sessizce odadan çıktı. Tam merdivenlerden iniyordu ki Jacey'nin kapısının altından sızan ışığı gördü. îç çekip koridordan odaya doğru yürüdü.

Uzun bir duraksamanın ardmdan kapıyı çaldı. "Selam, tatlım, benim."

"Ah, gel."

Liam kapıyı açtığında onu tam da tahmin ettiği şekilde buldu: Jacey kulaklıklarını takıp yatağına oturmuş, ağlıyordu. Televizyon da açıktı.

"Selam, kızım."

Jacey kulaklıklarını çıkarıp yanındaki çarşaf ve battaniye yığınının üstüne fırlattı.

Liam onun puf koltuğunu yatağın yanına çekti ve ortasına rahatça oturdu.

"Ona bağırdım," dedi Jacey. "Annem bir ay komada kaldıktan sonra uyandı ve ben ona bağırdım."

"Endişelenme, tatlım. Yarın tekrar gider

ve annene onu sevdiğini söylersin."

Gümüş Gözyaşları

Kristin Hannah

'Onu seviyorum ama ona kızgınım ve bizi hiç hatırlayamayacağından korkuyorum. Sadece... onu hatırlayacağından."

Liam alçak sesle, "Keşke hâlâ küçük bir kız olsaydın," diye karşılık verdi. "O zaman sana bir hikâye anlatır, seni gıdıklar ya da dondurmayla kandırırdım."

Jacey gülümsedi. "Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulurdun."

"Kesinlikle. Ama artık yetişkin sayılırsın ve seni hayatın bütün zorluklarından koruyamıyorum. Gerçek şu ki sevginin milyonlarca farklı rengi ve tonu vardır. Bazıları öyle berraktır ki içini görebilirsin, bazılarıysa kalem ucu kadar siyahtır."

Liam yavan ya da acınası olmayan bir söz bulamayınca duraksadı. Derin bir nefes alıp ona inandığı şeyi söyledi: "Jacey, annenin geçmişinin bu aile için anlamı nedir, bilmiyorum ama şunu biliyorum: Biz, dördümüz her zaman bir aile olacağız. Bugünleri atlatmamız için birbirimize vardım edeceğiz. Ailelerin en iyi yaptığı şey budur."

"Seni seviyorum, babacığım."

Liam'ın nefesi kesildi. Bu küçük kızlara özgü bir ifadeydi: Babacığım... Bu sözcük Liam'a birlikte atlattıkları bütün zorlukları hatırlattı. Bir yolunu bulup birlikte bugünleri de atlatacaklardı ve her şey son erdiğinde sevginin aralarına nasıl ve ne şekilde yerleştiğini bileceklerdi.

"Ben de seni seviyorum, Jace. Haydi,

Kristın Hannah

şimdi gel de bu yaşlı adama bir sarıl." Jacey yataktan kalkıp babasının kucağına oturdu ve ona san İdi.

Puf koltuk çok küçüktü ve ikisi birden koltuğun kaygan yüzeyinden kayıp yere oturdu. Kahkahalar atarak ayrıldılar ve beceriksizce ayağa kalktılar.

İvi geceler, baba."

"iyi geceler, Jace"

Liam, Jacev'nin odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve ait kata indi. Amaçsızca odadan odaya geçti. Kendini oturma odasındaki büyük piyanonun yanında bulduğundaysa asıl amacının buraya gelmek olduğunu fark etti.

Yerine oturdu. Piyanonun tuşları karanlıkta kalmıştı. Aslında çalmak için ışığa ihtiyacı yoktu, hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ne notaya ne ışığa ne de dinleyiciye... Tek ihtiyacı olan Mikaela'ydı.

Liam işaret parmağıyla tek bir tuşa bastı. Si notası odayı doldururken etrafında ailesi, yanı başında karısıyla burada oturup içinden geldiği gibi piyano çaldığı günleri hatırladı. Şimdi o tek notanın sesi yitip gitmişti.

Liam elini tuşlardan çekti. Henüz çakmıyordu.

Julian, Lou'nun Bovling Salonu'nun arka masalarından birine oturmuş, dördüncü bira bardağına bakıyordu. Saat neredeyse ona gelmişti. Belli ki bu, huzur kasabasında bovling saatiydi. Arkasındaki kargaşayı duyabiliyordu. İnsanlar toplanıp onu işaret ederek fısıldaşıyorlardı. O dingin uğultunun arasmdan bazen tek bir kelime yakalıyordu: Mikada.

Onları duymazdan gelmek kolaydı. Yıldız olmak bir anlamda sizi izleyen kalabalıkların arasında yalnız olmayı başarabilmekti. Görmeden bakmayı öğrenir, göz teması kurmadan kalabalıkları gözlemlerdiniz. Şöhrete Giriş, 101... Ancak ne yazık ki bazen öyle bir noktaya gelirdiniz ki

kalabalığın içinde yalnız kalmanın, geliştirmek istediğiniz bir beceri olmadığını görürdünüz.

Julian birasından bir yudum daha aldı. Bugün kendi içinde gördüğü boşluğu unutamıyordu. Aslında o boşluğun başından beri orada olduğunu bilmeliydi ama o hiçbir zaman bu tür şeylere kafa yoran bir adam olmamıştı.

Aşk yıllardır umarsızca kullandığı bir kelimeden ibaretti. İnsanlara, muhabirlere, arkadaşlarına ve diğer kadınlara Kavla ntn tek gerçek aşkı olduğunu sık sık söylerdi.

1 .tk.ıt şimdi I Mİİİ'İ, gerçekten seven bir .idamın kalbini gör- ilıikh'ii sonra buıuı söyleyemiyordu.

julian aslında asık olma fikrini sevdiğini laik etti, Bu kadar sık evlenmesinin selvbi buydu. Ama asıl istediği başka bir şeydi; Yasak İlişki filmindeki - yoksa kitabı daha önce mi yıkmıştı?- gibi bir şey... ti keklerin en büyük fantezisi: hayatınızı değiştirmeyen birkaç günlük tutkulu, deli dolu bir seks ve ardından gelen tatlı pişmanlık... Tabii gerçek aşkı kaybetmişsinizdir ama bu kaybın da paha hiyilmez, romantik bir tarafı vardır. Neden olmasın? O aşk zamanla, e.ın sıkıntısıyla ya da ihanetle sınanmamıştır; zamansızlığın o ışıltılı ağına takılı kalmıştır ve yıllar geçtikçe de ışıltısı artar.

julian simdi anlamıştı ki pişmanlık, Kayla'yla evliliğinden geriye kalan tek gerçek duyguydu. Duyduğu pişmanlığın tadı iyi bir samba benziyordu; insanı zamanla kendinden geçirebilecek tatlı, güçlü bir şaraba dönüşebilirdi.

Bu gerçeklerden daha iyiydi: Onu sevmiş, onunla evlenmiş, oıuı terk edişini izlemiş ve hayatına devam etmişti. Kayla'ya olan aşkı geçici bir duyguydu.

Daha da kötüsü, ruhunda kapanmayacak bir yara olduğu için

gerçek aşk ona çok uzaktı.

Biri omzuna dokundu. "Selam, Juli. Bütün kasabada seni aradım. Bovling şişeleri yenm* içki şişelerini mi deviriyorsun?"

lulian gülümsemedi. "Beni bilirsin, Val. Başkalarının ayakkabısını giymemi gerektiren sporlar her zaman ilgimi çekmiştir."

Val sırıtıp oturdu. "Sırada ne var? Kementle boğa nu yakalayacaksın'" lulian ona döndü. "Val, bizim gibi insanlara yaşlandıkları zaman ne olduğunu düşündün mü hiç?"

"Benim bu konudaki rol modelim Sean Connery'dir. Altmış sı*kız yaşına geldiğimde bile piliçler peşimden

koşacak. Sen Jack^yniİa VVarrvn gibi olabilirsin ama unutma, ben kesinlikle Connery'yim."

Julian birasına baktı. "Bence sonunda yapayalnız kalıp pahalı bir evin, pahalı bir koltuğunda fotoğraf albümlerine bakarken eskiden kim olduğumuzu, sahip olduklarımızı düşüneceğiz. Saçımız dökülecek, çirkinleşeceğiz ve kimse ziyaretimize gelmeyecek."

Val elini kaldırdı. Lou'ya, "Bana bir viski getirir misin?" diye seslendi ve tekrar Julian'a döndü. "Detoks kadar eğlencelisin."

Val'a derdini nasıl anlatabilirdi ki? Julian her zaman Hollywood'm pırıltısını ve ihtişamını yakalamak istemişti. Önemli biri olmazsa öleceğini sanıyordu ve

hayali gerçekleşmişti. Fakat yıllar kırık Noel ışıkları gibi art arda dizilmişti ve şöhret uğruna nelerden vazgeçtiğini şu ana, Last Bend'e gelene kadar da fark etmemişti. Şimdi onu nasıl bir sonun beklediğini açıkça görüyordu: Bütün partilere katılıp çok fazla alkol, sigara içen, ona biraz yaklaşan her kadınla yatan yaşlı, kibirli bir film yıldızı olacaktı. Arayacaktı, sürekli bir arayış içinde olacaktı.

Ta ki günün birinde aradığı şeyden vazgeçtiğini ve yüreğindeki acının kalıcı olduğunu fark edene kadar...

Kayla onu sevmişti ve onu öylesine derinden severken Julian'm kalbindeki o boşluğu görmüştü. Gerçek ve uzun soluklu bir aşkın öylesine sığ ve taşlık bir yerde büyümeyeceğini anlamıştı. Şüphesiz ki değişmesini, daha iyi bir adam olarak ona dönmesini beklemişti ama aslında gerçeği içten içe biliyordu. Jacey'ye onunla ilgili gerçekleri hiçbir zaman anlatmamasının sebebi de buydu. Neden bir daha hiç görmeyeceği bir adamla ilgili romantik hikâyeler anlatasmdı ki?

Lou viski bardağını Val'm önüne koydu. "Buyurun. Sen bir şey ister misin, Julian?" "Hayır, teşekkürler, Lou," diye yanıtladı

Julian.

"Sen birine teşekkür mü ettin? Tannm, Juli, neler oluyor bövle?'

Julian arkadaşına döndü. "Kayla sayesinde... hayatımı gördüm Val ve pek kayda değer bir şey olmadığını fark ettim."

Gümüş Gözyaşları

Val düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Dergilerdeki süpermo- dellere bakan ve gerçekten öyle göründüklerini sanan ergen kızlar gibisin. Sen ve ben boya tabancasının, içki alemlerinin, uyuşturucu kullanmanın, Auschwitz kampının ne demek olduğunu biliyoruz. Çim biçme makineleri, açık hava partileri ve Küçükler Ligi'yle dolu, farklı bir yaşam istediğini sanıyorsun. Ama sen öyle biri değilsin. O adamların, sümüklü çocuklarına bakmak için gece gündüz çalıştığını, iri yarı kadınlarınsa bir günlüğüne de olsa senin hayatını yaşamaya can attıklarını bilmiyor

"İsterlerse onların olsun."

VaTm gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. "Julian, o evli"

"Biliyorum," diye karşılık verdi Julian. "Ama ya ona âşıksam?"

Aslında bir adamın hayatının paramparça olması ses getirmelidir. Bir kargaşa yaratarak gelip geçenleri ürkütmeli, Parthenon Tapınağı yerle bir oluyormuş gibi gürültü çıkarmalı, sıradan ve günlük hayatın sessizliğine gömülmemelidir.

Karısı başka bir adama âşıktı ve bundan kaçış yoktu. Bu düşünce Liam onu zihninden atmak için ne kadar uğraşsa da

sürünerek geri geliyordu.

Yatağına uzanmış, tepesindeki örümcek ağına bakıyordu. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen uyku tutmamıştı.

Ne bu gece televizyonda izlediği görüntüler ne de onlara eşlik eden iğneleyici başlıklar aklından çıkıyordu. Bunca yıl sonra gerçek aşkına kavuştu.

Uyuyan Güzel, Yakışıklı Prens'in öpücüğüyle uyandı.

Bütün televizyon programlarında Kayla'nm fotoğrafları gösterilmişti. Hepsinde de âşık olduğu her halinden belli olan genç, hayat dolu bir kadın vardı.

Bu, Liam'ın daha Önce hiç görmediği bir kadındı. B ugüne^Şur* ana kadar bir saniyeliğine de olsa o fotoğraflarda karısından bir iz

bulacağını ümit etmişti. Ama Kayla'nm birbiri ardına sıralanmış görüntülerinden başka bir şey yoktu.

Artık o ne Kayla'ydı ne de Mikaela. Anılar olmadan bir rüyanın sonsuz döngüsüne kapılmış bir yapraktı ama yakında yere konacaktı. Birlikte geçirdikleri on beş yılı hatırlayacaktı. Liam buna inanmalıydı.

Peki, o zaman ne olacaktı?

O zaman Mikaela elle tutulur bir şeye dokunabilecekti ve ona destek olup ayakta durmasını sağlayacak olan da çocuklarına duyduğu sevgi olacaktı. Bu sevgi onun ruhunun temeliydi ve hiçbir şey, Julian bile onu Jacey ve B ret'ten ayıramazdı.

Mike kendine geldiğinde her şeyden önce çocuklarının ihtiyaçlarını düşünecekti. B u hep böyle olmuştu. Jacey için Julian'dan ayrılmış, Bret için Liam'la evlenmişti.

Sonuç olarak evliliğini sürdürecekti. Liam bundan emindi. Zamanı geldiğinde Mike çocukları uğruna tutkusundan feragat edecekti.

Ama bu farkmdalık Liam'ı biraz olsun rahatlatmamış, hatta daha da dibe çekmişti.

Julian evlilikleri için bir tehdit değildi; Liam bu kadarını biliyordu. Her şeyi riske atan, Mikaela'nın Julian'a olan aşkıydı. Liam eskiden karısının onu yeterince sevdiğine inanırdı. Ama şimdi... Julian'a nasıl baktığını gördükten sonra...

Liam gözlerini kapattı.

Hayatı sessizce parçalarına ayrılmaya devam ediyordu Tıpkı yaşlı bir adamın kalbinin son çırpınışları gibi sessiz ama yankı yapan bir gümbürtü ve sonrasında hiçlik...

Yirnıi Beşinci Bölüm

Mikaela rüyasında kendini o büyük, kütük evde görüyordu.

O bebek ağlamasını yine duymuş ve bu kez daha çok korkmuştu. Merdivenlerden çıkıp boş verandadan geçti. Yanı başındaki, görünmeyen biri tarafından itilen sallanan sandalye gıcırdayarak hareket etmeye başladı. Kapı kulbunu kavrayıp çevirerek kapıyı öyle hızlı bir şekilde açtı ki kapı duvara çarptı.

"Merhaba!"

Sesi nefesinin ağırlığının altında ezilmiş, gergin bir fısıltı gibi çıkmıştı. Ağlama sesi yine duyuldu. Bu kez daha da yüksekti.

Mikaela elini duvara uzattı; artık orada bir lamba düğmesi olduğunu biliyordu ve parmakları ona dokunduğunda rahatladı. Işıklar yandı. Tepedeki, geyik boynuzlarıyla süslü avi/e, boş yemek masasını yumuşak, altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyordu. Gözünde o masadaki bir sandalyede oturduğuna dair bir görüntü canlanırken. Evet çocuklar, gü n ü n üz n ası l geçti? An latm baka hm, diyen hır ses du\ du

\m.ı orada kimse voktıı. Hayaletleri andıran iiç siluetten, por- tenk re değen çatal bıçakların seslerinden \e tahta masaya parpan hır bardağın takırtısından başka hiçbir şey yoktu.

NenMesinı/? dive seslendi.

Ablama st-*â tekrar duyuldu. Maskının yanından geçip yüksek ve geniş kütük basamaklardan çıktı. Arkasında insanlar varmış gibi hissediyordu. Kendi aralarında fısıldanarak onu yukarıdaki karardığın derinliklerine doğru çekiyorlardı ama arkasına baktığında kimseyi göremiyordu. İkinci kata çıktığında peşinden gelen valnızca kendi gölgesiydi.

... . .Kristin Han^ıg^ı. . ..

"Anneciğiiim... Anneciğinin..."

"Neredesin?" diye haykırdı Mikaela. Sessizlik.

Mikaela koşmaya başladı ama bu kez ortada ne bir kapı vardı ne de bir pencere... Yalnızca bir çocuğun ağlaması duyuluyordu.

Mikaela koridorun sonundaki boş duvara kadar hiç durmadan koştu. "Neredesin?"

Arkasına döndü. Artık arkasında kalan koridor da görünmüyordu. Aşağıya bakınca küçük bir halı parçasının üstünde durduğunu gördü.

Önünde bir kapı açıldı.

Pirinç kulba uzanırken elinin titrediğini

fark etti. Kapının kuibu kolayca döndü ve Mikaela kapıyı santim santim araladı. Karşısında kusursuz siyahlıkta bir kutu duruyordu.

Bir de bir çocuğun kısık sesli ağlaması...

Mikaela pürüzlü duvara dokununca ışık yandı.

Çocuk bir köşeye bırakılmış, incecik, beyaz bacakları tuhaf bir ftkikk bükülmüştü. Üzerinde penye bir şort ve Seattle SuperSonics takımının amblemini taşıyan bir tişört vardı.

Çocuk ona baktı. Solgun yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve acısı mavi gözlerinden okunabiliyordu.

Hastanedeki çocuk...

"Anneciğim?" dedi çocuk.

Mikaela dizlerinin üstüne çöküp çocuğu kucaklayarak, "Bret!" diye haykırdı. Sonra uyandı ve anılar zihnine doluştu.

Mikaela o tek kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu.

Bret. Bret. Bret. Bu, Mikaela'nm yüz çevirdiği çocuktu. Ona doğru eğilip alnına bir kelebeğin dokunuşu kadar nazik bir öpücük kondurduğunda

Mikaela'nm hiç tepki vermediği çocuk... Onun küçük oğlu...

Mikaela telefona uzandı ama numarayı çevirmeden önce duvardaki saati fark etti. Saat sabahın üçüydü.

Bu saatte arayamazdı. Gözlerini kapatıp başım yastığına koydu ve anıların tekrar zihnine doluşmasına izin verdi.

Mikaela irkilerek uyandı ve saate baktı. Saat dokuz buçuk olmuştu.

"Lanet olsun." Çocuklar çoktan okula gitmiş olmalıydı.

Yatağının yanındaki yemek tepsisini gördü. İğrenç görünüyordu. İnsanın bu

iğrenç şeyi yedikten sonra iyileşebileceğini hayal bile edemiyordu. Mikaela iç çekip tepsiyi itti.

Gözlerini kapatıp dün gece hatırladığı her şeyi düşündü.

Bret ve Jacev... Sevgili çocukları... Mikaela her şeyi hatırlayamıyordu ama çoğunu hatırlamıştı.

Julian... Telefonun başında Julian'm aramasını bekleyerek geçirdiği günleri ve geceleri, kendine artık uyuması gerektiğini söylediği zamanlan hatırladı. Beklediği, sonsuza dek beklediği zamanları..

Gümüş Gözyaşları

Ye Liam... Onu neden ve nasıl sevdiğini ama o sevgiyle hiç > etinemediğini hatırladı.

\ıllarmı Julian'm onu gelip almasını bekleyerek geçirmiş ama bir yerden sonra hayatına devam etmesi gerektiğine karar vermişti. Okuyup hemşire olmuş, bu binada çalışmaya başlamıştı.

Liam'la ilk karşılaşmaları Liam'ın babasının hastane odasında olmuştu. Julian'm tekrar evlendiği haberini okumuş, mahvolmuştu. Liam ona çıkma teklif ettiğinde de kabul etmişti.

Liam'ın ona, onu görür görmez âşık olduğunu biliyordu. Mikaela ona karşı

aynı duyguları beslemese de onu seven, onunla ilgilenen birine ihtiyaç duyuyordu. Liam gün geçtikçe ona gerçekten arzu edilmenin nasıl bir bir şey olduğunu göstermişti.

Yine de hamile olduğunu öğrendiğinde kendini kapana kısılmış gibi hissetmişti. Bu haberi Liam'a verdiği günü çok net bir şekilde hatırlıyordu.

En sevdikleri yer olan Angel Şelalesi'ne gitmiş, bir battaniyenin üzerine uzanmışlardı. Liam'a bebekten bahsettiğinde Liam neşe dolu bir kahkaha atmamak için kendini zor tutmuş, sonra da ona evlenme teklif etmişti.

Mikaela ona geçmişine dair bazı gerçekleri anlatmıştı. Ben daha önce de evlendim. Onu bütün kalbim ve ruhumla sevdim. Onu sonsuza dek sevmekten korkuyorum, demişti.

Anlıyorum, demişti Liam. Fakat asıl anlayan Mikaela'ydı. Onu, onun Julian'ı sevdiği gibi seven bu nazik ve anlayışlı adamın kalbini kırmıştı. Mikaela mutlu olabileceklerine inanmak istemişti. Aslında pek çok yönden de mutluydular. Mikaela, Liam'ı sevmeye başlamıştı ama ona sırılsıklam âşık olmamıştı. Kendini ona bırakmamıştı. Bunu şimdi görüyordu.

İçten içe Julian'ı beklemeye devam etmişti. Kalbiniıfdrınliklerinde, gerçek aşka ayırdığı o yerde Julian'm dönmesi için bıraktığı

mum yanıp duruyordu. Bu yüzden Liam'a olan sevgisi cılız ve kırılgan kalmıştı. Dibi görünmeyen mavi suların üstündeki ince bir buz tabakası gibiydi. Julian oradayken, kalbinde o kadar büyük bir yer kaplarken daha fazlası nasıl mümkün olabilirdi ki?

Mikaela o zamanlar bundan pişmanlık duyup duymadığım ya da bunu görebilecek kadar derin düşünüp düşünmediğini bilmiyordu. Bu, hatırlayabileceği türden bir şey değildi. Ancak şimdi pişmanlık duyuyordu ve bu pişmanlık onun kolunu kanadını kırıyordu.

Geçmişi çer çöple dolu, büyük, dolaşık bir balık ağına benziyordu ve Mikaela o karmaşanın içinde incileri bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Şimdi gözlerini her kapattığında, bazen de kapatmadığında hayatına dair bir detay görüyordu. Anılar her yerdeydi; bu küçücük odayı dolduran çiçek buketlerinde, saksı bitkilerinde, pencere kenarına dizilen "geçmiş olsun" kartlarında, hemşirelerin ona her gün ilettiği telefon mesajlarında...

Last Bend'de ait olduğu bir yer bulmuştu.

Asıl üzücü olansa bunu fark

etmediğinden emin olmasıydı. Burada kendini yıllarca bir yabancı gibi hissetmişti. Sayısız bağış

organizasyonunda gönüllü olmasına, binicilik kulübünü organize etmesine, arkadaşlarının evindeki yemek davetlerine katılmasına ve kiliseden sonra herkesle birlikte kokteylini yudumlamasına rağmen hep başka bir yere ait olduğunu düşünmüştü.

Gençliğinden beri taşıdığı çirkin bir çantaydı bu ve Mikaela onu taşımakla o kadar meşguldü ki çantanın içinin boş olduğunu fark etmemişti.

Derin düşüncelere daldığı için kapının çaldığını bile duymadı.

Rosa kapıdaydı. Yaşlı ve yorgun görünüyordu, beyaz saçlarını ilk kez örmemişti. Güzelce ütülediği siyah pantolonunu ve hırmt/ı

kazağını giymişti. Kucağındaysa büyük, kare şeklinde bir albüm vardı.

Mikada doğrulup oturmaya çalıktı. Merhaba demeye bile gerek duymadan, Recuerdo mi vida$ Marna'[3]" dedi usulca. Ro<a dengesini kaybetti, sonra o kocaman kahverengi gözlerini Mikaelaya dikerek kendini toparladı. "Hatırlıyor musun? Her şeyi mi?"

Bret nasıl? Dünden sonra..."

"Bu bir mucize." Rosa tekrar harekete geçip sarsak adımlarla yatağa yaklaştı. Yüzünde nazik bir tebessüm vardı. "İyi. O çok cesur bir çocuk. Tabii Doktor Liam da ona destek oldu."

Mikaela güçlükle yutkundu. "Çocukları hemen görebilir miyim?"

"Bret bugün arazi gezisinde. Sınıfça

Rockport'taki kartalları gözlemlemeye gittiler. Göç dönemiymiş. Jacey'nin de öğlen vakti sunumu var. Yapacağı sunum, notunu etkileyecekmiş."

Mikaela hayal kırıklığına uğrayarak arkasına yaslandı. "Ah, demek hayat devam ediyor?"

"Kısa süreliğine yoklar. Onları öğleden sonra buraya getiririm, olur mu?" Rosa elindeki büyük, deri kaplı albümü Mikaela'ya uzattı. "Bu senin için." Mikaela deriye dokundu. "Muy caro, eh, MamaT[12]"

"Bazen para harcamak güzeldir. [1] [2]

Marketteki arkadaşın Myrtle senin uzun zamandır böyle bir şey istediğini söyledi."

Bu Mikaela'nm hatırlamadığı bir detaydı ama bir aile albümü yapmayı yıllardır istediğini biliyordu. Hiç durmadan ertelediği şeylerden biriydi bu da. "Gracias, Mama. Çok güzel."

"Ah, eskiden bu kadar aptal değildin. Açsana."

Mikaela'nm ağzı açık kaldı. "Aptal? Aptal mı?" Annesi hiç bu şekilde konuşmazdı. "Beyin sarsıntısı geçiren bir insana biraz daha saygı gösteremez misin?"

Rosa omuz silkti. "Lo sietîto[41]. Bu aralar küçük bir çocukla çok fazla vakit geçiriyorum ve beni çok değiştirdi. Dün de bir çizgi filmin süper olduğunu söyledim."

"İşte benim Bretster'ım! Geçen yıl her şey ya 'harika' ya da berbattı. Şimdiyse süper." Mikaela albümün kapağını açtı. İlk sayfada kurutulmuş menekşelerle süslü, buruşuk bir kâğıt vardı. Ortasına Rosa'nın özenli elleriyle Mikaela Conchita Lutıa True Campbell kelimeleri yazılmıştı. Sanki kraliyet soyundan geliyordu. Yavaşça sayfayı çevirdi. Burada da beyaz sayfanın üstünde eski, ucu kıvrılmış, siyah beyaz bir fotoğraf vardı.

Onun ve annesinin fotoğrafıydı bu. Arka plandaysa elma toplayarak geçindikleri zamanlarda yaşadıkları tek odalı, on iki kişilik, tuvaleti çalışmayan baraka vardı. O döneme ait anılar Mikaela'nm kalbine bir camın keskin ve sivri ucu gibi saplanmıştı. O günler ruhunu şekillendirmiş, hayallerine şekil vermişti. Mikaela sanki yeterince hızlı koşarsa gerçeklerden uzaklaşa- bilirmiş gibi bu anılardan hayatı boyunca kaçmıştı. Şimdi kımıldamadan durmuş, geçmişe bakıyordu. Bu fotoğraflara bir çocuk gibi değil, anne gibi bakıyordu. Rosa'nın başka seçeneği yoktu. Yaşadığı yerin dilini bile konuşmakta zorlanan, eğitimsiz.. İspanyol bir kadının başka çaresi yoktu, tek bir şey dışında...

Mikaela annesine baktı. "Ben de aynısını yapardım, anne."

"Ne yapardın?"

"William... Ev... Jacey kollarımda büzüşüp hüzünlü, aç gözlerle bana baksaydı ben de aynı şeyi yapardım."

•41 (İsp.) Üzgünüm, (ç. n.)

Mikaela ilk kez annesinin ağladığını görüyordu. "Ona verdiğim değeri kendime vermiş olmayı çok isterdim ama işlediğim günahın sana

daha iyi imkânlar sunduğunu görünce seviniyorum."

"Bunu şimdiye dek söylemediğim için özür dilerim."

Rosa sabırsızca gözlerini sildi. "Bakmaya devam et."

Mikaela sayfayı çevirdi ve çocukluğundan kalma birkaç fotoğraf gördü.

Sonra düğün fotoğrafı geldi. Julian ve Kayla...

Mikaela'nm nefesi kesildi. Bu fotoğrafı saklamıştı. Hatırladı; onu bir yastık kılıfına koyup dolabının...

"Bunu ben komadayken Liam buldu, değil mi?" diye sordu donuk bir sesle. Rosa hüzünlü bir sesle, "Evet," dedi. Mikaela, hayatına dair böylesine canlı bir görüntünün Liam'a ne kadar acı vermiş olabileceğini hayal bile edemedi. Julian'm kimliğini gizlemişti çünkü hem hiçbir erkek böylesi bir rekabete giremezdi hem de -dürüst olmak gerekirse- gerçek aşk dediği o gizli takıntıdan vazgeçemiyordu. Julian'a duyduğu aşkın yalnızca ona kalmasını istiyordu. Onu Jacey'yle bile paylaşamazdı.

Belki de gerçek duygularım itiraf ederse, Julian'dan sıradan biri ya da ilk kocası gibi bahsederse onu unutmaktan korkuyordu. Julian'ı sevmeme fikri, başa çıkabileceği bir şey değildi. Bu aşk uzunca bir süre onu tanımlayan şey olmuştu.

Mikaela sayfayı yavaşça çevirdi ve şu anda sürdürdüğü hayatın görüntüsü onu büyüledi.

Julian'la evlendiğinde ne kadar genç olduğunu unutmuştu.

İlk başlardaki fotoğraflarda canlıydı, güzel görünüyordu, sürekli

gülümsüyordu. Fakat sayfalar ilerledikçe

Mikaela ne kadar zayıfladığını ve yorgun göründüğünü fark etti.

Fotoğraflarda yalnızca kendisi ve Jacey vardı; yanlarında gülümseyen bir baba yoktu. Sonraki sayfadaysa Julian'm onları almaya gelmesini

beklerken başkaları tarafından çekilen fotoğrafları vardı.

Mikaela iç çekti. "Ah, anne..."

Rosa birkaç sayfa atlayıp Mikaela'mn Liam'la çekildiği ilk fotoğrafa geldi. "Gördün mü?"

"Neyi?"

"Gülümsemeni... Bu fotoğrafta yeniden gülümsüyorsun. Liam'la birlikte çekildiğiniz fotoğrafları bana

yolladığın zaman fark etmiştim bunu." Mikaela'mn içini acı dolu bir hüzün kapladı. "Onu neden sevmedim, anne? Benim sorunum ne?"

"Bu sorunun yanıtını sen biliyorsun." "Hayatımı mahvettim."

Rosa güldü. "Henüz gençsin. Hayatını gerçekten mahvetmen yıllar sürer. Bunu en iyi ben bilirim."

Mikaela ona döndü. "Nasıl telafi edeceğim?"

Rosa'nm tebessümü silindi. "Sana çok iyi bildiğim bir şey daha söyleyeyim: Bir şeyleri gizlediğinde ve sır olarak sakladığında güçlenirler. Hayatına bir bak, Mikita. Gördüğün şey seni çok şaşırtabilir.&

Yirnıi AIttnct Bölüm

Mikaela çocuklannı göreceği anı iple çekiyordu. Rosa gittikten sonra Mike bir saatini fizik terapi uzmanıyla geçirmiş, kibar bir şekilde kaşık tutmayı tekrar öğrenmeye çalışmıştı. Kaşığı yulaf lapasma daldırıp ağzına götürmenin bu kadar zor olacağını nereden bilebilirdi ki? Bir ara içinden

kahvaltı tabağını olduğu gibi duvara fırlatmak gelmişti. Sonra da neden kadınların erkekler gibi sinir krizi geçirmediğini hatırlamıştı: temizliği

kadınlar yaptığı için...

Şimdi neredeyse öğle vaktiydi. Odasının küçük penceresinin önünde durmuş, aşağıdaki otoparkı izliyordu. Dışansı Noel için süslenmişti. Rengârenk ampuller sokak

lambalarının etrafını sarmıştı. Bu parlak ışıkların geceleri otoparkı bile kışa özgü bir harikalar diyarına dönüştüğünü biliyordu.

Tatil döneminin yaklaştığım görmek onu hüzünlendirdi. Aslında tam bir Noel delisiydi. Her yeri çılgınlar gibi süsler, Şahane Hayat ve 34. Cadde'de Mucize filmlerini izlemek için çocuklarıyla birlikte kanepeye yayılırdı. Bu yıl tek hissettiği şeyse o acı veren ve içinde bir boşluk yaratan kaybolmuşluk duygusuydu. Artık nereye ait olduğunu bilmiyordu ve bu kaybolmuşluk hissi nedense Noel'de daha da kötü bir hal almıştı.

Kapı çaldı,

Mikada öyle hızlı döndü ki ayağı tökezledi. Sağ bacağı hâlâ / ayıttı ve hızlı hareketlere uyum sağlayamıyordu. O çirkin muşambadan döşemeye düşmemek için pencere pervazına tutundu.

I iam kapıda duruyordu. Tu ha t görünüyordu ve tereddüt eder gibi bir hali vardı. Uzun, ince bedeni bir yana kaymış, uzun saçları tek gözünü örtmüştü. Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve odaya girdi ama Mikaela'ya fazla yaklaşmadı.

Mikada onun gözlerindeki belirsizliği görebiliyordu; Liam nasıl bir tutum sergileyeceğini bilemiyordu. Ondan gizlediği onca şeyi öğrendikten sonra nasıl bilebilirdi ki? Mikaela kahredici bir pişmanlık duydu. Liam'ı gerçekten çok kırmıştı.

"Merhaba, Liam." Bir şeyler daha söylemek istediyse de nereden başlayacağım bilmiyordu. Onları gitmeleri gereken yere götürecek bir başlangıç var mıydı, onu da bilmiyordu. Liam ona bakarken hâlâ gülümsemiyordu. "Rosa bana hafızanın büyük ölçüde yerine geldiğini söyledi." Mikaela pencere pervazından uzaklaşıp yalpalayarak ona yaklaştı ve güçsüz sağ elini aniden ağrımaya başlayan midesine

bastırdı. "Evet. Hâlâ bazı boşluklar var ama büyük ölçüde geri geldi"

"Harika." Liam'ın sesinde heyecan yoktu. Onun sesine benzemeyen, donuk bir sesle konuşuyordu.

Mikaela ona bakınca göz çevresinde oluşan çizgileri gördü.
Bunlar Mikaeia'nm yaşadığı travmadan sonra ortaya çıkan çizgilerdi.

Sem seviyorum, Liam. Liam'ın bu kelimeleri duyması gerekiyordu. Aslında Mikaela bunu kolayca söyleyebilirdi çünkü onu seviyordu ve her zaman da sevmişti. Fakat bu, tutkudan çok huzur ve arkadaşlık üzerine kurulu bir sevgiydi.

Keşke Julian sevdiği ilk adam olarak kalsaydı. O zaman kalbinde Liam'a da bir yer ayırabilirdi. İnsanlar artık ilk aşklarım kolayca unutuyordu.

Ancak Julian'a olan hisleri bundan çok daha fazlasıydı. Mi- kaela ona olan duygularını hep aşk olarak nitelendirmişti ama şimdi, kocasıyla birlikte burada dururken bu hislerin aslında ne olduğunu anlıyordu: Saplantı. İlk aşk, insanın gözlerini yaşartıp nostaljiye kapılmasına sebep olan tatlı bir şarkıydı. Saplantıysa daha farklıydı; asla güzel bir şeye dönüşemeyecek, karanlık

ve gizli bir ihtiyaçtı. İlk aşk günün birinde sizi bırakıp gidebilirdi, saplantıysa ölene dek gırtlağınıza yapışırdı.

"Seni kırmak istemiyorum, Uam," dedi Mikaela usulca.

Liam gülümsedi. Eski bir asfalt yol kadar yıpranıp incelen o tebessümden hüzün ve yorgunluk okunuyordu. "Artık sana ne söyleyebilirim bilmiyorum, Mike. Suyun altında yürümeye çalışmak gibi bir şey bu."

"Liam..."

Liam elini kaldırdı. "İzin ver, bitireyim. Söylemem gereken bazı şeyler var. Bana biraz daha fazlasını anlatabilirdin.

Anlatmış olsaydın bir şansımız olabilirdi."

Mikaela ona arkasını dönüp sallanarak yatağa doğru ilerledi ve uzanıp örtüsünü yüzüne kadar çekti. Sanki o incecik pamuk ve akrilik karışımı kumaş, onu Liam'm sözlerinin duygusal şiddetinden koruyabilirmiş gibi... "Biliyorum."

Liam'm gözlerini öfke bulutları kaplamışsa da o bulutlar avnı hızla dağılmış, yerini kalbini paramparça eden bir teslimiyet almıştı. "Benim için ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Sana \ etmediğini bile bile seni yıllarca sevdim ve senin de beni sevmeni çılgınca istedim." Liam iç çekti. "Seni seviyorum, Mike. Seni görür görmez sevmiştim..."

Nm tanıdığım için anlatmadım," dc*di Mikada, "l.ın'ın gölge *m*ie hu\ ümentn senin için no anlama geldiğini biliyordum. Julian'ı merak edip durmanı islemedim. Onun kim olduğunu bilmezsen eskiden evli olduğumu daha kolay unutacağını düşünmüştüm. Jacey »S*n de öyle olur sanmıştım, Julian hikâyesinin bir çocuğa da fazla geleceğini düşündüm ve Jacey'nin senin gibi birine ihtiyacı vardı."

Bunları biliyorum, Mike." Liam onun adını bir nefes kadar sessiz bir şekilde söylemişti. "Ben yalnızca şunu anlatmaya çalışıyorum; Daha fazla yalan duymak istemiyorum. Senden tek istediğim bu. . Sen uyurken ben uyandım. Eskiden her şeyin günün birinde değişeceği yanılgısına tutunabiliyordum. İkimiz adına yeterince sevebileceğime inanıyordum ama sevemiyormuşum, değil mi?" Liam, Mikaela'nm yüzüne gözünden yaş getirecek kadar nazikçe dokundu. "Belki de geçmişi benden gizleyerek iyi yaptın. Gerçeklerden habersizken küçük şeyleri görmezden gelebiliyordum. Seni sırlarınla, suskunluğunla, hüznünle baş başa bırakabiliyordum. Ama o suskunluğun bundan sonra beni ne hale getirebileceğini düşünebiliyor musun? Onu mu düşüyor, diye kendime sorup duracağım."

Mikaela yüreğinin paramparça olduğunu hissediyordu ve acısı da o güne dek yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu acının tohumunu kendi elleriyle ekmiş ve yıllar boyunca da saplantısıyla beslemişti.

Liam ona doğru eğildi ve Mikaela'nm yüzünü güçlü, sakin eliyle kavrayıp onu yavaşça öptü. Dudaklarının o şefkatli dokunuşunda sonsuz ve derin bir

aşkın yarattığı kalp sızısı, çaresizlik ve sevinç vardı.

Mikaela düzenli nefesler alıp verebilmek için çabalarken Liam arkasını donup odadan çıktı.

Saat uçtu, Çocukların gelmesine bir saat kalmıştı.

Mikaela yatakta uzanmış, tavanın bir köşesine asılı duran televizyona boş boş bakıyordu. Ekranda o güzelim siyah beyaz renkleriyle Şahane Hayat filmi oynuyordu.

Filmin sonu yaklaşıyordu. Cjeorge Bailey -jimmy Stewart- hayatın onsuz ne anlama geldiğini yeni fark etmiş, istediği ve özlemini duyduğu her şey değişmişti. Şimdi boşluklarından içeri rüzgâr giren o eski eve saldırmış, tırabzanları parçalıyordu.

Mikaela her zamanki gibi ağlıyordu ama George Bailey için değil, kendisi için ağlıyordu. Kasabalılar borçlarım ve birikimlerini korumak için bir bir gelmeye başladığında Mikaela en sevdiği sahnenin bu olduğunu söylemek için yanında gayriihtiyari Liam'ı aradı.

Fakat şimdi ne Liam yanındaydı ne köşede Noel ağacı ne de ağacın altındaki hediyeleri sallayıp içlerindekini tahmin etmeye çalışırken bu filmi milyonlarca kez izlediklerim söyleyerek sızlanan çocuklar vardı.

örtüsünü üzerinden atıp kalktı ve tuvalete gitti. Orada, sıra sıra dizilmiş boş askıların altında ümitsizce bekleyen küçük, kahverengi, deri bir çanta vardı. Mikaela uzandı ve sağ kolu hâlâ kullanamayacağı kadar güçsüz olduğu için sol eliyle çantayı alıp yatağa kadar sürükledi, sonra da yatağının üstüne koydu. Çantanm pirinçten yapılmış küçük kilitlerini açtı ve kapak tık ederek kalktı.

Mikaela parmaklarını kumaşın üstünde gezdirdi. En sevdiği şeyleri böylesine sanatsal bir şekilde düzenleyen de Liam olmalıydı. Siyah, kat kat eteği ve beyaz balıkçı kazağına uygun yeleği, etekle birlikte taktığı gümüş tokalı kemeri, bir çift binici çizmesi, sutyeni ve külodu... Liam onun en sevdiği halka küpeleri bile unutmamıştı; ucunda birer melek olanları... Tabii makyaj malzemeleri, tarağı ve parfümü de oradaydı.

O kocaman soyunma odasına girip belki de hiç açılmayacak bir valizin içine koyacağı kıyafetleri seçmenin Liam'a neler hissettirdiğini düşünmeden

edemiyordu.

Kendisi olsa o odadan bir an önce çıkmak için dolaptan eline geçeni alır, uyumsuz kıyafetleri kahverengi bir kese kâğıdının içine tıkıştırırdı.

Fakat Liam öyle değildi. Ne kadar acı çekerse çeksin orada durup beklemiş, düşünmüş, seçmiş, dokunmuştu.

Mikaela yeterince dikkatli bir şekilde bakarsa balıkçı kazağın üstünde küçük gözyaşı izlerini görebileceğini düşündü. O uyduruk hastane önlüğünü çıkarıp

Kristin Hannah

pembe sandalyenin üstüne bıraktı. Tek başına giyinmesi zordu; sağ eli neredeyse hiç işe yaramıyordu ama Mikaela devam etti. İşi bitene kadar kıyafetlerini çekiştirip kafasından geçirdi, düğmelerini ilikledi.

Sonra banyoya gidip saçını geriye doğru taradı. Sol eliyle makyaj yapması mümkün olmadığı için yanaklarını çimdikleyerek renk verdi.

Nereye gittiğini bilmeden koridorda yürüdü. Hastanenin şapeline geldiğindeyse amacının en başından beri buraya gelmek olduğunu fark etti. Formika sunağın önünde diz çöküp pirinçten yapılmış haça baktı. Sonra

gözlerini kapatıp Aziz Michael'm sunağını düşündü.

"Lütfen Tanrım, bana yardım et. Bana doğru yolu göster."

Başta karanlıktan başka bir şey yoktu. Sonra küçük, sarı, göz alıa gün ışığı ortaya çıktı ve Mikaela çok uzaktan geldiğini düşündüğü sesler duydu; bir çocuğun tiz kahkahası ve onunla usulca konuşan bir adamın sesi...

Kendini bir cenazede gördü. Tabutun başında yas tutanlardan uzakta, bir köşede duruyordu. Bu lan'm cenazesiydi. Gaydadan yükselen melankolik sesler o soğuk kış havasına hâkim olmuştu.

Liam dönüp onu gördü ve Mikaela da onu neredeyse hiç tanımıyor olmasına rağmen onun yanına gitti. Liam'ın elini tutup onunla arabaya kadar yürüdü. Tek kelime etmediler. Liam limuzine bindi ve Mikaela onun gidişini izledi.

Sonra görüntüler değişip yavaş yavaş gözden kayboldu. Ardından zaman ya da yer olarak birbirinden bağımsız anılar, hayata dair sıradan anlar birbiri ardına aklına üşüştü. Geçen yılki Tex-Mex dans partisinde LiamTa dans etmeleri... O bulaşıkları durulurken Liam'ın

kurulaması... Liam'ın onu "eşsiz"

dedikleri o kırmızı, döküntü kamyonetle tohum dükkânına götürmesi...

Mikaela, Liam'la evliliğini hatırlıyordu ama onu ilk kez gerçekten hissediyordu. Gözlerini açmaya korkuyordu. "Daha fazla..." diye yalvardı, "bana daha fazlasını göster."

Gece yarısı ayini... Geçen yıl... Ön sıradalardı ve dördü de en güzel pazar kıyafetlerini giymişti. Bret'in saçı hâlâ ıslaktı ve tören boyunca yanağına akan damlaları silmişti. Noel arifesinde bile ona zorla duş aldırdıklarını hatırlayınca gülümsedi. Bret son ana kadar duşa girmediği için kiliseye ıslak saçlarla gitmek zorunda kalmıştı.

Mikaela tıpkı bir ip gibi birbirlerine düğümlenmiş halleriyle dördünü net bir şekilde görebiliyordu. Birbirlerine güç veriyorlardı.

Yavaşça gözlerini açtı. Haç gözlerinin önünde bulandı ve sunağın üstündeki ipek çiçekler belli belirsiz renklere büründü. Mikaela sol elindeki alyansa baktı.

"Liam'ın kalbini kırdım," diye mırıldandı. Bunu kendine mi yoksa Tann'ya mı söylemişti, bilmiyordu. Tek bildiği, yıllar boyunca ona verdiği acının ve şu anda neden olduğu ızdırabın dayanılmaz olduğuydu.

Tekrar gözlerini kapatıp başını eğdi. Her biri iliklerine kavlar işlediği için bu kez anıları hatırlamak istemese de buna engel olanu-

yordu. O ve Liam hastanede bekleme odasındaydılar. Bret ameliyat oluyordu. Doktorlar protezden vidalardan Bret in yumruğunu bir daha

sıkamayabileceğinden bahsediyorlardı.

O ve Liam birbirinden uzakta durmuşlardı. Liam pencerenin önündeydi. Mikaela ise koltukta oturuyordu. Korkuları öylesine derindi ki duvarlar ve mobilyalar simsiyah görünüyordu. Mikaela kocasını, ondan çok az beklentisi olan bu eşsiz ve sevgi dolu adamı rahatlatmanın bir yolunu arıyordu. Yavaşça oturduğu yerden kalkıp onun yanına gitti. Omzuna dokunduğunda her an dağılabilirmiş gibi hissetti. Liam ona dönüp, Gitmesine izin vermemeliydim, dedi. Mikalela ona sımsıkı sarıldı. Senin hatan değildi... Ağzından başka bir şey çıkmamıştı Mikalea'nın tanıdığı en güçlü adam, bu sade sözlerin ardından başını onun boy nuna yaslayıp çocuklar gibi ağ lamaya başladı.

Mikaela sankı başka bir kadının gözüyle çok ama çok uzaklardan şu ana bakıyordu. Uzaktan baktığında ne gördüğünü kesinlikle biliyordu: Aşk... Saf ve basit bir şekilde aşk...

Gördün mü? Aşkın ne olduğunu biliyormuşsun, Mikalela.

Bu sözleri kilise çanının sesi kadar net bir şekilde duymuştu. Gözlerini açıp etrafına bakındı ama kimse yoktu.

Hafifçe gülümsedi. Sonunda, anca yıl dua ettikten sonra Bakire Meryem onunla konuşmuştu.

Sesi şaşırtıcı bir şekilde Rosa'nın sesine benziyordu.

Yirm i Yedinci Bö lüm

Kapı çaldığında Mikaela odasına dönmüş volta atıyordu. Ansızın gerilmişti. Herkesi o kadar çok kırmıştı ki... Ailesi tarafından affedilmemekten

korkuyordu. Pencereden uzaklaşıp—yatağın yanında beklemeye başladı. Sağ

eliyle yatağın parmaklığını kavradı. Artık parmaklarım daha rahat oynatabildiğim o kaygılı ruh haliyle fark edememişti.

Kapı açıldı ve en az Mikalela kadar gergin görünen Jacey göründü. Mikaela aksayarak kızının yanına gitti ve güçsüz sağ eliyle uzanıp yanağına dokundu. "Merhaba Jacey"

Özür dilerim, anne. Sana bağırmamalıydım."

"Ah bebeğim..." Mikaela güçlükle yutkundu "Duygularından—ötürü özür dileme." Mikada ona yaklaştı. "Hafızasında hala bazı boşluklar var. Okuldaki ilk gününü ya da ilk dişini ne sanan

düşürdüğünü hatırlamıyorum.

Karmakarışık zihnimin içinde bu detayları bulmaya çalışsam da olmuyor. Ama seni sevdiğimi hatırlıyorum. Seni canımdan çok seviyorum ve sizi nasıl bu üzdüğüme inanamıyorum."

"Ne hatırlıyorum, biliyor musun? Kız kıza yaptığımız son gezide Seattle'daki Guild 45 sinemasına gidip Rüzgâr Gibi Geçti filmini izlediğimizi... Karanlıkta oturup elini tuttuğumu hatırlıyorum." Derin bir nefes aldı. Zaman kazanmaya çalıştığını, Jacey'nin bunları dinlemeye gelmediğini ve onun da bunları anlatmasına gerek olmadığını biliyordu. "Canlis'te yemek yediğimiz günü hatırlıyor musun? Noel gemileri Washington Gölü'ndeydi. Son yıllarda sana Julian'dan bahsetmek istediğim birkaç andan biriydi."

Jacey ikna olmamıştı; biraz ürkek, biraz kızgın, bir parça da üzgün bir ifadeyle ona baktı. Mikaela kızının yüzünü yıllardır öyle dikkatli bir şekilde incelemişti ki en ufak bir duygunun bile gözünden kaçması mümkün değildi. "Neden bana söylemedin?" diye sordu Jacey.

Mikaela bu soruyu zihninin içinde defalarca yanıtlamasına rağmen hâlâ emin değildi. Şimdi, bütün yaşananlara rağmen Jacey'ye gerçeklerin

tamamanı anlatmak istemiyordu.

"Daha fazla yalan istemiyorum, anne," dedi Jacey.

"Biliyorum, tatlım. Ama seni kırmak istemiyordum. O yüzden yalan söyledim."

"Bana her şeyi anlat."

"Julian'ı çok sevmiştim. Onunla evlenip Kaliforniya'ya taşındığımda başka birine dönüşmüştüm. Geçmişi olmayan, Kayla True adında bir kadındım. Hep böyle bir şey olsun istemiştim. Büyükannen Julian'm bana uygun olmadığını anlatmaya çalışmıştı ama ben onu dinlemedim. Onu çok seviyordum. "Holly wood'da kendimi kaybetmiştim. Artık o İspanyol asıllı, fakir kız değildim, başka biriydim, bendim. Utanç duyduğum pek çok şey yaptım." Gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi. "Sonra hamile kaldım ve sen beni kendime getirdin. Artık kendim için ne istediğimi bilemesem de senin için ne istediğimi biliyordum. Sana

nasıl bir dünya vermek istediğimi biliyordum. Ve Julian... Julian baba olmaya hazır değildi."

Jacey'nin gözleri dolmuştu. "Beni istemedi."

Mikaela derin bir nefes aldı. Devam etmekten başka şansı yoktu. "Evet." Jacey'nin elini tutup sıktı. "Ama ben seni istedim ve sana benim tadamadığım çocukluğu tattırmak istedim. Bu nedenle de Julian'dan ayrıldım."

"Ama onu seviyordun."

"Evet."

Bir damla gözyaşı Jacey'nin yanağına süzüldü ve Mikaela onu silmemek için kendini zor tuttu. Bazı gözyaşları akmalıydı; akmak zorundaydı. Bu da Mikaela'nın, hayatı boyunca göremediği birçok gerçekten biriydi.

"Neyi hatırladım, biliyor musun?" dedi Jacey tatlı, titrek bir sesle. "Küçükken sana babamı sorardım. Ne zaman sorsam ağlardın, ta ki ben

sormaktan vazgeçene kadar... Hayatını mahvettim, değil mi?" "Hayır. Sakın böyle söyleme." Mikaela kızının elini öyle çok sıktı ki o incecik kemiklerin yerlerinden oynadığını hissetti. "Hayatımı kendi ellerimle mahvettim... bir süre. Ama sonra Liam'la tanıştım ve kendimi yeniden buldum. Sana ve Liam'a karşı dürüst olmadığımı biliyorum ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Biz bir aileyiz ve bunu unutmamalıyız. Bu zor günlerin üstesinden geleceğiz."

"Eve dönecek misin?"

Ev... O kelime bir hatırayı öyle net bir şekilde gün yüzüne çıkarmıştı ki Mikaela onu bastırıp çerçeveletebilirdi.

Piyanonun başında oturan Liam'm üstünde şortu ve geçen ytlki doktorlar toplantısından aldığı saçma tişört vardı. Tişörtün üstünde$

"VIAGRA 'YLA BEKLENTİLERİNİ

YÜKSEK TUT!" yazıyordu. Pi-

yancımı siyah yüzeyinde iki şarap kadehi duruyordu zv Liam onun en st'i'iiigi şarh olan A Time for Us[3] şarkısını çalıyordu. Mikaela arkasından yaklaşıp Liarnın omzuna dokundu. "Selam, piyanist. Katım yatağa götür yoksa şansım kaybedersin."

Liam dönüp ona gülümsedi ve Mikaela bu zamana dek değerini bilmediği aşkı, sıcaklığı ve arzuyu gördü.

Mikaela güldü. Bunun uygunsuz bir tepki olduğunun farkındaydı ama kendini tutamamıştı. İçinde öylesine derin, öylesine sersemletici bir sevinç vardı ki yere bakıp yüzdüğünü görse

3 <İng.» Bı/ını zamanımız, (ç. n.)

şaşırmayacaktı. "Buraya gel, Jacey." Kızma sarılmak için kollarını açtı. Mikaela kızma kenetlendi. Tanrım, bu ona kendini ne kadar da iyi hissettirmişti. "Ah, anne... Seni çok özledim. Korkuyordum..."

"Hişşşt, biliyorum." Mikaela kızının saçlarını okşadı. "Biliyorum, bebeğim..." O anı, kızının saçlarının kokusuna, gözyaşlarının ıslaklığına sarılı olarak gelmiş, Mikaela aynı anda hem gülüp hem ağlamaya başlamıştı. "Ah, işte! Okuldaki ilk gününü hatırladım. Siyah, kadife bir tulum giymiştin ve elinde

Fraggle Rock [3] baskılı bir beslenme çantası vardı. Bensiz otobüse binmediğin için ben de seninle birlikte gelmiştim. Oradaki tek anne bendim."

Jacey[7] geri çekilip annesine gülümsedi. "Seni seviyorum, anne."

"Ah, Jace... Ben de seni seviyorum ve her şey için özür dilerim."

O anda kapı açıldı ve Bret'le Rosa kapıda göründü. Rosa omuz silkti. "Jacey'nin içeride yeterince kaldığını düşündük." Mikaela, Jacey[7]'nin ıslak yanağına bir öpücük kondurup geri çekildi.

Bret kımıldamadan duruyordu. Kollarını iki yanına sarkıtmış, küçük ellerini yumruk şeklinde sıkmıştı. Dudakları titriyordu ve gözlerinde korku vardı. Bret bu korkuyu ve güvensizliği yeni öğrenmişti. Oysaki Mikaela'nm büyüttüğü çocuk korkusuzdu; böyle tereddüt eden bir çocuk değildi.

Mikaela zayıf tebessümünün küçük oğlunu daha da korkuttuğunu fark etti çünkü her zamanki tebessümlerine benzemiyordu.

Ağlamaya başladı, kendine engel olamıyordu. Oğlunun önünde diz çöküp kollarını iki yana açtı. "En sevdiğim oğlum neredeymiş?"

Bret, "Anneciğim!" diye haykırdı ve kendini Mikaela'nm kollarına öyle hızlı bir şekilde attı ki ikisi birden geriye doğru tökezledi.

Mikaela o çirkin muşamba zemine oturup ikisi de nefessiz kalana kadar oğluna sarıldı.

Oğlunun o küçük, pembe kulağına, "Seni seviyorum, Bretster," diye fısıldarken Bret de yüzünü annesinin boynuna gömdü. Oğlu çatlayan

sesiyle, "Ben de seni seviyorum, anneciğim," diye mırıldandığında Mikaela duyduklarından çok daha fazlasını hissetmişti.

Sonunda ayrılıp beceriksizce doğrulmaya çalıştılar. Mikaela'nm güçsüz sağ bacağı öyle kötü titriyordu ki ayağa kalkamıyordu. Bret'in elini bırakamadan dizlerinin üstünde kaldı.

Bret onlarla birlikte ağlamaya başlayan Rosa'ya baktı.

Mikaela burnunu çekti. "Bunca suyu KaliforniyalIlara satamamamız ne acı..." Bret kıkırdadı; Mikaela saçmasapan bir filme ağladığında babası da hep böyle derdi.

Mikaela oğluna gülümsedi. "Hayatında ne gibi yenilikler var bakalım?"

"Sally May Randle bana âşık. Biraz kötü

kokuyor ama fena sayılmaz."

Duyduklarının sıradanlığı karşısında sersemleyip içi aniden umutla dolan Mikaela güldü. Belki zamanla ana yolu bulup ormanın karanlığından çıkabilirlerdi. "Baban nerede?" diye sordu Bret'e.

Fakat Bret dudağını ısırdı ve karşılık vermedi.

Rosa, Mikaela ya baktı. "Gelmedi." "Evde/' dedi Bret. "Sanırım onu hatırlayamadığın için üzgün."

Mikaela yatağın parmaklıklarından güç alıp ayağa kalktı ve Rosa'ya baktı. "Çocukları eve götür, anne. Hastaneden çıkış işlerimi yaptıktan sonra sizinle evde

görüşürüz."

Rosa kaşlarını çattı. "Doktor dedi ki..." "Umurumda bile değil." Mikaela daha fazlasını söyleyecekti ama vazgeçti. "Lütfen, anne, onları eve götür. Ben de geleceğim."

Rosa güçlükle yutkundu. "Ne

yapacaksın, Mikita?"

"Lütfen, anne..."

Rosa iç çekti. "Pekâlâ. Ama ön kapılardan uzak dur, Mikalea. Muhabirler seni bekliyor."

Jacey, Mikaela'ya yaklaştı. "Senden ayrılmak istemiyorum, anne."

"Artık korkacak bir şey yok, tatlım." "Söz mü?"

Mikaela ona gülümsedi. "Söz."

Onlar gittikten sonra Mikaela hastaneden çıkış işlemlerini yaptırmakla bile uğraşmadı. Evrak işleri için yarın yeterince vakti olacaktı. Bir taksi çağırıp sehpalarla pencere pervazlarındaki fotoğrafları dikkatlice topladı. Ona bugünleri hatırlatması için son anda hastane önlüğünü de katlayıp nazikçe valizdeki eşyalarının üstüne yerleştirdi. En küçük bir detayı bile unutmak istemiyordu. Komaya girmek aslında hayatını kurtarmıştı. Ama keşke daha erken uyansaydı. Artık bunu biliyordu.

İnsanın eline bazı fırsatlar geçer,

sonra da kaybolurdu. Onları kaçırırsanız hayatınızın geri kalanını yapayalnız bir şekilde, çoktan yanınızdan gelip geçen fırsatları bekleyerek geçirmek zorunda kalırdınız.

Mikaela bir aydan uzun bir süre komada kalmıştı. Gerçekteyse hayatının son on beş yılını uykuda geçirmişti.

Biri kapıyı çaldı.

Mikaela kalbi küt küt atarken olduğu yerde donup kaldı. Gözleri topladığı eşyalarına ve boş sehpalara kaydı. Lütfen hemişelerden biri olmasın...

Julian sanki oraya aitmişçesine içeriye giriverdi. "Bu sabah hapşırmaya

başladım. Sanırım bu gelişmemiş kasabaya alerjim var." Sonra sırıttı. "Ana caddedeki eğlenceyi görmelisin.
Yetişkin adamlar ortalıkta kocaayak

kostümleriyle geziniyor."

Buzlu Günler Festivali... Mikaela bunu tamamen unutmuştu.

Başka zaman olsa Liam da Mikaelanın dikmek için çılgıncasına çaba harcadığı kocaayak kostümlerinden birini giyerdi. Her yıl itibarının yerle bir olduğundan şikâyet eder, yine de bağış yapma rekabetine girerdi.

"Kayla?"

Mikaela aksayarak Julian'm yanına geldi. Ona dokunacak kadar yaklaştığında durdu. Sonunda onu görmüştü; efsaneyi değil, Julian'm gerçek halini. Hâlâ inanılmaz derecede yakışıklıydı. Onun büyüsünü taşıyabilecek genişlikte olmayan karanlık gökyüzündeki göz alıcı bir yıldız gibiydi. Fakat Mikaela bu görüntünün ötesine baktığında bunca zamandır orada var olan, onu yerle bir eden ve parçalarına ayıran şeyi gördü. Gümüşle alüminyum folyo arasındaki farkı anlayabilmek için Liam'la Julian'm yan yana durmasına gerek yoktu.

"Ah, Julian..." Mikaela onun adını koca bir ömrün pişmanlığım taşıyan tatlı, şefkatli bir sesle söylemişti.

Bana Kn le bakman hoşuma gitmedi."

I IK'ttr gitmez. Son, sana yalnızca bakılmasından hoşlanırsın; iyinin görülmesinden değil." Mikanla bunun doğru olduğunu fark etti Ittlian ınki bir sihirbazın hayatıydı; perdenin arkasında no olduğunu yalnızca tok bir kişinin görebildiği bir göz yanılsamasından \o ol çabukluğundan ibaretti.

"kavla, son zamanlarda düşünmek için çok vaktim oldtı vo seni ne kadar özlediğimi fark ettim."

"Ah. lulos..." Mikaola iç çekti. Bu gereksiz anı yaşamak için hayatından o kadar ödün verdiğine üzülmüştü. Birlikte gün batınıma doğru vol

alabilirlerdi. Bunu bir kez denedikleri aklından çıkmıştı. Sahip oldukları her şeyin küle döndüğü, parlak ve sıcak bir yere gitmişlerdi.

Julian ona Mikaela'nın milyonlarca defa gördüğü o tebessümle karşılık verdi. Ayaklarını yerden kesen, kalbinin küt küt atmasına sebep olan tebessümdü bu. "Senin de beni özlediğini biliyorum." Fakat Mikaela'nın bakışlarını görünce Julian'm gülümsemesi kayboldu. Alışılmadık bir güvensizlikle, "Ne oldu?" diye sordu.

Sonunda büyüdüğünüzü, gerçek aşkın havai fişeklerin aydınlattığı göhvü/ ünün altında tutkulu bir sevişmeyle geçen bir gece değil ağrılarınızı dindirmek için kocanızın size bir bardak su, iki aspirin ve bir sıcak su torbası getirdiği sıradan bir pazar sabahı olduğunu bövle bir adama nasıl anlatırdınız?

Mikaela ona bakarak. "Eskiden bir rüya görürdüm," diye söze başladı. ' Seni terk ettikten hemen sonra görmeye başladım. Yıllar içinde çok az değişime uğradı ama taşıdığı anlam hep aynıydı. Rinamda bembeyaz saçları olan, yaşlı bir kadındım. Çocuklarım büyümüş, evden ayrılıp kendi yuvalarını kurmuştu. Liam ise ölmüştü; yıllar önce ölmüştü.

"Kendimi pembe kumlarla dolu bir plajda görüyordum. Arkamda beyaz bir kulübe vardı ve orası benim tek başına yaşadığım evdi. Günlerimi şezlongda oturarak geçiriyordum. Günün birinde başımı kaldırdım ve yaşlı bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. O şendin, Jules. O anda seni elli yıldır beklemekte olduğumu fark ediyordum. Bana benim için her şeyden vazgeçtiğini söylüyordun. Bana artık Julian True olmadığını, sıradan biri, adını bana hiç söylemediğin bir adam olduğunu anlatıyordun."

"Mel," diye karşılık verdi Julian. "Adım

Üçüncü Melvin Atvvood Coddington." Julian bu ana dair her şey komikmiş gibi gülümsemeye çalıştı. "Bir İngilizin bu kadar iyi bir iş çıkaracağını kim tahmin edebilirdi?"

Mikaela onun yüzüne dokundu. "Bence sen Melvin olmalıydın."

"Ne demek istiyorsun?

"Dün gece aynı rüyayı tekrar gördüm. Ama artık plajda tek başıma değildim. Liam'la birlikte oturmuş, deniz kenarında oyun oynayan torunlarımızı izliyorduk." Julian'a baktı. "Onu hayal edemeyeceğin kadar çok seviyorum, Julian ve bunu ona söylemek için geç kalmamış olmayı umuyorum."

"O da seni seviyor, Kayla."

Mikaela asla olmayacak bir şeyi beklerken olabilecekleri, kaybettiği şeyleri düşündü. "Kayla diye biri yok, Jules. Hiçbir zaman da olmadı. Sen de Melvin olmadın."

Julian'ı sesi boğuktu. "Veda ediyor gibisin."

"Ah, Jules... Biz yıllar, yıllar önce vedalaştık zaten. Ama ancak şimdi senden tam anlamıyla ayrılabiliyorum." Mikaela onun yanağını okşayıp parmaklarını bir süre orada tuttuktan sonra elini yavaşça çekip kapıya yöneldi.

Dur! öylece çıkıp gidemezsin. Basın dışarıda seni bekliyor. Bir basın açıklaması yapıp seni arka kapıdan çıkaracağım ve seni..." lıılian duraksayıp usulca, "eve götüreceğim," dedi.

Mikaela ona döndü. "Onlara ne diyeceksin?"

Julian'ın yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Bu hikâyenin bittiğini ve Uyuyan Güzel'in kendi prensini bulduğunu. Belki bir süre peşine takılırlar..."

Mikaela gülümsedi. "Ve görkemli dünyamı su yüzüne mi çıkarırlar? On dakika sonra kasabalı bir doktorun karısının sıradan yaşamının ön sayfada yer alamayacak kadar önemsiz bir haber olduğunu göreceklerdir."

"Ben limuzinle arka tarafa gidip seni oradan alırım." Julian ona son kez bakıp odadan çıktı.

Mikaela valizini alıp dolaba saklamaya karar verdi. Valiz ona ağır gelmişti, üstelik dikkatleri üzerine çekmekten başka işe yaramazdı. Taksiyi

arayıp iptal etti ve elini kolunu sallayarak odadan çıktı. Hastane koridorlarından ağır adımlarla geçerken başı öne eğikti ve duvara sürtünerek yürüyordu.

Kapıyı açtığında ilk fark ettiği Noel'in o yemyeşil kokusu oldu. Yeşil çam iğneleri ve taze kar... Birkaç yıldızın doldurduğu koyu leylak rengi gökyüzü Mikaela'ya kendini küçücük hissettirmişti. Gülümsedi. Gökyüzünden de bunu beklerdi. Hayatı boyunca geceleri dışarı çıkıp o kadifemsi karanlığın altında beklemişti. Orası onun sığmağıydı, Tanrısının gerçek eviydi ve kendini ona hiç unutturmazdı.

Mikaela kendini küçücük hissetmekten memnundu çünkü onu Julian'a götüren, kendini büyük hissetme arzusuydu. Limuzin geldi, kapı açıldı ve Mikaela araca bindi.

Yirnı i Sekiz in ci B ö lüm

Limuzin saatte on beş kilometre hız sınırını aşmadan kasabaya doğru ilerledi. Sokaklar insan doluydu. Nefeslerinin oluşturduğu gri bulutların arasında geziniyor, BUZLU GÜNLER FESTİVALİNE HOŞ GELDİNİZ yazan afişlerin altından geçiyorlardı.

Mikaela ona hiç bakmasa da Julian gözlerini Mikaela'dan alamıyordu.

Mikaela şoförü kasabadan çıkarıp ağaçların ev sayısının bin katı olduğu arka yollardan birine yönlendirdi. Araç yoluna girip üzerinde ANGEL ŞELALESİ ÇİFTLİĞİ yazan kemerin altından geçtiler.

Her iki tarafı da beyaz, uçsuz bucaksız bir örtüyle kaplanmış olan alan, dört katlı parmaklıklarla çevrelenmişti. Çok büyük, yaşlı bir ağacın altında duran atlar arkalarını rüzgâra dönmüştü.

Mikaela buğulu pencereden dışarı bakarak, "Merhaba, yavrularım," diye mırıldandı. "Sizi özledim."

Sonunda ev göründü. Sivri tepeli, kapkara dağlan ardına alan, çok güzel, ahşap bir evdi. Beyaz, buzlu Noel ışıkları saçaklardan sarkıyor, evin bir prensesin sarayı gibi görünmesini sağlnordu

Araba evin önüne gelince durdu ve Julian'ın, adını bir türlü aklında tutamadığı şoför hemen kapılarını açtı. Mikaela araçtan inerken genç adama, "Teşekkürler," dedi.

Julian o basit kelimeyi şoföre haftalardır bir kez olsun söylemediğini fark etti. Arabadan inip Mikaela'nm yanında durdu ve ürperdiğini görünce kolunu onun omzuna attı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi evi kastederek.

Julian ona baktı; yalnızca ona. "Gördüğüm en güzel şey."

Şoför tekrar araca binip kapıyı kapatarak onları yalnız bıraktı.

Mikaela ona döndü. "Benimle birlikte içeri gel, Jules. Kızınla tanış."

Julian onun gözlerindeki hüznü gördü ve Mikaela'nm henüz söylenmemiş sözleri zaten bildiğini fark etti. Yine de her zamanki gibi Julian'ın elinden geleni yapmasını bekliyordu. Bu özelliğinin onun en sevdiği yanlarından biri olduğunu şimdi anlıyordu. Bütün dünyada yalnızca Mikaela ondan farklı bir adam olmasını istemişti.

Julian onu yine kırmak, ona acı dolu gerçekleri hatırlatmak istemiyordu. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Ah, Julian..." Mikaela onun adını, birbirlerine o zamana dek verdikleri öpücüklerden çok daha samimi, anlamlı ve hayal kırıklığıyla dolu bir sesle söylemişti.

"O kapıdan içeri girmem yalandan başka bir şey olmayacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sana yaptıklarımı Jacey'ye de yapmak istemiyorum."

Mikaela ona bakıp gülümsemeye çalıştı. O güzel gözlerdeki tatlı farkmdalık, Julian'ın yüreğini parçaladı. "Beni her zaman seveceğini söyle bana," diye mırıldandı.

Kavla onun yanağına dokundu. Dokunuşu bu soğuk havada âdeta tenini yakan bir mühür gibiydi. "Eski halimizi her zaman seveceğim."

Julian onun sorusuyla Mikaela'nm yanıtı arasındaki farkı hem hissetmiş hem de duymuştu. Bu kez onu sonsuza dek çok özleyeceğinden adı gibi emindi. Hayranları ondan sıkıldığında ve kadınlar artık peşini bıraktığında Julian ıssız evinin bir köşesindeki deri koltuğuna oturup bir zamanlar onu gerçekten seven bu kadını düşünecekti. Mikaela'nm sol eline uzandı. O sade, altın halka limuzinin farlarının altında ışıldıyordu. "Sana verdiğim yüzüğü saklıyor musun?"

"Elbette."

"Onu Jacey'ye ver ve ona de ki..."

"Evet, Jules?"

"Ona dışarıda bir yerlerde farklı biri olabilmeyi çok isteyen bir adamın olduğunu söyle."

"Öyleyse değiş, Jules. Benimle birlikte içeri gel. Liam'm sana kapısını açacağını biliyorsun."

"Sorun Liam değil. Ben isterdim ki..." Julian sözlerini tamamlayamadı.

"Ne isterdin?"

Bir yerlerde rüzgârın etkisiyle bir dal çatırdadı. Çıkan ses, korkunç bir şekilde Julian'm kırılan kalbinin sesine benziyordu. "Seni onun sevdiği gibi sevebilmeyi isterdim."

Julian karşılık beklemeden onu kollarının arasına alıp son kez öptü. "Hoşça kal, Mikaela."

Mikaela ona arkasını dönüp karlı yolda aksayarak yürüdü. Son kez durup ona baktı. "Güle güle, Julian True." Mikaela bu sözleri o kadar alçak sesle söylenmişti ki Julian belki de Mikaela'nm konuşmadığını, ona öyle geldiğini düşündü.

Ev yeşil yaprak, elmalı turta, mum ve yeni yakılmış ateş kokusuyla doluydu. Mikaela kapıda duraksayıp evinin onu

keyifle karşılayan

o tatlı kokusunu içine çekti. Annesinin mutfakta tek başına tezgâhı sildiğini görebiliyordu. Rosa aniden başını kaldırdı. Mikaela parmağını dudaklarına götürüp sessizce ilerledi ve oturma odasını geçtiğinde piyanonun başında oturan Liam'ı gördü. Geçen yılki kocaayak kostümü de ayaklarının dibine yığılmıştı.

Mike annesine, "Çocuklar nerede?" diye fısıldadı.

Rosa üst katı işaret etti. "Senin için odalarını temizliyorlar."

Mike başını salladı. Çocukların odalarının nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu. Bret'in, masasmın üstüne sayısız çiklet ambalajı yığdığından emindi. Rosa'yı kremalı bisküvi ve kraker almaya ikna ettiğine de hiç şüphe yoktu. "Onları birkaç dakikalığına oyalar mısın?"

"Elbette." Rosa ona sırtını döndü.

Mikaela annesinin koluna dokundu. "Teşekkürler, anne. Her şey için..."

"Bir şey değil, tatlım." Rosa yüzünde küçük bir tebessümle mutfaktan çıkıp üst kata koşturdu.

Mikaela derin bir nefes aldı. Liam'm piyanonun başında durup

odaklanamadığını görmek onu üzmüştü. Liam'm müziğini özlemişti. O müziğin onun bir parçası olduğunu şu ana dek fark edememişti. Hayatındaki her ana ve her hatıraya kocasının kalbinden yükselen bir müzik eşlik ediyordu. Parmaklarının ucunda oturma odasına yürüdü. Bir köşede duran parlak Noel ağacının üzerindeki binlerce ışık, karanlık pencereye yansıyordu. İlk kez ağacı o seçmemiş, süsleri o yerleştirmemişti. Ailesinin bir şekilde hayatına devam etmiş olması nedense onu hüzünlendirmişti.

Liam'm tam arkasına geldiğinde durup gözlerini kapattı. Lütfen, Tanrım, çok geç kalmış olmayayım.

"Liam?"

Liam öyle hızlı bir şekilde arkasına döndü ki dizini piyanoya çarptı. Mikaela yı gördüğünde kaşlannı çatıp elini saçlarının arasında gezdirdi. Tuhaf ve belirsiz bir ifadeyle, "Hastanede olmalıydın." dedi.

"Bana geç kalmadığımı söyle."

Liam'ın kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Mikaela onun yanma oturup elini Liam'ın koluna uzattı. Ona dokunmak istiyordu ama daha ileriye gitmekten korkuyordu. "Keşke daha zeki olsaydım. Şu anda bazı kelimelere ihtiyacım var ve ben onları bulamıyorum. On iki yıl boyunca olmak

istediğim kadını sevdin. Bazen sana bakar, özellikle de çocuklarla ilgilendiğin zamanlarda acı çekerdim. Hak ettiğin kadın olabilmeyi isterdim. Ama

olamadım..."

Liam onun saçlarını okşarken Mikaela onun dokunuşlarının nefes alıp vermek kadar narin olduğunu biliyordu. "Bunu biliyorum, Mike. Ama..."

"Seni seviyorum." Mikaela sesinin,

çaresizliğini gösterecek şekilde tiz ve ince çıkmasıyla irkildi.

Liam elini çekti. "Mike, lütfen..."

Mikaela bu kez daha tatlı bir sesle, "Seni seviyorum," dedi. "Seninle yaşlanmak istiyorum, Liam Campbell. Verandamıza oturup limonatamızı yudumlarken çocuklarımızın büyüdüğünü, hav a ta atılıp kendi ailelerini kurmalarını izlemek istiyorum. Hepimiz için bayram yemekleri hazırlamak ve torunlarımızın y ürüyüp konuştuğunu, kollarımızda uykuya daldıklarını izlemek istiyorum. Mikaela ona baktı.

Bunca yıldır topladığı aşk kırıntılarım ve parçalarını ilk koz Liam'ın gözlerinde görmüştü. Yağmur suyu kadar sat ve tonuz olan aşk, anılar kadar da karmaşıktı. Her şev. en zor anLu mda yanından ayrılmayan, ona anlatmadığı

detay 1ar, ona karşı hisset-

ııodigi duygular yüzünden kalbini binlerce defa kırdığı bu nazik \e güçtü adam içindi.

Liam usulca, "Peki ya julian?" diye sordu. Sevdiği adamın adı ilk kez Mikaela'nın göğüs kafesine çarpıp parçalara ayrılmıştı. En ufak bir parçası bile kalbine ulaşmamıştı. "O her zaman benim bir parçam olacak ama artık onu ait olduğu yere, yani geçmişe koyabilirim. O benim gerçek olmayan bir dünyada büyük zorluklar atlattığım asi gençliğimin bir parçası/' Mikaela, Liam'ın yanağını okşadı. Bu çok yumuşak ve narin bir dokunuştu. Daha fazlasına cesaret edemiyordu. "Jules'a karşı hissettiklerim

gerçekti, bunu inkâr edemem. Artık ne kendime ne sana ne de çocuklara yalan söyleyeceğim. Julian True'yu sevdim. Ama bu, zaman sınavından geçemeyen, çok kırılgan bir aşktı. Kırıldığı zaman onu bırakmadım. Parçaları bir arada tutup mucizevi bir şekilde yeniden birleşeceklerini hayal ettim. Onları bir arada tutmakla o kadar meşguldüm ki ellerimdeki boşluğu fark edemedim." Gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Aptallık etmişim, Liam. Gerçeği görmem için zihnimin altüst olması gerekiyormuş. Sevdiğim adam sensin ve bana bir şans daha verirsen seni sonsuza dek severim. Bir daha bundan kuşku duyman

gerekmez."

"Ben seni hep sevdim, Mike," dedi Liam sadece.

Gözyaşları Mikaela'nın görüşünü bulandırıyordu. "Biliyorum."

Liam usulca gülümsedi. Birlikte kurdukları aşk şimdi onun gözlerine de yansımıştı. Mikaela bunu görüyor, içinin ısındığını hissediyordu. "Seni Özledim. Tannm, seni on iki yıldır özlüyorum."

Bu sözlerdeki derin sadelik Mikaela'yı böylesine sarsacak güce nasıl ulaşmıştı? Bir daha önemli şeyleri asla görmezlikten gelmeyecekti; ne bir

saat ne de bir dakika. Bundan böyle, öğrendiklerinden sonra hayatının her anma değer verecek, onu

Kristin Hannah

hayatı boyunca etkileyen bu gerçeği unutmayacaktı. Aşk ruhunuzu yerle bir eden ve

sizi tanınmaz hale sokan bir yangın değildi. Aşk orada olmaktı, o kadar... Oturma odasında toplanıp onları, gelecekteki hallerini ve inançlarını yansıtan süslemelerle Noel ağacını bezemekti.

Bu kadar basitti. Birer tuğla gibi üst üste dizilip yıkılmayacak kadar sağlam bir temel oluşturan şey her gün yaşanan, sıradan anlardı. Ne rüzgâr ne yağmur ne de o tutkulu, eski aşklar bu aşkı yıkabilirdi.

Hiçbir şey...

"Bana bir şarkı çal."

Liam'ın gözlerinde korkuya benzer bir ifade belirdi. Sonra piyanoya bakıp ellerini kaldırdı. Bir süre tereddüt ederek parmaklarını tuşların üstünde gezdirince Mikaela aklından, Artık çalmıyor, diye geçirdi.

Fakat Liam nazikçe çalmaya başladı. Onların şarkısını, A Time for Us'ı çaldı ve o tatlı, tamdık melodi odayı doldurdu. Mikaela rahat bir nefes aldığını Liam'm duyduğunu düşündü ve şarkı bittiğinde Liam ona döndü.

Boğuk bir sesle, "Hey, piyanist," dedi. "Karını yatağa götür."

Liam kahkahalarla gülüp ayağa kalktı ve onu kendine çekti. "Biliyorum, biliyorum... Yoksa şansımı kaybederim." Mikaela kendini ona dokunmaktan alamıyordu. Sonra Liam a yaslandı. "Sen şansını çoktan kaybettin, Liam Campbell. Ben komadayken kaçmalıydın, şu anda benimle birlikte kapana kısılmış durumdasın." Ardından parmak uçlarında yükselip on beş yıldır bastırılmış bir tutkuyla onu öptü ve geri çekildiğinde onu karanlığın içinden çekip çıkaran o sözleri fısıldadı: "Sonsuza dek..."

[1]

<!sp) Yaşadıklarımı hatırlıyorum, anne. (ç. n.)

[2]

(Isp) Bu çok pahalı bir şey değimi. anne? (ç. n.)

[3]

lim Hcnson ırı yarattığı kukla programı (ç. n.)